ALYSSA DOBSON

Nimeni din întreaga lume

ALCRIS

Capitolul 1

Tramvaiul aglomerat opri în staţia din capătul străzii Pitt şi Caroline Beresford coborî în grabă în urma unei gloate gălăgioase de vânzătoare de la Renton's.

Şi, aşa cum făcea de doi ani în fiecare zi lucrătoare, se uită repede în prima vitrină de la Renton's, în timp ce urcă pe trotuar. Imaginea ei o privi, cum stătu o clipă în lumina soarelui Sydneyului, lăsând mulţimea să roiască în jurul ei, surprinzând câte un cuvânt ici-colo, recunoscând câte o voce, dar simţindu-se - cum se simţise întotdeauna - izolată de colegele ei angajate.

Caroline se studie posomorâtă, văzând o femeie înaltă şi slabă, într-un costum de olandă bine croit - albastrul pastelat al acestuia se regăsea şi în ochii mari şi prietenoşi şi era scos în evidenţă de bluza din nailon şi de accesoriile perfect asortate - o femeie puţin trecută de treizeci de ani, care cândva nu trebuise să-şi dea osteneala să fie foarte frumoasă, iar acum... zâmbi cu amărăciune... avea doar o eleganţă rezervată.

Fusese o schimbare treptată, cum erau toate schimbările de natura asta, dar nu încetase niciodată s-o surprindă; de fiecare dată îi aducea zâmbetul acela slab, jumătate ironic, jumătate melancolic. Femeia de afaceri de succes, eficienta şi imperturbabila manageră de

departament, lustruită, sigură pe ea, îmbrăcată impecabil şi costisitor după cum îi cerea funcţia, şi totuşi... nu era ea însăşi, nu era adevărata Caroline Beresford. Era doar o furnitură, o mască. Sub ea, nu era deloc lustruită, nici sigură pe ea, nici măcar eficientă. Era singură, înspăimântată şi. îndrăgostită.

Cineva o împinse fără să-şi ceară scuze, şi cu un suspin, porni către intrarea pentru personal, zâmbind şi răspunzând policitos la salutul portarului:

- Bună dimineaţa, Joe!

Joe îi ţinu uşa de la lift şi fetele dinăuntru se înghesuiră mai mult ca să-i facă loc. Urmă un cor de "bună dimineaţa, domnişoară Beresford" şi chipurile din vecinătate îi zâmbiră politicos şi respectuos.

Caroline răspunse mecanic. Toată lumea din personalul de la Renton's era "domnişoară", se obişnuise cu apelativul şi doar din când în când îşi dădea seama de ironie. In afara magazinului, era încă doamna Geoffrey Beresford, deşi se împliniseră doi ani şi două luni de când Geoffrey dispăruse şi ea nu era cu nimic mai aproape de a rezolva misterul decât atunci. Iar disputele legale - care poate într-o zi îi vor reda libertatea - se tergiversau la nesfârşit, cu nişte costuri înfricoşătoare.

Acum, se gândea foarte rar la asta, se antrenase să-l uite pe Geoffrey şi mizeria pe care i-o adusese căsătoria cu el. Era un episod pe care cel mai bine era să-l uite, deşi felul în care se încheiase nu-l făcuse câtuşi de puţin uşor de şters cu buretele - sau de iertat. Fusese la fel de crud şi de lipsit de consideraţie cum fusese însuşi Geoffrey. Dar pentru că, în timpul scurtului lor mariaj, mândria îi ceruse Carolinei să-l apere de restul lumii, o făcea şi acum, aproape din obişnuinţă. Pentru restul lumii, Geoff Beresford rămăsese o legendă eroică şi Caroline era mulţumită cu asta.

Liftul se opri la etajul şapte, unde se aflau birourile, şi Caroline coborî.

Renton's era unul din cele mai mari magazine din Sydney, ocupând două clădiri ultramoderne în centru, şi avea o reţea impresionantă de sucursale, care necesita personal administrativ.

Departamentul Carolinei era cel mai nou şi era mândră că ajutase la extinderea lui până la mărimea şi importanţa actuale. Pe umerii ei se afla responsabilitatea de a menţine disciplina şi de a instrui întregul personal de vânzări. Cu ajutorul unui licenţiat în ştiinţe sociale şi a două asistente, se ocupa atât de bunăstarea şi de instruirea personalului, cât şi de recrutarea şi de integrarea noilor angajaţi. Biroul ei se afla vizavi de sala de şedinţe şi avea o placă discretă: "Manager de resurse umane - Informaţii la Biroul Principal."

Intră pe uşa aceasta, folosind cheia proprie, şi observă că secretara ei, Sue Granger, îi pusese pe birou un buchet de trandafiri. Se opri o clipă să-şi îngroape faţa în ei, şi apoi, bătutul la maşină de vizavi amintindu-i unde se afla, lăsă deoparte geanta şi mănuşile şi se duse la dulap să-şi ia rochia de serviciu.

Era neagră, frumos croită şi luminată de manşetele şi gulerul albe; Caroline o ura. Nu-i plăcuse niciodată să poarte negru, dar o îmbrăcă strâmbându-se puţin. Se aşeză la birou şi o chemă pe Sue.

- Bună dimineaţa, domnişoară Beresford.

Fata apăru în baţa biroului, cu carneţelul de notiţe în mână şi zâmbind. Era o fată frumoasă, cu tenul bronzat, brunetă şi cu ochi verzi-cenuşii. Ca mai toţi australienii, arăta de parcă şi-ar petrece tot timpul pe plajă, nu numai câteva ore, în weekend.

Caroline o plăcea, atât pentru veselia nestăpânită, cât şi pentru eficienţa ei şi primea în schimb un devotament călduros

care uneori devenea puţin cam stânjenitor, căci loialitatea lui Sue era posesivă, de temut şi nu suferea nici o provocare.

- Ei bine, Sue... cum a fost weekendul tău?

- Oh, a fost frumos, domnişoară Beresford! spuse Sue cu un suspin de extaz. Intră în detalii, cuvintele năpădindu-i unul după altul în nerăbdarea de a-i povesti Carolinei, accentul ei zgâriindu-i, ca întotdeauna, urechile sensibile de englezoaică, astfel că nu-şi putu reţine un tremur. Se potrivea atât de rău cu înfăţişarea frumoasă şi cu educaţia fetei, încât nu reuşise niciodată să se obişnuiască realmente cu el.

Din biroul principal se auziră voci şi Caroline întrebă:

- Domnişoara Poole ia interviu noilor veniţi, nu-i aşa?

- Da. Sue puse în registru o hârtie tipărită. Astea sunt întâlnirile dumneavoastră. Şi a sunat secretara domnului David să întrebe dacă vă duceţi acolo imediat cum ajungeţi. Avea un ton plin de respect, ca de fiecare dată când Caroline era chemată de directorul companiei.

- Da, înţeleg. Caroline făcu eforturi mari să-şi controleze vocea, dar nu reuşi să prevină roşeaţa care i se instală în obraji, nici bătăile accelerate ale inimii. Il iubise atâta timp pe David Renton şi - atâţia ani
- fusese forţată să-şi nege iubirea, încât să-l vadă însemna o plăcere intensă şi o tortură pură care-i distrugea sufletul.

întâlnind privirea candidă şi compătimitoare a lui Sue, Caroline se înroşi şi mai tare. Nu ştiuse niciodată cât de mult ştia sau ghicea despre sentimentele ei pentru David.

Desigur, era cunoscut faptul că ea şi David fuseseră odată logodiţi. In zilele acelea, David, ca mezinul celui mai mic fiu, păruse să nu aibă nici o şansă de a moşteni firma familiei. Dar războiul făcuse victime printre bărbaţii Renton şi, în cele din urmă, el fusese cel care luase cu modestie locul bunicului său. Şi

în câţiva ani devenise bogatul şi respectatul "domn Renton" de la Renton's.

îl schimbase. încă mai era tăcut, blând şi timid, dar responsabilitatea care-i apăsa pe umeri şi posesiunea unei averi îl scoseseră cu forţa din cochilia lui, îi dăduseră o nouă demnitate şi-l făcuseră, pentru Caroline, aproape un străin.

Ii dădu drumul lui Sue şi adunând câteva hârtii de pe birou, se întrebă pentru a mia oară ce-l împinsese pe David să rupă logodna.

Nu-i dăduse niciodată nici o explicaţie, doar venise la ea, destul de pe neaşteptate, exact după Pearl Harbour, şi-i ceruse să-i dea libertatea.

Caroline ştia că faptul că nu putuse, din cauza unor probleme medicale, să intre în nici un serviciu, fusese o lovitură puternică pentru mândria lui, şi la început se consolase cu gândul că asta îi dictase să se despartă de ea. Nu se aventurase niciodată să spere că timpul va atenua lovitura şi se va întoarce la ea. Dar David plecase peste hotare aproape imediat, ca membru al unei comisii guvernamentale de achiziţii şi, timp de trei ani, nu mai auzise nimic despre el.

Ironia sorţii fusese că prima veste pe care o primise îi fusese adusă de către Geoffrey, care-l cunoscuse pe David în străinătate şi o căutase ca să-i dea o scrisoare de la el - o scrisoare prietenească, dar, oh, atât de oribil de dezamăgitoare, care în loc să-i dea speranţe, i le dărâmase în sfârşit pe toate.

Şi Geoffrey - Caroline închise ochii, simţind lacrimi - Geoffrey rămăsese şi o curtase, înşelător de frumos în uniforma lui, încăpăţânat în spatele farmecului degajat şi convingător pe care ştia atât de bine să-l afişeze. Oh, cât de nesăbuită fusese, cât de oarbă! Aşteptase atât de mult şi apoi se amăgise singură crezând că era îndrăgostită de Geoffrey, când tot timpul.

Caroline se ridică în grabă.

"Ce se întâmplă cu tine în dimineaţa asta?" se întrebă ea cu înverşunare. "Nu e cu nimic diferită de celelalte dimineţi, nu? Atunci, ce-ţi plângi atâta de milă, de ce dezgropi trecutul? I-ai făcut faţă atâţia ani - doar n-ai de gând să cedezi acum?"

David trimisese după ea şi va trebui să se ducă. Era directorul firmei, ea era una din angajatele lui. Şi ea fusese cea care insistase, îşi aminti cu tristeţe, ca relaţia lor să fie atât de formală de când venise la Renton's. Ii spusese că deşi avea nevoie de o slujbă, nu vroia nici un favoritism - şi David îi respectase cu scrupulozitate dorinţa.

Cu prea multă scrupulozitate!

Aruncă o privire în oglindă, îşi aplică repede puţină pudră compactă ca să-şi ascundă urmele de lacrimi, apoi îşi îndreptă instinctiv umerii şi porni spre biroul lui David.

Secretara lui, o femeie amabilă, de vârsta a doua, o întâmpină cu un zâmbet.

- Domnul David vă aşteaptă, domnişoară Beresford. Intraţi acum?

- Da, desigur. Mulţumesc, domnişoară Franks. Caroline îi zâmbi şi traversă spre uşa lui David, cu mâna ridicată ca să bată, când se opri - cu mâna în aer - împietrită din cauza uluielii.

Din încăpere răsuna râsul copilăresc, din toată inima, al lui David, aşa cum nu-l mai auzise de ani întregi.

Domnişoara Franks observă ezitarea ei şi strânse dezaprobator din buze.

- Nu vi se pare, domnişoară Beresford, spuse ea sec. La început, şi eu am crezut la fel.

- Nu e... domnul David nu e singur?

- E cu o oarecare domnişoară Lomax, o informă secretara. Domnişoara Barbara Lomax. Tatăl ei e Russell Lomax - ştiţi, acel

Russell Lomax. Se strâmbă. Domnişoara Lomax conduce Cadillacul coupé albastru pe care-l vedeţi de atâtea ori parcat în faţă şi e una din cele mai bune cliente ale noastre.

- Oh, înţeleg. Revenindu-şi, Caroline bătu la uşă şi vocea profundă a lui David o rugă să intre.

Stătea pe scaun, confortabil şi relaxat, în spatele biroului de nuc, cu registrele riguros aşezate şi cu telefoanele, cu faţa bronzată aprinsă într-un zâmbet amuzat şi indulgent. Ochii lui negri aveau acelaşi amuzament când îi întâlniră pe ai Carolinei. In ciuda costumului sobru şi a cravatei nedefinite, David Renton nu arăta ca un om de afaceri. Dar apoi, nu arătase niciodată. Pe vremuri, îi spusese adesea că "atmosfera de birou" i se pare înăbuşitoare; acum, când o respira cinci zile şi jumătate pe săptămână fără nici un efect negativ aparent, îşi petrecea weekendurile în aer liber şi adusese magazinului o prospeţime răcoroasă, provincială.

- Ah, domnişoară Beresford... bună dimineaţa. Ce bine că ai venit atât de repede. Am vrut s-o cunoşti pe domnişoara Lomax. Barbara, ea e domnişoara Beresford, şefa Departamentului de Resurse Umane.

Barbara înclină din cap.

- Imi pare bine, domnişoară Beresford. Nu făcu nici o tentativă de a se ridica.

Era o fată de douăzeci şi trei-douăzeci şi patru de ani, care dădea impresia că e frumoasă, fără să fie realmente. Părul era cel mai impresionant lucru la ea, avea culoarea aceea rară, blond-roşcat, cu bucle spectaculoase în jurul feţei cu formă frumoasă, periat până când strălucea. Mâinile şi braţele îi erau bronzate uniform şi purta o rochie verde, care făcea ca rochia Carolinei să pară mai neagră şi mai funebră decât o considerase vreodată.

- Domnişoara Lomax va veni să lucreze pentru noi, spuse David. O pun în departamentul tău.

Caroline se uită la el, rămasă fără grai. Era ultimul lucru la care se aşteptase, căci tatăl Barbarei avea reputaţia unuia din cei mai bogaţi oameni din Sydney şi, aşa cum îi amintise domnişoara Franks, văzuse adesea coupeul costisitor parcat în faţă, în timp ce proprietara lui făcea cumpărături la Renton's.

- Domnişoara Beresford pare surprinsă, David, remarcă Barbara Lomax cu vocea ei răguşită şi nepăsătoare. O privi cu interes pe Caroline, apoi se întoarse spre David. Nu-i aşa?

David râse.

- Ei bine, şi eu am fost când mi-ai cerut o slujbă, copila mea. Se uită la Caroline cu o privire ciudat de rugătoare, şi adăugă expansiv: vorbeşte extrem de serios, să ştii. Chiar vrea să înveţe cum merg lucrurile. Aşa că m-am gândit că eşti cea mai potrivită persoană să-i arate.

- Domnule Renton, vrei să spui că trebuie - ei bine, să-i arăt domnişoarei Lomax magazinul?

Chicotitul Barbarei era enervant.

- Domnul Renton o să mă angajeze, spuse ea vorbind rar şi silabisit, ca unui copil încet la minte. O să-mi dea şi un salariu, nu-i aşa, David, dragule? Aşa că depinde de tine, domnişoară Beresford, să ai grijă să-l merit.

Avea o atitudine superioară, încât Caroline se înroşi până în vârful urechilor; David interveni:

- Cred că o vei găsi foarte folositoare pe domnişoara Lomax. A făcut un an la universitate, la psihologie, nu-i aşa, Barbara? Ideea mea a fost că dacă o vei lua cu tine prin magazin, timp de o săptămână-două, ca să poată vedea care este rolul departamentului tău, va fi capabilă să te scutească de unele din prelegeri, când pleacă în concediu domnişoara Poole. Ii zâmbi

plin de speranţă.

Dincolo de deranjul de a i se repartiza o asistentă neexperimentată, în cea mai aglomerată perioadă, din diferite motive pe care nu încercă să le analizeze, Barbara Lomax îi displăcea mai degrabă.

Era evident că fata nu trebuia să-şi câştige existenţa, deşi ce motiv avusese să-şi caute o slujbă, Caroline nu putea să-şi imagineze, decât dacă era din cauză că ea şi David. dar asta era absurd. Nu era genul lui David. Şi în orice caz, dacă spera să-l ademenească, cel mai bine putea s-o facă în afara magazinului. Poate că David nu arăta ca un om de afaceri, dar lua magazinul foarte în serios: Renton's era viaţa lui.

Se uită cu îndoială la Barbara Lomax, observându-i zâmbetul uşor glacial. Cum naiba se aştepta de la ea să impună disciplină? Ameninţarea concedierii nu ar avea nici un efect asupra unei fiice de milionar.

- Ei bine, domnişoară Beresford, ce te preocupă? întrebă David, cu sprâncenele adunate şi cu un uşor ton de reproş.

Caroline fusese întotdeauna sinceră cu el şi nu vedea nici un motiv să-şi schimbe acum tactica. Poate că David credea că o ajută - vorbise de mai multe ori să-i mărească personalul şi, Dumnezeu ştia, i-ar prinde bine încă un asistent capabil.

Dar nu această Lomax. Era imposibil.

- N-am înţeles prea bine ce poziţie vrei să aibă domnişoara Lomax, răspunse ea în cele din urmă, alegând cu grijă cuvintele.

înainte ca David să poată răspunde, Barbara Lomax interveni:

-îmi iau o slujbă. Şi n-aş vrea să fiu tratată câtuşi de puţin altfel faţă de ceilalţi asistenţi ai tăi.

- înţeleg. Caroline se uita în continuare la David. Nu putea să

discute despre asta acum, în faţa fetei, dar poate că David îi va da ocazia mai târziu. Spre uşurarea ei, aşa se şi întâmplă.

- O chemăm pe secretara ta, bine? Apăsă butonul pentru domnişoara Franks. Poate s-o conducă ea pe domnişoara Lomax la departamentul tău, să-i arate vestiarele şi aşa mai departe. Aş vrea să stau de vorbă cu tine, domnişoară Beresford.

Babara făcu o figură.

- Oh, Dumnezeule - asta înseamnă că s-ar putea să nu mă angajezi?

- Bineînţeles că nu, răspunse David puţin iritat. Intră domnişoara Franks. Oh, domnişoară Franks, cheam-o pe secretara domnişoarei Beresford, te rog. Da, aici. Mulţumesc.

Urmă un moment de tăcere tensionată după ce se închise uşa; Barbara o rupse:

-Ai menţionat vestiarele - va trebui să port o rochie îngrozitoare, neagră? Presupun că da! Ce oribil - privirea ei spre rochia Carolinei nu era deloc flatantă.

- Domnişoara Beresford o să-ţi explice regulamentul. E destul de strict în privinţa asta, mă tem - e o tradiţie la Renton's. Dar trebuie să mărturisesc că-mi place negrul.

Majorităţii femeilor li se potriveşte de minune.

Domnişoara Franks se întoarse cu Sue Granger şi Caroline îşi conduse noua asistentă până la uşă. I-o prezentă lui Sue, fără să dea nici o explicaţie.

- Du-o pe domnişoara Lomax în biroul meu, adăugă ea, nu întârzii mult.

Sue făcu ochii mari, dar răspunse conştiincioasă:

- Da, domnişoară Beresford.

Domnişoara Franks închise uşa după ele şi se întoarse la biroul ei, evitând privirea Carolinei.

- Vino şi ia loc, domnişoară Beresford, o invită David

zâmbind.

Caroline îi aruncă o privire plină de reproş şi de exasperare, dar nu
spuse nimic, aşteptând să înceapă el.

- Carol, draga mea, îmi pare rău. Numai când erau singuri i se adresa pe numele mic.

- E magazinul tău, îi aminti ea plictisită. Dacă spui că trebuie să mă ocup de domnişoara Lomax, o voi face. Dar n-o să se integreze. Şi stafful meu.

- Tatăl ei a fost prieten cu tata, se apără David. El m-a întrebat dacă o las să vină aici. N-am putut să-l refuz, fără să-l ofensez. Vezi tu, ea - ei bine, Barbara e singură la părinţi, deci răsfăţată. Tatăl ei pur şi simplu o venerează, dar îşi dă seama că toată viaţa a făcut numai ce a vrut ea şi crede că munca ar putea s-o ajute. Se pare că e prima dată când şi-a exprimat dorinţa de a lucra - presupun că universitatea n-a fost tocmai un succes cu surle şi trâmbiţe. Oftă. îmi dau seama că n-o să-ţi fie uşor, Carol, dar eşti singura persoană sub care o pot pune. Dacă o tratezi ca pe o asistentă obişnuită.

- Dar, David, n-o să fie o asistentă obişnuită!

- Oh, ba da, va fi, răspunse David zâmbind cu maliţiozitate, înţelege asta. Şi acceptă.

- Toată lumea va şti cine este, obiectă Caroline, şi - oh, chiar nu realizezi, n-o să se poarte ca o angajată obişnuită. N-o să ştie cum.

- Tu ştii, şi tu ai fost.

- Se întâmplă să am nevoie de slujbă, din motive financiare. Şi în afară de asta, sunt mai mare. Nu mi se mai pare greu să-ţi spun "domnule Renton".

- Ştiu. Un spasm de durere îi traversă faţa. Carol, eu. Se opri.

Uite, draga mea, ca o favoare pentru mine, dă-i Barbarei o perioadă de probă, bine? E o fată inteligentă şi cred că, dacă ştii cum s-o iei, ţi-ar putea fi de ajutor. Sincer cred.

Nu mai era nimic de spus. Caroline se ridică.

- Bine, David. Voi face tot posibilul să. s-o iau cum trebuie. Nu promit că voi putea.

David îi căută privirea, apoi o bătu uşor pe umăr.

- Mulţumesc, Carol. Presupun că n-o să încalci regulamentul să cinezi cu mine în seara asta?

- Eu. e drăguţ din partea ta, David. Poate că o voi face într-una din zilele astea.

- Aş vrea să nu-l fi cunoscut niciodată pe Geoff, spuse David în şoaptă. întinse mâina, dar se răzgândi şi n-o atinse.

Caroline îşi dorea s-o fi atins, îşi dori - brusc şi ilogic - s-o ia în braţe, ba chiar să insiste să cineze cu el. Era atât de sătulă să lupte, să-şi apere mândria şi să se supună scrupulelor lui - acum nu mai era doar David Renton, era domnul David de la Renton's, iar ea nu era nici soţie, nici văduvă, până când legea nu va lua o decizie.

David îi ţinu uşa şi Caroline ieşi, stăpână pe ea, demnă şi puţin mai palidă decât de obicei.

La unu şi un sfert, Rollsul Lomax opri în faţa intrării de personal de la Renton's. Portarul veni agale.

- Ai greşit uşa, nu-i aşa, colega? îl întrebă el curios pe şofer. O avalanşă de fete vorbăreţe ieşea deja în stradă, pentru pauza de prânz. Toate se zgâiau la maşina uriaşă şi luxoasă.

- Nu, scutură din cap şoferul, zâmbind cu maliţiozitate, fiica şefului meu lucrează de-acum aici - n-ai auzit?

In momentul acesta, Barbara coborî scările, şi pierindu-i zâmbetul, şoferul sări să-i deschidă portiera, cu mâna la chipiu. O privi întrebător.

- La Romano's, Bill, ordonă Barbara. Şi grăbeşte-te, nu am prea mult timp la dispoziţie.

Maşina porni, sub privirile interesate ale mulţimii de angajaţi de la Renton's.

Russell Lomax aştepta la Romano's cu nerăbdare abia disimulată. Era un uriaş bronzat şi bine făcut, care părea mult mai tânăr decât era. Dar azi, riduri de încordare şi de oboseală erau gravate în jurul gurii, iar ochii lui pătrunzători şi cenuşii erau încercănaţi şi injectaţi, ca şi cum n-ar mai fi dormit bine de mult. Un chelner politicos o escortă pe fiica lui până la masă şi o întâmpină cu un zâmbet reţinut.

- Vrei ceva de băut, Barbie?

- Ba bine că nu! Se prăbuşi pe scaun şi-şi şterse teatral sprâncenele care erau la fel de imaculate ca şi restul persoanei ei elegante. Dragul meu, sunt extenuată!

- Două martini, Tony. Imediat. Chelnerul se înclină şi Russell Lomax se întoarse cu o expresie ciudat de tandră. Cum a fost? Povesteşte-mi, păpuşă.

Barbara făcu o grimasă.

- Atunci, dă-mi o ţigară, tăticule. A fost îngrozitor. Am fost repartizată sub cea mai frigidă femeie - o oarecare domnişoară Beresford. Nici un pic de simţ al umorului. Mă vede deja condamnată pentru că am spus că nu mă pot îmbrăca de parcă m-aş duce la o înmormântare - nici măcar pentru privilegiul de a lucra la Renton's. Totuşi - se aplecă să-şi aprindă ţigara - m-am răzbunat şi am pus-o să mă ducă la raionul de rochii moderne, de unde mi-am ales cea mai răvăşitoare rochie neagră - o splendoare, dragă. Am văzut cum i-au ieşit ochii din orbite când mi-a spus vânzătoarea preţul şi am zis că o cumpăr.

- Uite, Barbie - începu tatăl ei. Avea un ton sumbru şi nu zâmbea.

- Dragule, toţi angajaţii de la Renton's au o reducere de zece la sută la produsele pe care le cumpără. Oh, nu fi atât de nesuferit! Ii strânse mâna. Creditul tău e încă bun şi vei primi factura abia peste secole. In afară de asta, e o investiţie. Dragă tăticule, pur şi simplu nu trebuie să-ţi pierzi cumpătul acum - şi ştii bine că voi pune mâna pe David. Vrei să punem pariu că va fi al meu înainte să primeşti factura de la Renton's?

- Nu, spuse Russell Lomax, dar chipul i se relaxă şi ochii lui obosiţi şi cenuşii o priviră cu admiraţie pe fata de lângă el. Pornise de la nimic, muncise din greu să adune avere, crescând vite în zonele periferice, lucrând cu mâinile lui. Dar Barbie primise o educaţie aleasă - fusese la o şcoală bună, fusese înconjurată de oameni potriviţi, avusese toate avantajele. Şi mama ei. Oftă, amintindu-şi. Mama ei făcuse parte din una din cele mai vechi familii din New South Wales, o aristocrată până în vârful degetelor, iar Barbie o moştenise. Fusese mândru de soţia lui, aşa cum era şi de fiica lui: le iubea pe amândouă cu un devotament de temut şi posesiv, dar pe Barbie o înţelegea puţin mai bine decât o înţelesese pe femeia care-i fusese soţie timp de câţiva ani scurţi şi fericiţi.

De dragul lui Barbie, părăsise regiunile periferice şi viaţa pe care o iubea atât şi venise la oraş: de dragul ei, cumpărase casa enormă de la Pott's Point care era căminul lor şi devenise, ca să poată fi pe picior egal cu colegii ei de şcoală, un om de afaceri de la oraş, promotorul

unei companii - un om al cărui nume pe o balanţă de plăţi era o garanţie de integritate.

Sau fusese, până acum. Acum. Dumnezeu să-l ajute, numele lui valora mai puţin decât hârtia pe care era scris.

Chelnerul le servi băuturile şi Russell Lomax îşi bău până la fund paharul, scuturând apoi din cap.

- Cealaltă jumătate, Tony.

- Imediat, domnule Lomax.

După ce plecă, se întoarse spre fiica lui şi spuse tulburat:

- Uite, păpuşă, eşti sigură că faci ceea ce trebuie? Adică - făcu un gest ciudat şi mâna uriaşă îi tremură - nu eşti îndrăgostită de Renton şi doar pentru că m-a urmărit ghinionul.

Barbara suflă un inel de fum în direcţia lui.

- Nu fi prostuţ, îl mustră ea. David e un scump. Cred că va fi un soţ minunat. Şi ştii la fel de bine ca şi mine că "ghinionul nu te-a urmărit" doar. Ai ajuns la faliment şi numai milioanele lui Renton te vor propulsa din nou. Sunt singura investiţie care ţi-a mai rămas, sau în orice caz, singura care are vreo şansă să-ţi plătească genul de dividende cu care eşti obişnuit. Şi până la urmă - îl privi cu afecţiune - de ce să nu fac ceva să te răsplătesc? Ai cheltuit o mulţime de bani cu mine, nu?

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Era palid în spatele bronzului şi buzele i se strânseră. Nu vorbi aşa, Barbie. Eu.

- Tăticule dragă, te ador, şopti ea.

- Chiar aşa? Vorbea cu amărăciune.

- Ştii că da.

- Da, ştiu. Chelnerul veni cu băutura lui şi Barbara se uită la ceas.

- Uite, dragule, mă tem că va trebui să mănânc. Ştiu că pare incredibil, dar nu avem decât trei sferturi de oră pentru prânz şi o să întârzii. Ceea ce n-o să fie prea bine cu Beresford aia!

- Spune-i lui David să te repartizeze la altcineva, sugeră tatăl ei. Nu are nici un rost să facem din asta o agonie.

- Oh, nu, asta ar strica totul, chicoti Barbara. încă n-ai auzit cireaşa de pe tort. în dimineaţa asta, am stat să ascult zvonurile. Se aplecă spre el, ca între patru ochi. David a fost logodit cu domnişoara Beresford. Doar că nu e domnişoară, e doamnă. Se pare că au fost logodnici în timpul războiului, când David era cam cel de-al şaptelea moştenitor şi nimeni nu-şi imagina că va ajunge directorul magazinului. A fost o relaţie puerilă, s-au despărţit dintr-un motiv oarecare şi s-a căsătorit cu un bărbat pe nume Beresford. David era undeva în străinătate şi.

- Da, spuse Russell Lomax gânditor, David a operat un radio cu unde scurte pe o insulă din Pacific, controlată de japonezi. A fost acolo singur - cu excepţia japonezilor, desigur - timp de trei ani.

- Da? Barbara făcu ochii mari. Dumnezeule mare, întotdeauna mi s-a părut puţin efeminat. Ţi-a povestit despre asta?

- Nu. Am auzit doar din întâmplare. Mi-a spus Gordon Field - ştii că pe vremuri comanda o navă de luptă americană. Nava lui a fost cea care l-a adus pe David - după ce insula a fost supusă tratamentului obişnuit de îmblânzire. Lomax ridică din umeri. Gordon a spus că nu-şi imaginează cum a supravieţuit bietul David. Pur şi simplu, a reuşit. Ciudat, nu-i aşa, că în tot timpul războiului a fost oficial un civil. Armata a socotit că are probleme cu inima şi n-a fost acceptat, chiar David mi-a spus. Cred că marina i-a dat până la urmă un comision ca sublocotenent.

- Mă uimeşti, spuse Barbara, şi - da, mă încurajezi. Mi-ar plăcea să-l pot admira pe bărbatul cu care mă voi căsători. îi străluciră ochii. Mă bucur că mi-ai spus, tăticule dragă.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce doi chelneri le serviră masa, apoi Barbara spuse:

- Tăticule, circulă zvonuri că David i-ar purta încă sâmbetele domnişoarei Beresford.

- Credeam că ai spus că e căsătorită.

- A fost căsătorită. Soţul ei a dispărut acum doi ani. Barbara atacă hămesită primul fel. Am înţeles că numele lui era Geoffrey Beresford şi că era un ticălos, la modul fermecător. Englez, dar a servit în război, a primit tot soiul de decoraţii şi după aceea nu s-a mai putut stabili într-un loc. Aşa că a dispărut ca din senin. Iţi spun, sunt pur şi simplu moartă de foame! Se pare că-mi prieşte munca.

- A dispărut? îngână tatăl ei. Cum adică a dispărut?

- Aşa cum spun, dragă. A dispărut; s-a evaporat fără urmă. Nu s-a mai auzit nimic despre el de atunci. S-a dus să exploreze întunecoasa Papuă, sau ceva de genul ăsta, şi nu s-a mai întors.

- Vrei să spui că e mort?

Barbara scutură din cap.

- Nu ştie nimeni. Sau cel puţin, n-am găsit pe nimeni să ştie. Dar David i-a dat acestei Beresford o slujbă îngrozitor de bună la Renton's şi, din câte pot să-mi dau seama, de atunci o venerează de la distanţă. Soţul ei a fost un prieten de-al lui, cred - oricum, se cunoşteau.

- Hm, înţeleg. E o poveste curioasă. Russell Lomax împinse farfuria deoparte, aproape neatinsă. Cred că o să fac câteva investigaţii. Mai bine să ştim cum stăm. Cum e acestaă doamnă Beresford?

- Oh, e atrăgătoare într-un mod glacial. Nu e - zâmbi Barbara - o concurenţă serioasă. Apel la sentimentalism, desigur - David e un sentimental. Cred că ar fi o idee s-o fac să vină la Pott's Point în weekendul ăsta. Aş vrea s-o cunoşti, şi oricum, ar ajuta la cauza mea dacă am distra-o. Poate n-o să mai fie atât de sâcâitoare cu ora de prânz!

- Totuşi, vine şi David, îi aminti tatăl ei.

- Cu atât mai bine, dragă. O să aibă şansa să ne compare - în terenul meu. Nu cred că e obişnuită cu aşa ceva. Iar acum, trebuie absolut să zbor, sau or să mă dea afară din prima zi. In afară de asta, trebuie să mă schimb în rochia de înmormântare. Făcu o piruetă în faţa lui , graţioasă ca o căprioară tânără, apoi se aplecă şi-l sărută în grabă pe obraz. Mi-l împrumuţi pe Bill, să mă ducă înapoi? Pentru că, îţi spun sincer, voi întârzia.

Tatăl ei încuviinţă absent. îl lăsă privind în gol, la farfuria lui. Avea o şedinţă de consiliu în jumătate de oră, prima dintr-un şir nesfârşit, şi cumva va trebui să-i păcălească pe toţi, pentru că la primul indiciu al adevărului, asociaţii lui ar intra în panică şi imperiul financiar Lomax s-ar prăbuşi în faţa ochilor lui ca un castel din cărţi de joc, nu numai pentru el, ci şi pentru mii de mici acţionari. în timp, va putea să-l salveze. Dar îi vor da timp?

Desigur, cea mai slabă şoaptă despre o logodnă între fiica lui şi David Renton şi toţi îl vor copleşi - numele lui David lângă al lui, ca director egal, ar putea salva totul. Dar va trebui să aibă grijă. David Renton nu era prostul nimănui. Nu avea de ales şi trebuie să depindă de Barbara, îşi aminti posomorât Russell Lomax. Dar Barbara era singura persoană de pe lumea asta pe care ştia că se poate baza. Slavă Domnului! îşi bău cafeaua şi se ridică. Se îndreptă lent spre ieşire.

Capitolul 2

Vineri seara, Caroline acceptă invitaţia de a cina cu David la Prince's.

Se îndoia puţin că fusese înţeleaptă; cum refuzase oferta lui David de a trimite o maşină după ea, opri un taxi în capul străzii Elizabeth Bay. Dar avocatul ei sunase la prânz cu vestea că în sfârşit făceau progrese în prezumţia legală a decesului lui Geoffrey şi când David îi făcuse una din invitaţiile lui timide pe care le refuza de fiecare dată, atât spre suprinderea ei cât şi a lui, acceptase.

Nu vroia să recunoască nici faţă de ea însăşi că prezenţa Barbarei Lomax la Renton's avusese de-a face cu slăbirea acestei reguli pe care, timp de aproape doi ani de când lucra aici, rareori o încălcase.

Deşi la numai câteva ore de când o cunoscuse, îşi dăduse seama că, din motive personale, Barbara Lomax pusese ochii pe David. De fapt, fata nu făcea nici un secret din asta, ceea ce o îngrijora şi o înfuria pe Caroline, căci ştia din instinct că Barbara nu era îndrăgostită de David.

Barbara îi făcuse o impresie proastă Carolinei. O considera superficială, răsfăţată şi prost crescută, şi i se părea extrem de dificil să lucreze cu ea. Se făcuse imediat neplăcută întregului staff de resurse umane, şi mai ales lui Sue, căreia-i displăcea total atitudinea ei şi care-i invidia sincer extravaganţele. Achiziţionarea unei rochii de treizeci de guinee, cu care să lucreze în magazin, le şocase pe toate celelalte fete, pentru care suma acesta părea enormă ca să-şi poată măcar închipui s-o cheltuiască pe un singur articol. Şi dintre toate, tocmai pe o rochie de serviciu!

Toţi, mai ales juniorii din departament se treziseră supuşi unor tachinării insistente din partea asistenţilor de la celelalte

departamente şi întrebări de genul "azi, te duci cu Rollsul la prânz?" îi întâmpinaseră ori de câte ori îşi arătaseră feţele la vestiare sau când intraseră în cantina personalului.

Dar. Caroline oftă. Barbara Lomax era inteligentă. Prinsese repede elementele esenţiale ale noii ei slujbe, şi în afară de nepunctualitatea ei - pentru care se scuzase cu o indiferenţă veselă - te puteai baza pe ea. Dusese eficient la bun sfârşit toate sarcinile pe care i le dăduse, şi păruse realmente interesată de anumite aspecte ale slujbei.

David era încântat de ea. In magazin, după acea primă dimineaţă, Barbara îl tratase cu o corectitudine punctuală şi, chemată în biroul lui să raporteze progresele, evident, îl impresionase cu ascuţimea ei, căci David îi sugerase ulterior Carolinei că putea să-i delege prelegeri chiar mai curând decât crezuse.

Şi luase prânzul cu ea. Fusese prima oară, în experienţa Carolinei, când luase vreodată prânzul cu un angajat, şi aşa cum era de aşteptat, asta dăduse frâu liber bârfelor la Renton's. Caroline, care întotdeauna avusese atâta grijă cu reputaţia lui David, se trezise regretându-şi amarnic scrupulozitatea. Cina era un lucru - dar prânzul, cu jumătate din magazin urmărind cum pleacă râzând şi înghiontindu-se unul pe celălalt! Oare David nu-şi dădea seama? Sau era -se putea să fie - îndrăgostit de Barbara Lomax?

Câteva minute mai târziu, taxiul intră în Martin Place şi opri în faţă la Prince's. David o aştepta la una din măsuţele pentru cocteil din hol; arăta înalt şi distins, în sacoul alb de seară. Caroline îşi lăsă pelerina şi se îndreptă spre el. David îi întinse mâna şi zâmbi şi Caroline îşi dădu seama, puţin surprinsă, că ochii lui aveau un licăr pe care nu-l mai văzuse de mult.

- Arăţi superb, îi spuse el, eşti perfectă, Carol dragă. îi trase

scauul şi făcu semn unui chelner. Ce serveşti?

Caroline ceru un sherry şi David comandă la fel şi pentru el.

- Hai să dansăm, cât aşteptăm, sugeră el, a trecut aşa de mult timp de când n-am mai dansat cu tine, Carol. Şi e o melodie plăcută, nu crezi?

Fu recunoscut când o conduse pe ringul de dans şi trecură câteva clipe înainte să se poată scuza. Apoi braţul lui înconjură talia subţire a Carolinei şi cedă plăcerii nostalgice de a fi în braţele lui.

Dansară în tăcere, însă ochii întunecaţi ai lui David nu-i părăsiră chipul. Se înroşi sub privirile lui şi David îi şopti:

- N-ai uitat, nu-i aşa, Carol?

- Nu, mărturisi ea, simţind dintr-o dată un nod în gât, nu, David, n-m uitat.

- Nici eu. Braţul lui se strânse mai tare în jurul ei. Cred că nu voi uita niciodată, deşi numai Dumnezeu ştie cât am tot încercat. Când o să încetezi să mă ţii la distanţă, Carol?

- Eu. Buzele ei erau rigide şi abia dacă vroiau să articuleze cuvintele. Nu e intenţia mea să. te ţin la distanţă, David. Eu - n-am intenţionat niciodată asta, doar că.

- Ei bine?

- E doar - din cauza lui Geoffrey, înţelegi? Adică.

- Ştiu ce simţi, draga mea. Vocea lui părea obosită. întotdeauna am ştiut cât de mult ţii la el şi. ţi-am respectat sentimentele, te-am admirat pentru felul în care te-ai purtat. Dar sunt doar un om, să ştii. Vine o vreme când - oftă şi Carolinei îi stătu inima în loc - nu mai poţi îndura. Din păcate, nu întineresc deloc.

- Oh, dar nu înţelegi. In nerăbdarea ei, ridică vocea. Dansul se sfârşi şi în tăcerea bruscă, glasul ei răsună în toată încăperea.

Câteva perechi de ochi îi urmăreau cu interes viu şi David se înroşi. O luă de braţ.

- Să ne aşezăm şi să lămurim lucrurile astea, vrei? Cred că e vremea să ne înţelegem unul pe celălalt.

- Da, desigur.

Intrară din nou în holul de cocteil şi, cu ochii înlăcrimaţi, Caroline nu recunoscu de la început grupul care tocmai îşi făcuse apariţia. Simţi că David ezită, apoi auzi o voce prea familiară strigându-l pe nume.

- Oh, David! Ce surpriză divină să te văd aici - şi pe doamna Beresford! Barbara Lomax le blocă drumul. Purta o rochie stridentă, verde, destul de lungă şi graţioasă, iar părul şi pielea bronzată îi străluceau. David se zgâia la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o niciodată în viaţa lui, şi îi căzu falca într-o uimire caraghioasă.

- Singurei? insistă Barbara. Dar ce urât din partea voastră! Trebuie să veniţi la masa noastră - nici nu vreau să aud comentarii. Vino să-l cunoşti pe tata, doamnă Beresford - i-am povestit atâtea despre tine, încât abia aşteaptă să te întâlnească.

O luă de braţ, împingând-o spre uriaşul cărunt care, îşi dădu seama Caroline, după pozele pe care le văzuse în revistele mondene, trebuie să fie Russell Lomax. In orice alte circumstanţe, i-ar fi făcut mare plăcere să-l cunoască, dar nu acum, nu în seara asta.

In spatele ei, îl auzi pe David rostind o jumătate de protest, dar Barbara îi făcu o remarcă amuzantă spre el, peste umărul ei catifelat şi gol, şi chipul lui se relaxă.

In clipa următoare, Caroline dădea mâna cu Russell Lomax, care o privea curios de la înălţimea lui impunătoare.

- Tăticule dragă, dânsa e doamna Beresford - e aici tocmai cu David. Pur şi simplu, trebuie să stea cu noi, nu-i aşa? Adică, nu-i

putem lăsa să stea în frig singuri, nu-i aşa?

- Nu, încuviinţă Russell Lomax. Strângerea lui de mână era fermă, zâmbetul pritenos şi admirativ. Nu, desigur că nu putem. Chelner!

Caroline fu aşezată lângă el, la una din măsuţe şi un chelner îi oferea un cocteil înainte să-şi dea bine seama ce se întâmplă. Şi când se uită în jur după David, se îndrepta spre ringul de dans, cu Barbara la braţ.

Restul serii lăsă o impresie mai degrabă confuză în mintea Carolinei.

Gândindu-se mai târziu, după ce Rollsul Lomax o lăsase la apartamentul din Elizabeth Bay, simţi o durere surdă în inimă, căci nu-şi amintea prea bine tot ce se întâmplase, jumătăţi de oră în care presupunea că stătuse tăcută lângă Russell Lomax. Sau dansase cu el sau cu alţi bărbaţi din grup, ale căror chipuri şi le amintea vag şi ale căror nume le auzise şi apoi le uitase.

Nu mai dansase decât o singură dată cu David şi din dansul acela îşi amintea fiecare detaliu, căci se încheiase într-o răceală care, în imaginaţia ei febrilă, crescuse până aproape de ceartă.

Totuşi, nu-şi amintea de la ce începuse, ci doar că David păruse distrat şi ea îi reproşase asta - cu blândeţe, desigur, căci nu fusese niciodată să uite că era şeful ei. Intenţionase ca vorbele ei să pară vesele şi tachinante, dar cumva nu reuşise, şi David se uitase la ea cu o expresie ciudată şi cu o privire sfidătoare, când îi răspunsese cu răceală:

- Dragă Carol, ţi-am spus că am ajuns în stadiul în care nu mai pot continua, nu? Un bărbat se simte singur. Mă simt singur! Al naibii de singur. în umbră, toate sunt bune şi frumoase, dar câteodată ajungi

să-ţi doreşti să nu-ţi pierzi substanţa, ştii? Mai vrei să mai şi

râzi din când în când.

Să râdă! Caroline se înecă într-un suspin. David râsese mult în seara asta, dar nu cu ea. Niciodată cu ea.

De fiecare dată cu Barbara, o fată subţire şi frumoasă, tânără, nerăbdătoare şi plină de viaţă, agăţându-se de el, buclele ei de culoarea bronzului gâdilându-i obrajii în timp ce dansaseră. David păruse fericit şi o dată, ridicându-şi privirea aproape în ciuda voinţei ei, Caroline îl văzuse sărutând-o pe creştet, iar Barbara îi răspunsese cu un zâmbet.

Caroline se duse la chiuvetă şi dădu drumul la apă, udându-şi faţa îmbujorată şi tâmplele dureroase. Işi reveni puţin, dar mai târziu, când făcea ceai în bucătăria înghesuită, îşi aminti cu strângere de inimă că-i promisese lui Russell Lomax că-şi va petrece weekendul cu el şi cu fiica lui la Pott's Point. Făcuse promisiunea aceasta la începutul serii, înainte ca totul să devină un eşec. Apoi, cu al doilea cocteil în mână şi faţă în faţă cu David, păruse o perspectivă minunată. Dar acum? Acum, dacă s-ar duce, ar fi un act de sfidare, o bravadă stupidă.

Ar fi. imposibil. Va trebui să refuze, să inventeze o scuză, să spună că e bolnavă sau ceva. Necazul era că trebuie să se ducă totuşi la magazin, avea de ţinut o prelegere extrem de importantă; îşi plănuise până la ultimul minut dimineaţa de sâmbătă. Indiferent de scuză, va trebui să fie ceva convingător.

Sorbind din ceai, Caroline se simţi prea obosită, prea lipsită de energie ca să se mai gândească la vreun motiv să refuze invitaţia Lomaxilor. Poate că insipraţia va veni mâine dimineaţă.

Spălă toată vesela pentru ceai şi, ca în fiecare noapte înainte de culcare, se duse să petreacă un minut pe balconul de la sufragerie. Pentru balconul ăsta luase apartamentul acesta - de la etajul nouă, îi oferea o panoramă superbă a portului, şi în

singurătatea ei, era un rai de linişte. Cerul nopţii strălucea de stele, senin. Feriboturile se opriseră de câteva ore, dar de unde stătea ea, distingea o parte din pod, conturat în lumină peste apa întunecată, luminiţele care licăreau roşii şi verzi la vasele ancorate, formele fantomatice ale iahturilor somnoroase din golf.

Era un peisaj care, deşi îi era familiar, o impresiona de fiecare dată. Ziua, Sydney era un oraş agitat, zgomotos şi exuberant - bogat, scăldat în marca tipică de strălucire - dar noaptea, când traficul îngheţa, îmblânzit de alchimia lunii, era un loc adorabil, pe care să-l preţuieşti în inimă, pe care comparându-l cu oricare alt oraş din lume, nu făceai decât să-l iubeşti mai mult, căci în ciuda tinereţii lui, avea atâta frumuseţe şi atâta pace cât să dureze o viaţă.

încet, magia nopţii invadă sufletul tulburat al Carolinei. Amărăciunea i se risipi şi îi reveni curajul. Nu va căuta nici o scuză, nu va fugi. Dacă David n-o mai iubea, atunci îl va lăsa să plece. Dar dacă sentimentele lui pentru Barbara Lomax erau doar cele ale unui bărbat singur şi frustrat, care fusese încercat dincolo de limita rezistenţei în a-şi nega iubirea, atunci ea, care negase totul ani de-a rândul, îl va face să conştientizeze asta şi-i va da ce vroia. Nu-şi va mai face griji pentru domnul David de la Renton's - în schimb, va începe să se gândească la David Renton, care era un bărbat şi pe care-l iubise şi-l adulase toată viaţa ei de adult.

îndată ce se va închide magazinul, la prânz, va stabili o întâlnire cu avocatul ei.

Caroline îşi verifica notiţele pentru prelegere, când Sue Granger se auzi pe linia telefonică internă:

- Domnişoară Beresford, aveţi o convorbire personală.

- Oh, dragă! suspină Caroline. De pe coridor auzea o hărmălaie de voci şi de paşi. Prelegerea era pentru cumpărători

şi pentru şefii de departamente şi anunţa o schimbare de politică: era importantă şi la fel şi ei, mult prea importante ca să aştepte într-o dimineaţă ocupată de sâmbătă, când magazinul era întotdeauna aglomerat. întrebă, încercând să nu pară prea iritată: cine e, Sue?

- Un anume domn Scott, răspunse Sue. A spus că e urgent, domnişoară Beresford, altfel nu v-aş fi sunat. Să-i spun să revină? Sau să iau un mesaj?

- Nu, fă-mi legătura, te rog. Şi Sue...

- Da, domnişoară Beresford?

- Mai bine te-ai duce în sala de şedinţe şi le-ai transmite scuzele mele. Spune-le că voi veni în câteva minute.

- Da, domnişoară Beresford. Trecu pe cealaltă linie. Aveţi legătura cu domnişoara Beresford acum, domnule Scott.

O voce nazală, răguşită, se auzi în receptor.

- Sunteţi doamna Beresford, nu-i aşa? Doamna Geoffrey Beresford?

Caroline simţi cum i se scurge culoarea din obraji.

- Da, spuse ea, sunt doamna Geoffrey Beresford. Dar mă tem că eu. nu cred că vă cunosc, nu?

Cel de la telefon râse. Era un sunet discordant, fără amuzament.

- N-am avut plăcerea să vă cunosc, doamnă Beresford. încă nu, dar sper că o voi avea. Asta dacă sunteţi liberă după-amiază, poate, sau mâine?

- Eu. Caroline se uită la ceas. Sunt îngrozitor de ocupată, domnule. hm. domnule Scott. Şi aşa cum spuneţi, nu vă cunosc. Poate mi-aţi putea explica de ce doriţi să mă vedeţi şi. ei bine, cine sunteţi. Doar că dacă durează prea mult, va trebui să vă rog să reveniţi mai târziu, pentru că.

- Pot să explic în două secunde cine sunt: numele meu e Tom

Scott şi sunt un prieten de-al lui Geoff. Sau eram, mai exact. Am câteva veşti despre el care s-ar putea să vă intereseze. Sunteţi interesată să ştiţi de Geoff, nu?

Ceva în legătură cu tonul lui, cu felul în care rostise întrebarea, îi dădu un fior Carolinei. Răspunse slab:

- Da, fireşte că sunt interesată. Dacă aveţi veşti despre el, eu.

- Am veşti, o întrerupse vocea, acum de-a deptul neplăcută.

- Trăieşte. soţul meu?

- Cred că mai bine discutăm undeva, între patru ochi, doamnă Beresford, nu? Nu-mi permit să vă duc într-un loc luxos, dar ce spuneţi de o cafea şi o gustare la Repin's, pe Pitt Street, după ce terminaţi la magazin? E bine pe la douăsprezece treizeci?

- Eu. da. Voi fi acolo la douăsprezece treizeci. Dar.

- O să mă recunoaşteţi uşor, o asigură vocea. Tocmai m-am întors din jungla papuană şi se vede. Dar ca să vă fie mai uşor, voi purta o garoafă roşie la butonieră. Să nu întârziaţi, vă rog.

- Nu voi întârzia. Ii tremura mâna pe receptor. Dar. domnule Scott, nu înţeleg cum m-aţi găsit, de unde ştiaţi că lucrez aici? Adică.

Bărbatul râse din nou, aspru şi discordant.

- N-au dat anunţ avocaţii dumneavoastră, întrebând cine poate da informaţii despre Geoffrey de Vere Beresford? Sau poate n-aţi ştiut asta. Poate că.

- Desigur că ştiam, spuse Caroline furioasă. Anunţul acela a apărut regulat în ultimii doi ani, în mai multe ziare. Aţi luat legătura cu avocaţii mei? Aţi vorbit cu ei?

- I-am sunat ca să obţin adresa dumneavoastră. Trebuie să fi fost prea devreme ca să fie vreun şef prin preajmă - mi-a răspuns secretarul şi mi-a spus că te găsesc la Renton's. Ce am de spus e. personal, doamnă Beresford. Nu cred că aţi vrea să vorbesc cu

avocaţii înainte să stau de vorbă cu dumneavoastră, înţelegeţi? Acum, avea un ton foarte amuzant, dar nu mai puţin neplăcut, căci se dorea ironic.

Caroline se cutremură şi se uită din nou agitată la ceas. Dumnezeule, întârziase deja zece minute. Auditoriul va începe să-şi piardă răbdarea; nu-şi mai putea permite să mai discute cu străinul acesta, cu toate că era nerăbdătoare să afle de ce o sunase, să alunge temerile vagi pe care cuvintele lui le treziseră în inima ei. Pentru că dacă Geoffrey era în viaţă. dar era imposibil. Avocatul ei bătuse chiar ieri apropo că vor avea în curând dovezi concludente ale decesului. în ciuda felului în care se purtase Geoff cu ea, nu-şi dorea să fie mort sau bolnav. Mai degrabă, ajunsese să fie convinsă că nu mai trăia, altfel n-ar fi stat niciodată departe de ea timp de doi ani. Decât dacă, desigur.

- Ei bine - vocea nazală îi întrerupse gândurile - ne vedem mai târziu, doamnă Beresford. Douăsprezece treizeci fix. Şi aş veni singur, în locul dumneavoastră. înainte să-i poată răspunde, la capătul celălalt al firului se auzi un zgomot metalic şi, apoi tonul.

Caroline rămase la birou, încercând să-şi recapete cumpătul. Mâinile îi tremurau încă, iar fruntea îi era umedă de sudoare. Se ridică şi-şi simţi picioarele ca din jeleu.

O bătaie în uşă o anunţă pe Sue. Vinovată, Caroline îşi adună repede notiţele.

- Oh, Doamne, ce îngrozitor! Vin imediat, Sue.

- Vă simţiţi bine, domnişoară Beresford? întrebă fata, îngrijorată. Sunteţi palidă. S-o chem pe domnişoara Poole? Dacă nu vă simţiţi bine, sunt sigură că o să ţină ea prelegerea.

- Nu poate, din păcate. Caroline se adună. E una nouă, despre politică, şi n-am notat decât titlurile. Dar mă simt perfect. Doar că. telefonul acela a fost supărător. în drum spre uşă, ezită.

Ar fi o prostie să se vadă singură cu misteriosul şi ameninţătorul Tom Scott. Dacă va încerca s-o şantajeze cumva? Dacă. Sue, spuse ea, sună-l pe domnul Lawson de la Lawson and Barnes, te rog. Spune-i că vreau neapărat să-l văd în dimineaţa asta. Voi fi la biroul lui cât de curând pot după douăsprezece. Spune-i că e important şi roagă-l, ca o favoare, să mă aştepte. Faci asta?

- Desigur, domnişoară Beresford. Ezită, nelinştită, în timp ce Caroline traversă coridorul.

Sunteţi sigură că vă simţiţi bine? Vreţi o aspirină? Am câteva în geantă.

- Sunt bine, insistă Caroline. Prin uşa întredeschisă a biroului domnişoarei Poole, zări un păr roşiatic şi auzi râsul muzical şi vesel al Barbarei Lomax. Dintr-un motiv oarecare, sunetul îi dădu curaj. Ridică bărbia şi aparent, era din nou stăpână pe ea şi demnă, când intră în sala de şedinţe.

- Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor şi, vă rog, iertaţi-mă că v-am făcut să aşteptaţi. Am fost reţinută de o convorbire telefonică neaşteptată.

Zâmbete întâmpinară scuzele ei succinte şi Caroline simţi cum îi creşte inima. Era populară printre colegii ei, plăcută şi respectată. Şi erau lucruri de făcut, schema aceasta nouă de lansat: ca să reuşească, trebuia să aibă acordul şi sprijinul şefilor de departamente.

In interesul de a le expune propunerea ei, uită de vocea nazală şi dezagreabilă care o tulburase atât, o alungă într-un colţ al minţii.

După ce termină prezentarea, urmară întrebările: Caroline răspunse alert, nefiind nevoie să se uite pe notiţe. Rezervase o oră pentru prelegere şi discuţii - întârzierea ei scurtase timpul şi era necesar să se concentreze la esenţial, să-şi facă auditoriul să

înţeleagă că propunerea ei va aduce o eficienţă crescută.

Ca întotdeauna, erau unul sau doi din directorii mai în vârstă, care erau reticenţi la schimbare şi erau greu de convins: după ce se termină şedinţa, Caroline se trezi stând cu ei în cantina personalului, folosindu-şi pauza de zece minute ca să continue discuţia.

Când se întoarse în birou, avea de condus câteva interviuri - un şir de nou-veniţi agitaţi stăteau pe scaunele din faţa biroului ei, fiecare aşteptând să fie chemat la ea şi fiecare cerând întreaga ei atenţie pentru sfertul de oră alocat pentru a decide pe ce post şi unde să fie angajaţi. Sau, în unele cazuri, dacă să fie angajaţi.

Cu ajutorul domnişoarei Poole, şirul scăzu treptat: erau puţine cazuri dubioase şi rutina nu suferi întreruperi, dar, când terminară, Caroline era extenuată şi avea o durere de cap cumplită. I se păruse o dimineaţă lungă, dar slavă cerului, era aproape douăsprezece...

- Oh, domnişoară Beresford, spuse domnişoara Poole, sper să nu te superi, dar în dimineaţa asta am lăsat-o pe domnişoara Lomax să ţină discursul pentru juniori. Eu. Ezită, figura ei plată şi ascuţită schiţând un zâmbet nesigur. Am vrut să te întreb, dar Sue Granger a spus că eşti ocupată, aşa că n-am vrut să te deranjez. Şi domnul David a spus că.

- Desigur că nu mă supăr, interveni Caroline. Era curioasă când vorbise David cu domnişoara Poole despre Barbara, dar nu reuşi să adune energie să întrebe. Cum s-a descurcat? întrebă ea, forţându-se să pară interesată.

Ochii domnişoarei Poole se aprinseră în spatele lentilelor groase. Era o fată inteligentă, deşi lipsită de imaginaţie, care-şi făcea foarte bine treaba, dar nu-i plăcea - aşa cum Caroline ştia prea bine - să-şi asume responsabilitatea sau să ia decizii. Spuse

evaziv:

- Oh, destul de bine, mi s-a părut, dar poate că tu.

- Nu, răspunse Caroline plictisită, locul tău îl ia, nu pe al meu. Dacă tu crezi că e capabilă, o să te cred pe cuvânt, domnişoară Poole. Oricum, mai ai încă două săptămâni s-o înveţi meserie, nu?

- Da, încuviinţă domnişoara Poole, apoi adăugă nefericită: hm. domnişoara Lomax a întrebat dacă poate pleca mai devreme. Am promis că te întreb, dar eu - înghiţi în sec - ne-am grăbit atât, încât am uitat.

Caroline se uită la ceas. Era douăsprezece fără douăzeci.

- Ei bine, spune-i că poate să plece. Dacă e important.

- A zis că este. Eu. Asistenta ei ezită din nou şi, amintindu-şi propria dorinţă de a pleca mai repede şi improbabilitatea de a putea, Caroline o grăbi nerăbdătoare:

- Da, domnişoară Poole?

- Cred că ea - ei bine, a considerat din oficiu că are perimisiunea ta. Adică, a plecat.

- Oh, spuse Caroline sec. Era un efort să exprime dezaprobarea corespunzătoare, când gândurile i se învârteau haotic în jurul propriului interviu care se apropia, dar de dragul disciplinei, reuşi. O să vorbesc luni cu domnişoara Lomax despre asta.

Domnişoara Poole păru ofensată: i se înroşiră obrajii şi vârful nasului.

-A fost vina mea, domnişoară Beresford. Ţi-am spus, am uitat să-ţi transmit. Ştiu că ar fi trebuit s-o fac. Dar domnişoara Lomax era sigură că n-o să te deranjeze - având în vedere că te duci la ea în weekend, s-a gândit că vei înţelege că trebuie să comande lucruri, alimente.

Caroline oftă, păstrându-şi cu greu calmul. Işi dorea ca

domnişoara Poole să plece - mai avea încă scrisori de semnat şi trebuia să verifice noul program de şedinţe înainte să poată spera să plece. Şi domnului Lawson, cu toată amabilitatea lui, n-o să-i placă să aştepte.

- Atunci, vom uita totul, spuse ea tăios, dar ai face bine să-i explici luni, cu tact, domnişoarei Lomax că la Renton's nu se obişnuieşte să se plece fără permisiunea şefului de departament. Faci asta, te rog?

- Da, spuse fără entuziasm domnişoara Poole. Dar în ciuda acordului tacit cu sugestia Carolinei, rămase pe loc. Trebuiră zece minute preţioase s-o clintească. Şi alte zece ca să se ocupe de munca de birou.

Sue bătu la uşă când Caroline tocmai se schimbase în hainele de stradă şi îşi aranja machiajul, gata de plecare.

- Oh, domnişoară Beresford, îmi pare rău că n-am putut să vă anunţ mai devreme, dar a fost aşa o agitaţie în dimineaţa asta şi când am încercat să vă prind, domnişoara Poole era aici, aşa că n-am vrut să vă întrerup.

- Sue! Caroline puse rujul în geantă şi se întoarse îngrijorată spre secretara ei. Nu-mi spune că n-ai reuşit să iei legătura cu domnul Lawson!

Sue zâmbi.

- A sunat dumnealui, înainte să am şansa să telefonez. I-am transmis mesajul dumneavoastră şi a spus că e perfect, pentru că şi el vrea să vă vadă. Aşa că vă aşteaptă, domnişoară Beresford, şi m-a rugat să vă spun că dacă nu vă duceţi acasă, poate luaţi prânzul cu dânsul. Am notat mesajul în carneţelul dumneavoastră, dar probabil că n-aţi observat. Am aşteptat, ca să mă asigur.

- Ai fost drăguţă, Sue - mulţumesc. Chiar nu m-am uitat în carneţel. Caroline îşi puse pălăria şi ieşiră împreună, alăturându-

se ultimului rând de angajaţi care luau liftul spre parter.

- Vă simţiţi mai bine, domnişoară Beresford? întrebă Sue, strecurându-se cu greu în colţul Carolinei.

- Mult mai bine, minţi ea. Weekend plăcut, Sue, spuse când mulţimea care se grăbea spre tramvai le despărţi.

- Să fiţi sigură, strigă Sue. La revedere, domnişoară Beresford! Ne vedem luni.

- La revedere, îngână Caroline. Mergând încet prin mulţime, ajunse la Martin Place. Când să intre înăuntru, Alvisul lui David trecu în viteză.

David era la volan, fără pălărie, zâmbea. Alături, râzând spre el, cu un morman de pungi de cumpărături în braţe, stătea Barbara Lomax. Nici unul n-o observă. Caroline îi urmări până ieşiră din raza vizuală, conştientizând un pumnal în inimă, apoi, cu picioare de plumb, urcă scările până la biroul avocatului.

Era douăsprezece şi douăzeci, dar nu se mai grăbea. Tom Scott putea s-o aştepte.

Capitolul 3

Arthur Lawson ascultă încruntat povestirea Carolinei despre convorbirea telefonică. Era un om ager şi bun, îi era atât prieten cât şi sfătuitor legal, acum, şi Caroline avea încredere oarbă în judecata lui.

-Ai fost de acord să te întâlneşti cu individul ăsta la douăsprezece şi jumătate?

- Da. ei bine, nu prea puteam să-l refuz, nu?

- In condiţiile astea, presupun că nu, oftă avocatul. Dar mă bucur că mi-ai spus - ar fi fost extrem de neînţelept să te vezi singură cu el. Se uită la ceas. Ar fi bine să plecăm, cred. Nu-mi miroase a bine. De fapt, şi eu am ceva veşti pentru tine - dar asta rămâne după ce stăm de vorbă cu misteriosul Scott. Se ridică şi-i deschise uşa. Cheamă liftul, draga mea. Ii spun secretarei că plec şi economisim timp. Nu vrem să-l ratăm pe prietenul Scott.

Caroline îi urmă sfatul şi în timp ce aştepau să vină liftul, Arthur Lawson continuă:

- Cel mai bun plan e să intri singură, Caroline. Indată ce localizezi

- ce era, garoafa lui roşie - du-te la el şi fă-te cunoscută. Alege o masă lângă una liberă, dacă poţi. O să fiu imediat în spatele tău. Mă poţi prezenta cu prima ocazie - dar mai întâi, lasă-l să-ţi spună ce vrea. S-ar putea să nu fie atât de amabil dacă ştie că sunt cu tine.

- Crezi că e un şantajist, nu? îşi ţinu Caroline respiraţia.

Liftul ajunse şi avocatul o luă de braţ.

- Urcă. Uşile se închiseră în urma lor şi avocatul adăugă cu blândeţe: da, Caroline, asta cred că este. Felul cum te-a abordat dă de bănuit. Dar într-un astfel de caz, nu ne putem permite să ratăm şansa de a obţine informaţii precise, când ni se oferă. Dacă Scott sugerează că informaţiile lui valorează bani, introdu-mă

numaidecât în discuţie - ai înţeles?

- Cred că da. Eu. Dintr-un motiv oarecare, îi dădură lacrimile. Se poate ca Geoff să fi dat de necaz, adăugă ea deprimată.

- Posibil, încuviinţă sec Arthur Lawson. Nu-l cunoscuse prea bine pe Geoffrey Beresford, dar se lămurise repede în privinţa lui. Geoff intra mereu în necazuri, nu-i aşa? Dar nu eşti răspunzătoare, nici financiar, nici în alt fel, Caroline, copila mea. înţelege odată!

- Da.

- Şi nu-ţi mai face atâtea probleme. O să am eu grijă de tot.

- Mulţumesc. Caroline îi zâmbi recunoscătoare.

Liftul încetini, ajunse la parter şi opri. Avocatul deschise uşile şi coborâră.

Mergând lângă el pe stradă, în aglomeraţia de weekend, Caroline nu mai avu ocazia să spună ceva. Făcură în tăcere cele câteva sute de metri pe strada Pitt şi ajungând în faţa cafenelei, se opri o clipă să-şi tragă sufletul şi apoi intră, urmată la câteva secunde de Arthur Lawson.

La început, după strălucirea luminii de afară, Caroline nu putu să vadă nimic. Cafeneaua era aglomerată, aproape toate mesele erau ocupate şi-i trebui câteva minute să scruteze încăperea. Nu era nici urmă de vreo garoafă roşie la butoniera nimănui: nimeni nu-i aruncă mai mult de-o privire trecătoare şi nu făcu vreo încercare să intre în vorbă cu ea.

Dar aşteptă, răspunzând din cap la întrebarea chelneriţei, până când Arthur Lawson veni lângă ea.

- N-a apărut, nu? Mă gândeam eu că n-o să se arate.

- Nu, recunoscu ea. Se simţea inimaginabil de uşurată.

- Vrei să aştepţi? întrebă avocatul. Te-am invitat la masă, îţi aduci aminte? De fapt, mă gândeam să te duc la localul unguresc pe care l-am descoperit, dar dacă preferi să rămânem aici, n-am

nici o problemă. Imi plac sandvişurile de club.

- Ei bine. Caroline privi nehotărâtă în jur, direct în ochii albaştri şi indiferenţi ai unui individ înalt, îmbrăcat sărăcăcios, al cărui bronz era atât de profund încât semăna cu pielea. Se zgâi la el, deschise gura să spună ceva, dar apoi o închise, căci străinul trecu chiar pe lângă ea, murmurând o scuză. Nu avea nici o butonieră şi evident, nu avea nici un interes faţă de ea, căci se aşeză imediat la o masă liberă şi începu să studieze meniul, fără să-şi mai ridice privirea.

Inima Carolinei reveni la ritmul normal.

- Nu cred că are vreun sens să aştept, spuse ea, dintr-o dată nerăbdătoare să evadeze.

Arthur Lawson îi zâmbi liniştitor.

- Atunci, nu mai aşteptăm. Mergem la Laszlo's şi mâncăm gulaş. Şi între timp, o să-ţi spun şi veştile mele.

Laszlo's se dovedi un local micuţ şi scump pe George Street, şi în timp ce dădea comanda, Arthur Lawson îi povesti amuzat prima tentativă a soţiei lui de a găti gulaş, ceea ce aduse zâmbetul pe buzele Carolinei şi lumină în ochi.

- Aşa e mai bine, încuviinţă avocatul, pur şi simplu nu trebuie să-ţi baţi capul cu treaba asta, Caroline. Cu siguranţă, Scott nu are intenţii curate, altfel ar fi venit la întâlnire. De fapt - aşteptă, încruntându-se, până li se servi primul fel, şi apoi reluă - de fapt, te-am rugat să vii în dimineaţa asta pe la mine pentru că am primit ceea ce consider a fi o dovadă limpede că Geoffrey a încetat din viaţă. Oricum, e suficient cât să înaintăm Curţii o cerere cu şanse rezonabile de a primi o decizie. Nu ţi-am spus mai devreme, în primul rând pentru că am vrut să-i dăm de urmă misteriosului Scott, şi apoi, am sperat că dacă va veni, poate ne va confirma.

Scoase din buzunar o scrisoare şi i-o dădu.

- Poţi s-o citeşti după ce mănânci. E de la un misionar catolic din zona Telefomin, din Papua; e adresată preotului teritorial - e o copie, desigur; au arhivat originalul, dar am aranjat să primim o copie fotografiată.

- ... Au găsit avionul - avionul lui Geoff? Caroline păli.

- Da. A fost identificat cu certitudine. Telefomin e un teritoriu muntos, avionul a lovit versantul muntelui şi a explodat. Nu mai rămăsese mare lucru din el, când l-a găsit misionarul, dar a reuşit să scoată câte ceva dinăuntru şi a făcut fotografii. într-una din ele, toate cele patru litere ale marcajului de identificare apar destul de clar. Din nou, voi primi copii după poze. Făcu semn chelnerului să-i umple din nou paharul Carolinei. Te supără veştile? Preferi să aşteptăm şi să citeşti scrisoarea acasă?

- Eu. sunt bine, Arthur. Ochii Carolinei erau în farfurie. Se resemnase de mult cu faptul că Geoff murise. Căsătoria lor se terminase când o părăsise, nu vrusese să-l mai vadă şi nu-i simţise lipsa

- însă fără doar şi poate, gândul că viaţa lui veselă şi iresponsabilă se sfârşise atât de tragic o durea profund. Puteai să încetezi să mai iubeşti pe cineva, se gândi ea obosită, şi totuşi, pentru că odată ţinuseşi la el, era imposibil să fii indiferentă, imposibil să nu regreţi felul în care-şi pierduse viaţa, să nu-ţi pară rău.

- Uite, bea, o îndemnă cu blândeţe Arthur. Şi ia scrisoarea aceea acasă, dacă nu cumva - Caroline, vino să-ţi petreci weekendul la Wahroonga. Ştii că lui Alice i-ar face mare plăcere să te vadă. Şi băieţilor. Şi n-ai mai venit de secole pe la noi, să ştii.

- Nu pot, Arthur, zâmbi ea - am promis că mă duc la familia Lomax. Fata, Barbara, lucrează în departamentul meu. Dar.

- Pfui! In cazul ăsta, n-o să-ţi stau în cale - o să te distrezi mult mai bine decât ai putea la noi. Cred că are o casă fabuloasă. Du-te, draga mea, e exact ce-ţi trebuie, te distrezi mult prea puţin. Numai muncă şi nici o distracţie, ştii cum se spune. Şi, Caroline.

- Da? Se uită la el, îi întâlni privirea blândă şi plină de compasiune şi se trezi răspunzându-i cu un zâmbet.

- Nu fi prea sentimentală cu tărăşenia asta. Geoff nu ţi-a făcut prea mult bine, ştii doar. S-a purtat cu tine - ei bine, nu trebuie să-ţi spun eu că s-a purat urât cu tine, nu? Pentru binele tău, trebuie să lămureşti aspectele legale odată pentru totdeauna. Eşti încă tânără, ai toată viaţa înainte. Şi pe David Renton, nu-i aşa?

- Nu ştiu dacă-l am. începu Caroline, dar Arthur o întrerupse.

- Sunt avocatul tău, îi aminti el, şi nu poţi avea secrete faţă de avocatul tău. Renton a fost foarte răbdător, dar nu poate să aştepte la nesfârşit. Data viitoare când te cere de soţie, sunt sigur că vei putea să accepţi. Şi ar trebui să spui da, Caroline. Nu-i datorezi nimic lui Geoffrey Beresford. Gândeşte-te mai bine - dacă nu s-ar fi dus în Papua, ai fi divorţat de el, nu-i aşa?

- Da, presupun că da, recunoscu obosită.

- Nu e nici o presupunere, fetiţo. Uiţi că eu am intentat divorţul pentru tine?

- Da, dar.

O bătu uşor pe mână.

- Femeile! Sunteţi toate la fel - ilogice, imprevizibile şi vă place al naibii să suferiţi îndelung. Mai mult, nici nu te-ai atins de mâncare. Laszlo o să se simtă ofensat, iar eu nu voi mai îndrăzni să vin aici. O să-ţi comand un desert de la care n-o să te poţi abţine. Şi vom vorbi despre lucruri mai plăcute.

Cedând eforturilor lui de a o convinge, Caroline reuşi să

mănânce. Dar îşi simţea inima grea. Dintr-o dată, fără nici un avertisment, viaţa devenise oribil de complicată. Işi dorise de doi ani să fie liberă, să poată accepta propunerea la care făcuse atât de des aluzie David... dar acum, când se părea că era aproape de libertate, se întreba nefericită, dacă lui David îi va mai păsa că nu mai are obligaţii, dacă o va mai cere în căsătorie. Ba chiar dacă ea însăşi mai vroia. Pentru că mai presus de toate, vroia ca mariajul lui David să fie fericit. Şi ar putea fi, acum că o cunoscuse pe Barbara, acum că.

Trebui să facă eforturi mari să-l asculte pe Arthur, să-şi ia gândul, să răspundă amabil la tachinăriile lui. Dar reuşi, şi după ce terminară prânzul, se simţea mult mai fericită.

La uşa restaurantului, Arthur spuse:

- Maşina mea e în parcare - o aduc în câteva clipe, dacă vrei să te duc înapoi.

- Nu, sincer - ai fost deja prea drăguţ. Şi o să întârzii la tenis. Pot să iau tramvaiul. îi întinse mâna şi avocatul i-o strânse.

- Bine, te sun într-o zi-două, când o să am ceva definit. între timp, fruntea sus! Şi dacă individul ăla, Scott, mai încearcă ceva, ia imediat legătura cu mine. Promiţi?

- Promit, îngână Caroline, pierindu-i entuziasmul de moment.

întocându-se la King's Cross într-un tramvai aproape gol, auzi din
nou în gând vocea nazală şi ironică a celui care-şi spusese Tom Scott. Dacă într-adevăr avea veşti despre Geoffrey, dacă Geoff era în viaţă, dacă.

Posibilităţile i se învârteau în minte la nesfârşit. Coborând la King's Cross, hotărî să se întoarcă pe jos la apartament; nu era departe şi s-ar putea să-şi mai limpezească gândurile. Se opri să se uite la vitrina unui magazin, surprinse reflexia unei feţe arse de soare care îi era vag cunoscută, dar când se întoarse, nu

recunoscu pe nimeni din imediata apropiere.

"Adună-te", îşi spuse iritată, "îţi imaginezi. Bărbatul acela cu chip întunecat de la Repin's nu poate fi Tom Scott, altfel ar fi vorbit cu tine. în orice caz, de ce crezi că s-ar deranja să te urmărească?"

Totuşi, în ciuda raţiunii, Caroline privi neliniştită peste umăr de vreo zece ori înainte să pornească pe Elizabeth Bay. Nu era nimeni despre care să se poată spune c-o urmărea şi cu un pas mai vioi, porni în josul dealului, văzând apele albastre ale portului întinzându-se în faţa ei.

Şi, la poalele dealului, în faţa blocului ei, se afla Alvisul lui David.

David aştepta, puţin cam nemulţumit, pe palier, în faţa apartamentului ei.

- Oh, David, vroiai să vorbeşti cu mine? Eu. n-am ştiut, adică.

- Nu ţi-a transmis Barbara mesajul meu? întrebă David.

- Nu. Cu cheia în uşă, Caroline se întoarse cu faţa spre el. Nu mi-a spus nimic.

- Ei bine, am sunat la tine la birou în dimineaţa asta - erai în sala de şedinţe, cred. Am rugat-o pe Barbara să-ţi spună că vin să te iau. Probabil a uitat. Oftă. Mă tem că încă nu-şi ia slujba prea în serios, fără îndoială, dar dacă rămâne îndeajuns de mult, o să înveţe. Nu că m-aş aştepta să rămână! Oricum - pot să intru?

- Desigur. David venise rareori acasă la ea de când intrase în subordinea lui şi Caroline era surprinsă că venise acum. Eşti foarte drăguţ că ai venit să mă iei - nu mă aşteptam.

- Nu, încuviinţă David pe un ton sec. Aştepţi foarte puţin din partea mea, nu-i aşa, Carol? Vroiam o şansă să stau de vorbă cu tine, să terminăm discuţia de aseară. Şi să clarific neînţelegerea care poate să fi apărut în urma serii de ieri. Ochii lui erau pe faţa ei, gravi şi ficşi, ba chiar puţin acuzatori. Caroline simţi că-i urcă

roşeaţa în obraji şi-şi plecă privirea.

- David, eu. o să fac o cafea, bine? Sau preferi o băutură?

Dacă s-ar fi uitat la el, ar fi văzut spasmul de durere care-i chinui
faţa, dar îşi ţinea ochii în pământ şi după o clipă, David îşi reveni.

- Dacă vrei, cafea - e puţin cam devreme pentru tării. Desigur, dacă nu cumva vrei să-ţi îneci amarul. Asta vrei, Carol? Mâinile lui se odihniră uşoare pe umerii ei şi simţi că tremură sub atingerea lui.

îl iubea atât de mult, de atâţia ani împovăraţi şi plini de singurătate. inima ei trădătoare bătea atât de tare acum, ca o creatură vie care se lupta să evadeze din pieptul ei. întotdeauna fusese a lui, îi aparţinuse dintotdeauna. Ar fi atât de uşor şi de fatal să recunoască, să-şi ridice buzele spre ale lui, să-i spună că-l iubea - că Geoffrey, cu toate că se măritase cu el - nu contase niciodată cu adevărat. Şi totuşi, nu putea să facă ea primul pas, se temea. Era Barbara. Şi era şi amintirea oribilă a vocii nazale pe care o auzise acum câteva ore - vocea lui Tom Scott, care nu venise la întâlnire, dar care, dintr-un motiv obscur, zăbovea în dedesubturile conştiinţei ei, ca o umbră vagă şi ameninţătoare. Până nu-l va vedea, nu va putea fi sigură că era liberă, nu va îndrăzni să creadă în probele lui Arthur Lawson. Pentru că dacă tipul nu era un şantajist, atunci.

Caroline îşi muşcă buza.

- O să pun de cafea, spuse ea, forţându-se să pară veselă. Braţele lui David alunecară în lături. Deschise fereastra franţuzească, ce dădea în balcon.

- Te aştept aici. Ai face bine să-ţi faci bagajul până fierbe, pentru că se presupune că jucăm tenis la Pott's Point, în caz că nu ştiai.

Tonul lui era brusc. Caroline ezită şi apoi, mai degrabă

obosită, se duse în bucătărie şi pregăti filtrul. Azvârli câteva haine la întâmplare în valiză, amintindu-şi să includă şi echipamentul de tenis.

- Ai o privelişte minunată, îi spuse David, când se întoarse cu cafeaua pe balcon.

- Da, o ador. Şi îmi palce la nebunie să mă uit la iahturi. Mâinile nu îi erau tocmai sigure când turnă cafeaua.

- Mulţumesc. Am şi eu un iaht. Dar nu l-ai văzut niciodată, nu-i aşa?

- Ba da. Te-am văzut de multe ori.

- De aici?

- Da.

Ii oferi o ţigară din portţigaretul lui.

- Dar n-ai navigat niciodată cu mine, Carol. Cuvintele lui aveau o urmă de reproş.

- Nu.

- Carol, te-am aşteptat al naibii de mult, spuse el, inhalând fum. Nu mai pot continua aşa. Am lucrat împreună, am jucat teatru împreună - ne-am prefăcut, amândoi. Dar există limite, ştii, până la care poate îndura un bărbat. Aseară, încercam să-ţi spun că am ajuns la capătul puterilor. Inţelegi, poţi să înţelegi?

- Eu - Caroline simţea un nod în gât, iar lacrimi fierbinţi îi ardeau pleoapele - nu ştiu, David. ... Incerc, dar.

- Ascultă, o opri el cu asprime, am treizeci şi opt de ani. Am început dintr-o dată să-mi dau seama cât de singur sunt, ce pierd - ce am pierdut amândoi, în toţi anii ăştia. Cred că Barbara mi-a deschis ochii - e atât de tânără, cu inima atât de uşoară, şi e atât de plină de viaţă, încât. oh, nu ştiu, mi-a adus nelinişte, Carol. Te rog - întinse mâna când ea vru să vorbească - lasă-mă să termin ce am de spus, nu durează mult. In puţine cuvinte, vreau să mă

căsătoresc, cred. să mă căsătoresc şi să mă aşez la casa mea, să am un cămin şi copii, să-mi împart viaţa cu cineva. Poate că ţi-e greu să înţelegi, dar.

- Incerci să-mi spui, întrebă Caroline cu buzele strânse şi cu gâtul atât de uscat încât abia dacă rostea cuvintele, David, încerci să-mi spui că. o să te căsătoreşti cu ea, cu Barbara?

- Presupun că s-ar putea ajunge la asta, recunoscu David, dacă tu nu. la naiba, Carol! O prinse de mână, smucindu-i ceaşca de cafea în aşa fel încât lichidul se vărsă în farfurie. De fapt, încerc să te fac să-mi spui despre scrisoarea pe care ai primit-o în dimineaţa asta.

- Scrisoare? Caroline se zgâi la el, uluită. Ce scrisoare? Nu ştiu la ce.

- Cea pe care ţi-a dat-o Arthur Lawson. El ţi-a dat-o, nu-i aşa? Te-ai văzut cu el? Vocea îi tremura la marginea furiei.

- Oh! Uitase de ea, când îl văzuse pe David. O scoase din geantă. Asta, copia după scrisoarea despre. accidentul lui Geoff?

- Aia. N-aveai de gând să mi-o arăţi, sau măcar să pomeneşti de ea? Nu ştiai că aş fi interesat?

- Eu. Ce putea să spună? Nu se gândise să i-o arate, nici măcar nu avusese idee că ştia de existenţa ei. Ţi-a spus Arthur despre ea?

- Bineînţeles. Draga mea Carol, Arthur Lawson mi-a trimis rapoarte de când a început să lucreze pentru tine. Poate îţi aminteşti că a fost ideea mea să se facă cercetări în privinţa dispariţiei lui Geoffrey. Unul din avantajele faptului că am moştenit Renton's este acela că-mi pot permite luxul de a angaja detectivi particulari. Am trimis un om în Papua, să afle tot ce se poate independent de investigaţiile lui Arthur, care au fost făcute, după cum ştii, pe canalele oficiale şi în numele tău. Am

crezut că dacă sunt îndrăgostit de tine şi vreau să ne căsătorim, am dreptul să fac asta. Eu - ezită şi-i strânse mâna mai tare - draga mea, ştiai ce simt pentru tine, nu? N-am făcut niciodată un secret din asta, Dumnezeu ştie. Dar te-am lăsat în pace cât ai fost căsătorită cu Geoff - te-am lăsat singură, sau pe aproape, atâta timp cât a existat şansa ca el să fie în viaţă. Acum, eu. Se aplecă spre ea şi-i tremură vocea când vorbi din nou: Acum, vreau să mă însor cu tine, Carol, dacă mă accepţi. Chiar dacă nu sunt decât a doua ta opţiune .

- A doua mea opţiune? Oh, David, cum poţi să-ţi imaginezi că ai putea fi vreodată al doilea? Eu. David, eu n-am încetat niciodată să te iubesc, în toţi anii ăştia. Dar. Arthur Lawson spusese că data viitoare când o va mai cere David în căsătorie va fi liberă. Doar că propunerea lui David venise mai devreme decât îndrăznise să creadă: în dimineaţa asta, se întrebase - văzându-l cu Barbara Lomax - dacă i-o va mai face vreodată, chiar dacă o mai iubea încă.

- Nu intrăm acum în subiectul ăsta, spuse David cu un zâmbet strâmb. Te-ai căsătorit cu Geoff Beresford. Am încercat să te urăsc pentru asta, dar. ei bine, n-am putut. Subiectul căsătoriei tale este unul dureros pentru mine, dar trebuie adus în discuţie. Nu-ţi imagina că te învinuiesc că te-ai măritat cu Geoff, nici măcar că l-ai iubit - erai perfect liberă s-o faci. Eu te-am lăsat să pleci - am fost atât de prost încât te-am lăsat, doar că, sincer să fiu, am crezut că o să mă aştepţi. Se înroşi. A fost unul din lucrurile acelea. M-am angajat într-o slujbă de care sincer nu credeam că voi fi capabil şi - am supravieţuit. De asta am rupt logodna noastră; am considerat că e singurul lucru decent pe care-l puteam face, de dragul tău.

- Care - David, care era slujba?

- Oh, o slujbă oarecare, nu mai contează acum, războiul s-a

terminat şi a fost dat uitării; totul a fost atât de demult.

- Da, dar.

David aruncă ţigara.

- După cum ştii, serviciile militare m-au refuzat, toate trei. Mi-a dat un complex colosal de inferioritate, aşa că, atunci când mi s-a oferit ocazia, am profitat. Am simţit că trebuie, dacă vreau să-mi pot privi din nou prietenii în faţă - pe cei care au luptat în Africa de Nord - în Noua Guinee, pe sărmanii de la calea ferată din Tailanda. Dar nu m-am gândit că o să te pierd - sau să spun mai bine, nu m-am gândit că Geoff Beresford o să mi te ia. Oricum - strânse din buze - asta s-a întâmplat, nu-i aşa?

- Da, recunoscu ea nefericită. Dar dacă mi-ai fi spus, dacă mi-ai fi explicat! Oh, David, de ce n-ai făcut-o? De ce m-ai lăsat să cred că nu mă mai vrei?

- Nu am avut voie să-ţi spun, nici măcar mama n-a ştiut. A fost o operaţiune secretă, numai Dumnezeu ştie de ce. Oricum, nu mai contează acum, nu?

- Pentru mine, contează.

Braţele lui David veniră în jurul ei.

- Contează, Carol? Contez pentru tine?

- întotdeauna ai contat pentru mine mai mult decât orice pe lume. Te iubesc, David, nu înţelegi? Te iubesc cu toată fiinţa mea, eu. oh, David, ce altceva pot să spun?

- Nimic, şopti David. O trase spre el şi-i căută buzele. E de-ajuns, draga mea - de-ajuns pentru amândoi, cred.

Caroline se agăţă de el, ameţită de încântare, simţindu-se dintr-o dată nebuneşte şi incredibil de fericită. în raiul sigur al braţelor lui David, nu-i mai era teamă.

Erau amândoi destul de tulburaţi, când îi dădu drumul, în cele din urmă.

- Acum, râse el, acum putem să bem, Carol. Ca să sărbătorim

logodna noastră. Pentru că te vei căsători cu mine, nu-i aşa, imediat ce se vor clarifica apectele legale?

Caroline ezită o clipă, şi în momentul acela sună telefonul. Un instinct mai puternic decât raţiunea îi spuse cine era şi teama se întoarse să-i răcească inima.

Spuse, cu o voce ascuţită de iritare:

- Ar fi mai bine să răspund. Abia dacă auzi protestul indignat al lui David. Mişcându-se ca un robot, traversă sufrageria mică şi luminoasă, şi ridică receptorul.

- Doamna Beresford? Neplăcuta voce nazală părea să-i răsune la infint în minte. Răspunse slab:

- Da. Doamna Beresford la telefon. Ce doriţi?

- Oh, să vorbesc cu dumneavoastră, desigur. Să aranjăm o altă întâlnire.

- N-aţi venit la Repin's, se cutremură Caroline.

- Ah, cum să nu? râse Scott. Doar că n-aţi venit singură, nu-i aşa? V-am spus să veniţi singură, dar aţi făcut cum aţi vrut şi l-aţi adus pe prietenul dumneavoastră, domnul Lawson, ca să încercaţi să mă prindeţi în capcană. Eu n-aş face astfel de lucruri, doamnă Beresford, serios nu, când aş avea de-a face cu un individ ca mine, care ştie cum merg treburile. Data viitoare, veniţi singură, înţelegeţi?

- Data viitoare? repetă ea furioasă. Nu va fi o dată viitoare. Refuz să am de-a face cu dumneavoastră, eu.

- Sunteţi foarte nesocotită, o mustră vocea.

- Nu sunt. Dacă măcar o clipă credeţi că.

- Cred, o întrerupse scurt. Nu vreţi să ştiţi despre soţul dumneavoastră - ştiri autentice, de fapt, dovezi?

- Soţul meu a murit, spuse Caroline. Era conştientă că David stătea la fereastră şi o privea. Işi scăzu glasul: nu mai am nimic să vă spun, domnule Scott. Dacă aveţi vreo veste autentică, vă

rog, daţi-i-o avocatului meu.

- Nu cred că vreţi asta, doamnă Beresford.

Caroline fusese pe cale să închidă, dar ameninţarea din vocea lui o alarmă. Se uită din nou la David şi veni lângă ea.

- Carol, cu cine vorbeşti?

- Eu.

- Nu sunteţi singură, doamnă Beresford? Nu cumva vă întreţineţi cu domnul Renton? Ia te uită, asta chiar este o prostie din partea dumneavoastră, date fiind circumstanţele. Ar putea duce la tot felul de probleme. Dar, cum văd că sunteţi ocupată, o să vă sun mai târziu. Gândiţi-vă la ce am spus. Şi ţineţi minte, încerc să vă ajut, doamnă Beresford - să vă ajut, nu să vă fac rău.

Apoi închise. Caroline rămase cu receptorul în mână, zgâindu-se proteşte la el. Toate speranţele strălucitoare pe care le avusese acum câteva clipe i se năruiseră acum. Căci omul acela trebuie să ştie ceva, îşi spuse ea deznădăjduită. Escroc, şantajist, indiferent ce era, părea arogant de sigur pe el. Şi faptul că ştiuse sau ghicise că era cu David îi sugera că, până la urmă, nu-şi imaginase faţa aceea întunecată şi bronzată a cărei reflexie o zărise în vitrină. I-ar fi fost atât de uşor s-o urmărească.

David îi luă receptorul şi-l puse în furcă. Apoi o luă de umăr şi o conduse înapoi pe balcon.

- Carol dragă, cred că mai bine mi-ai spune ce se întâmplă. Tot! Şi - se uită îngrijorat la faţa ei albă şi la mâinile tremurânde - îţi aduc ceva de băut. Eşti palidă ca o stafie. Dumnezeule nare, draga mea, nu te supăra - sunt aici, nu? Nimeni nu-ţi poate face vreun rău cât sunt cu tine, ştii că nu poate. O strânse tare în braţe. îţi aduc ceva de băut? Unde ţii alcoolul?

- Acolo - nu am decât gin. Şi. sherry. Dar nu vreau de băut, David. Sunt bine. Doar că mi-a fost frică, atâta tot.

- Spune-mi ce te-a speriat, draga mea, o rugă el cu blândeţe.

în braţele lui, fu destul de uşor să se destindă şi să-i povestească. O ascultă în tăcere, însă ochii îi aruncau văpăi.

- Bine! Mă ocup eu de asta. Unde e Arthur Lawson, acasă, nu ştii?

Caroline încuviinţă din cap şi David se aplecă s-o sărute.

- îl sun acum. O să te descurci?

- Da, desigur. Oh, David, o să ajungem îngrozitor de târziu la familia Lomax.

- Asta nu contează. O să-i sun şi pe ei, dacă vrei, să le spun că am fost reţinuţi. Dar n-am de gând să las pe nimeni să te persecute, Carol. Evident, tipul ăsta vrea să te şantajeze. Cred că cel mai bine e să-l dăm în vileag, să facem cunoscut tot ce ştim - să dăm totul la ziarele de duminică, dacă e nevoie. Odată ce facem asta, n-o să mai aibă cu ce să te şantajeze, pentru că dacă Geoff trăieşte, nu există nici un motiv plauzibil pentru care să nu dea un semn. Nu cred nici o clipă că e viu

- ăsta e un şiretlic de doi bani, calculat să te sperie, deşi n-am idee la ce se aşteaptă individul ăsta. Oricum, să vedem ce părere are Arthur. Dacă el crede că putem chema poliţia, aşa vom face. Ce zici, iubito?

- David - vocea Carolinei era aproape stinsă - dacă Geoff trăieşte.

- Atunci, eşti încă soţia lui, continuă el sec. Ridică receptorul, formă numărul şi aşteptă, bătând din degete nerăbdător şi evitând privirea ei. Caroline se duse indiferentă pe balcon.

- Arthur e de acord cu mine, spuse el scurt. O să dea povestea ziarelor, desigur, fără să te implice. Dar cred că mai bine am pleca spre Pott's Point, Carol. Din mai multe motive, vreau să te iau de aici - undeva, adăugă trăgând-o spre el - unde te pot ţine sub observaţie, ca să văd că nu ţi se întâmplă nimic.

Caroline îl urmă la maşină fără să protesteze. Dar îşi simţea

inima grea. Chiar şi cu mâna lui fermă pe braţ, îi era teamă.

Capitolul 4

Davin parcă Alvisul în spaţiul dintre Cadillacul Barbarei şi Land Roverul prăfuit şi se întoarse să-i zâmbească încurajator Carolinei.

- Ei bine? Te simţi pregătită să înfrunţi petrecerea, iubito?

- N-o să putem să le spunem încă. Despre noi, adică. Nu era o întrebare, ci afirmaţia unui fapt invariabil, şi o rosti cu regret şi puţin neliniştită.

- Nu, presupun că nu. E păcat că nu putem, dar - îi ridică degetele la buzele lui - n-o să dureze la nesfârşit, ştii doar. Incă două-trei săptămâni, şi voi putea spune lumii întregi că te vei căsători cu mine!

- Oh, David! Ameţită de extaz, Caroline îl privi printr-o ceaţă de lacrimi. De-ar fi adevărat, de n-ar mai auzi niciodată vocea aceea nazală, cu ameninţări voalate la fericirea ei nou găsită!

- Vino, o grăbi el, şi uită totul - absolut totul, Carol, cu execpţia faptului că te iubesc. Vrei, iubito?

- Voi încerca, promise ea cu sinceritate.

- Bine, spuse el şi o conduse pe scări până la uşa principală.

- Domnul Lomax şi domnişoara Barbara sunt pe terasă, domnule Renton, îl anunţă majordomul. Dacă vreţi să luaţi loc, o să le spun că sunteţi aici.

- Nu-ţi face griji, spuse David, ne ducem pur şi simplu acolo, Binns.

- Prea bine, domnule. Voi avea grijă ca bagajele dumneavoastră să fie duse în camere. Şi dacă-mi puteţi da cheia de contact, voi duce maşina în garaj. Mulţumesc, domnule.

Terasa era extensia pavată cu piatră a debarcaderului, cu un teren de tenis imediat deasupra. Dar acesta era părăsit şi, coborând împreună cu David, Caroline văzu că grupul de

petrecăreţi se strânsese la umbra unor vele colorate, bând ceai. Erau vreo şase, în afară de Russell Lomax, dintre care recunoscu o persoană-două care fuseseră aseară la Prince's.

Barbara, zveltă şi atractiv îmbrăcată în pantaoni scurţi şi într-un tricou decoltat, era la debarcader, ocupată cu ridicatul pânzelor unei şalupe mici şi cochete, fiind asistată de un tânăr cu părul blond şi ciufulit şi cu o faţă fermecător de urâtă. Era înalt şi bronzat, încet în mişcări, şi David spuse, răspunzând la salutul lui:

-Ah, tânărul Bill e aici, văd. Bill Kane - e jocheu pe proprietatea Lomax de la Waharangi. O să-ţi placă, iubito, e un tânăr extrem de agreabil. I s-au aprins călcâiele după Barbara, cred, dar ea abia dacă ştie de existenţa lui, în afara cazurilor când are nevoie de el ca să-i aducă sau să-i care câte ceva! Ei bine, mai bine ne-am duce să ne cerem scuzele de rigoare - am întârziat enorm.

- Bună, dragilor! Russell Lomax se ridică şi veni să-i întâmpine. Dădu formal mâna cu ea, ignorându-i scuzele tremurânde. Prostii, nu contează. Sunt încântat că aţi reuşit să ajungeţi. Vino şi permite-mi să te prezint, doamnă Beresford. David, tu-i cunoşti pe toţi, desigur. Şi Barbie a tot vrut să-ţi ceară părerea despre noua velatură pe care o încearcă la jucăria aia a ei, aşa că aş vrea să te duci şi să arunci o privire. Nu vei avea pace până nu te duci, să ştii.

Zâmbetul lui era copilăresc şi lipsit de tragere de inimă, dar Caroline fu surprinsă să simtă oboseală şi încordare în atitudinea lui aparent degajată. Privirea lui era rece şi cercetătoare în timp ce o măsură din priviri.

-Arăţi obosită, doamnă Beresford. Presupun că ai avut o dimineaţă plină. Ia loc, te rog, şi o să-ţi aduc un ceai. Făcu prezentările şi o escortă până la scaunul de lângă al lui, foarte

grijuliu în privinţa bunăstării ei şi totuşi o făcea să se simtă de parcă ar avea o sută de ani, se gândi ea indignată. Nu numai că-i separase pe ea şi pe David, dar îi plasase intenţionat în grupuri diferite de vârstă. Ea era obosită şi trebuie dădăcită şi să i se dea ceai; pe de altă parte, David - care era cu opt ani mai mare decât ea - fusese trimis să stea cu Barbara şi cu tânărul Bill Kane.

Mult după ce se servi ceaiul, şalupa porni în larg, cu David la cârmă şi Barbara ghemuită la picioarele lui, pierzându-se printre alte zeci de ambarcaţiuni similar ocupate şi arătând aproape la fel.

Lăsat de izbelişte la debarcader, Bill Kane rămase încruntat înainte să răspundă comenzii lui Russell Lomax şi să urce pe terasă, oferindu-i mâna Carolinei.

- M-am gândit că am putea să dăm o tură cu vedeta mea rapidă, dacă aveţi chef, spuse Russell Lomax, uitându-se la oaspeţii săi. E ceva mai puţin energic decât tenisul, pe căldura asta. Deşi dacă preferaţi să jucaţi. Privirea lui o întâlni pe a Carolinei. Doamnă Beresford, ce spui? Iţi recomand apa, dacă te simţi obosită. Scoate vasul, Bill, şi du-o pe doamna Beresford la o plimbare, sunt sigur că o să-i placă.

- Ok, domnule Lomax, răspunse Bill fără entuziasm, în timp ce ceilalţi începură să-şi ia rachetele şi să se îndrepte leneş spre terenul de tenis. Işi încrucişă ciudat picioarele şi se înroşi în obraji. Dar Barbie vrea s-o ajut cu şalupa. Adică, a spus.

- Sunt destui s-o ajute, dacă are nevoie, spuse cu hotărâre Russell Lomax. Oricum, după cum o ştiu pe Barbie, n-o să se întoarcă decât la cină. Mai ales că are un tip care să navigheze bucuros cu ea.

- Nu, recunoscu posomorât Bill, nici eu nu cred să se întoarcă, domnule Lomax. Făcu un efort să zâmbească spre

Caroline. Ei bine, dacă eşti pregătită, doamnă Beresford, putem pleca, hm?

- Mulţumesc, răspunse ea cu toată graţia de care fu în stare. Era realmente absurd de evident că nici ea, nici Bill, nu aveau voie să se amestece în planurile celor doi Lomax, dar era o prostie să lase ca asta s-o supere. David o ceruse în căsătorie acum mai puţin de o oră - o sărutase şi o ţinuse în braţe. Şi nu mai era un puşti, ca să fie cooptat în ceva ce nu-şi dorea. Era David Renton, pe care îl cunoştea aproape de când se ştia şi a cărui soţie va deveni, îndată ce va fi liberă. Nimic din ce vor face sau vor spune Barbara sau tatăl ei cât timp erau oaspeţii lor nu ar putea face vreo diferenţă.

Totuşi, în timp ce-l urma pe Bill Kane spre debarcader, era conştientă de o vagă senzaţie de stânjeneală şi începu să-şi dorească să nu fi venit. După atâţia ani de aşteptare, ar fi dat orice să-l fi avut pe David un weekend întreg numai pentru ea, să nu fi existat nici un risc să intervină ceva între ei. Nu că era geloasă, îşi spuse, sau că nu avea încredere în David: doar că. oftă. Poate că până la urmă era geloasă. Barbara Lomax era atât de tânără, de sigură pe ea şi de frumoasă. Iar David era bărbat.

Bill Kane trase cu agilitate vasul la mal şi-i oferi mâna, politicos, dar indiferent, cu ochii nu la ea, ci la grupul de şalupe care pluteau la un kilometru de ei.

- Domnul Renton se pricepe de minune la şalupe, nu-i aşa? întrebă el sec. Cred că Barbie trebuie să fie impresionată.

Părea atât de posomorât şi de solemn, încât în ciuda reţinerilor, Caroline aproape că râse de el. Dar se abţinu şi răspunse vesel:

- Oh, nu mi-aş face griji; domnul Renton nu încearcă să impresioneze pe nimeni - nu are nevoie. în afară de asta, e mult

mai mare decât Barbara.

- De parcă asta ar conta, făcu Bill, mai posomorât ca oricând. Apăsă contactul şi motorul vasului se trezi la viaţă. Scoase un zgomot înfrânat şi puternic, şi - ca majoritatea proprietăţilor Lomax - era costisitor şi evident, foarte bine întreţinut.

Manevrându-l competent, Bill porni într-o ploaie de picături şi-l îndreptă în direcţia iahturilor din depărtare. Ii făcu semn să se aşeze lângă el şi văzându-i buzele strânse, Caroline se întrebă dacă intenţiona să-i urmărească pe Barbara şi pe David de-a lungul portului, să-i deranjeze, poate, creând agitaţie în vecinătatea lor imediată. Prinseră viteză până la numărul maxim de noduri şi când Caroline tocmai se pregătea să dea glas unui protest, Bill întoarse cârma şi schimbă cursul, îndepărtându-se de şalupa lor. Bill nici măcar nu se uită la ei şi Caroline, pentru care toate ambarcaţiunile arătau la fel, nu putu s-o distingă pe a Barbarei de restul.

- Vrei să mergem până la Heads? sugeră Bill.

- Dacă vrei tu.

- Spune tu.

- Ei bine, atunci. da.

Era răcoare şi era plăcut să goneşti pe apa limpede şi albastră cu o asemenea viteză. Deşi la început nu prea avusese încredere în Bill, se răzgândi repede. Poate că Bill Kane era tânăr, ofensat şi ursuz, dar avea respectul înnăscut al generaţiei lui pentru maşinării. Trata frumoasa vedetă rapidă ca şi cum ar fi avut de-a face cu un cal de rasă, dându-i frâu liber, dar controlând-o cu blândeţe şi cu pricepere: arătându-i calităţile străinilor, totuşi atent să nu-şi asume nici un risc.

Când îi loviră primele valuri mari ale oceanului, încetini motorul şi zâmbi vesel, întorcându-se spre pasagera lui:

- Iţi place?

- Foarte mult, recunoscu ea.

- Şi mie. E un vas magnific. Se uită cunoscător la stâncile de la South Heads şi apoi la un vas de linie care se apropia, apoi întoarse din nou cârma. Ocoliră vasul de linie şi pasagerii le făcură semne cu mâna de pe punte. Caroline citi numele de la pupa "s.s. Sharon, Londra" şi Bill spuse cu simpatie: imaginează-ţi - părăsesc Australia! Te bucuri că nu suntem şi noi acolo, nu-i aşa?

- Oh, nu ştiu. Anglia e o ţară minunată.

- Ai fost acolo?

- Sunt englezoaică. Deşi sunt aici de la paisprezece ani, cu excepţia unei vizite la bunicul, imediat după război.

Vizita care-i deschisese ochii, definitiv şi irevocabil, în privinţa lui Geoffrey, se gândi ea şi alungă repede ideea. Asta fusese în trecut şi nu mai suporta să se gândească, pentru că nu putuse niciodată să-şi amintească fără umilinţă. Totuşi, cuvintele bunicului ei îi răsunară neclintite în minte. "Te-ai căsătorit cu un pierde-vară, Caroline - cu un bărbat care te va minţi şi te va înşela până când îţi va frânge inima. Nu e capabil de sinceritate şi nu va fi niciodată, cât va trăi. întoarce-te, draga mea, întotdeauna voi fi bucuros să te văd. Dar te rog, nu-l aduce şi pe soţul tău, pentru că nu vreau să-l mai văd vreodată în ochi."

Caroline îşi înăbuşi un suspin şi ridică brusc privirea, ca să găsească aţintiţi asupra ei ochii albaştri şi ingenui ai lui Bill. Doar că acum nu mai erau indiferenţi, ci interesaţi şi prietenoşi.

- Soţul tău e în Papua, nu-i aşa?

Era ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi roşi, stânjenită. Văzând, Bill se îmbujoră şi el.

- îmi pare rău, se scuză el repede, mi-am vârât nasul unde nu-mi fierbe oala, am spus ceva ce nu trebuia? Doar că mi-a

pomenit ceva Barbie şi m-am gândit. Se întrerupse în mod ciudat. Şi eu am avut ideea să mă duc în Noua Guinee. Probabil de asta mi-am adus aminte. Adică.

- Soţul meu a fost acolo. A dispărut acum aproape doi ani. Există. Ezită o clipă, apoi continuă: există motive să credem că a murit într-un accident aviatic, în munţi.

- Oh! Bill roşi mai tare. Incetini vedeta rapidă până aproape se târau şi se întoarse spre ea. Te rog să mă ierţi, doamnă Beresford. N-am ştiut.

- E în regulă. Caroline reuşi să-i zâmbească, dar el scutură din cap.

- Uite, spuse el impulsiv, nu e tocmai adevărat. Eu. ei bine, auzisem câte ceva despre asta, din câte au spus domnul Lomax şi Barbie. Şi am vrut să ştiu. Totuşi, n-a fost doar o curiozitate nevinovată.

- Nu? se zgâi ea la el. Era surprinsă să afle că Barbie şi tatăl ei ştiau povestea dispariţiei lui Geoffrey, dar desigur, nu era nici un motiv să nu ştie. Şi era naivă dacă-şi imagina că nu erau interesaţi. Se trezi întrebându-se ce efect va avea asupra lor articolul din ziarele de mâine şi din nou îşi dori să nu fi acceptat invitaţia de a petrece weekendul cu ei.

- Oh, jur că n-a fost! izbucni vehement Bill. Faţa lui tânără şi pătrată era plină de amărăciune, ochii albaştri glaciali şi furioşi. Uite, doamnă Beresford - o prinse de mână - sunt înnebunit după Barbie, întotdeauna am fost, de puşti. Şi ea - oh, nu mă flatez singur că lui Barbie îi pasă de mine, cel puţin nu în acelaşi fel, dar - dacă aş avea o şansă, aş putea s-o fac să ţină la mine. Am călătorit împreună mai bine de un an. Doar că acum. Oftă mizerabil şi-i dădu drumul. Presupun că ştii la fel de bine ca şi mine care este aranjamentul din prezent.

- Eu. Caroline îşi muşcă buza. Sinceritatea lui Bill era

deconcertantă, iar nefericirea lui extrem de înduioşătoare. Era un băiat cumsecade şi ar fi vrut din tot sufletul să-l poată linişti. Totuşi, cum îi spusese şi lui David când ajunseseră, nu putea să explice nimănui că erau logodiţi. Pentru că nu erau, în ciuda promisiunilor pe care şi le făcuseră: nu puteau fi până nu ştiau sigur despre Geoffrey.

- Domnul Lomax e şeful meu şi nu vreau să-i fiu neloial, sau să crezi că-i sunt. E un şef destul de cumsecade, una peste alta. Sunt doar un jocheu la moşia lui, dar mi-a spus clar că dacă mă ţin de treabă şi voi fi la înălţime, până la urmă mă va face administrator de fermă. E lucrul pe care mi-l doresc cel mai mult, pentru mine - iubesc ferma, viaţa de acolo. Doar că, desigur, n-ar fi de-ajuns pentru Barbie. Nu-i aşa? Adică.

- Nu, cred că nu. Dar trebuie neapărat să rămâi acolo?

- Nu trebuie. Mi-aş putea lua o slujbă în oraş. La o bancă, poate, sau la o firmă de asigurări. Dar orice aş face, tot n-aş fi o partidă pentru Barbie. Cel puţin la Waharangi, fac ce ştiu mai bine, ceva ce are perspective. Mă descurc destul de bine cu oile. O spuse cu o mândrie inocentă şi Carolinei îi fu drag de el. îşi imagina că era bun în ce făcea, dar aşa cum remarcase şi el adineauri, tot nu era o partidă pentru Barbara Lomax. Cel puţin, nu în comparaţie cu David Renton. Doar că David nu era îndrăgostit de Barbara, ci de ea.

- Dacă tu crezi că domnul Renton.

- Am ochi, i-o tăie el. Mai mult, am fost avertizat. N-am fost invitat azi aici, am venit din proprie iniţiativă. Şi n-am fost primit tocmai cu braţele deschise, te asigur! Avea un ton care nu admitea nici un compromis şi un râs neamuzat. Mări dintr-o dată viteza şi motorul puternic făcu vasul să ţâşnească. Tu şi cu mine, doamnă Beresford, suntem în aceeaşi barcă - în mai multe sensuri.

- Suntem? Nu văd.

- Am şi urechi. Poate că n-ar trebui să vorbesc cu tine despre asta, poate că nu-ţi face plăcere. îmi pare rău. Când am plecat, n-am avut nici o intenţie să-ţi spun nimic. Dar nu eşti o persoană cu care să-mi fie greu să vorbesc, zâmbi el. Prespun că n-ar fi nimic rău dacă am fi prieteni. Ce crezi?

- Ei bine. Caroline ezită, conştientă de faptul că, în condiţiile de faţă, nu-i putea răspunde cu aceeaşi sinceritate. Desigur că putem fi prieteni. Dar domnul Renton e şeful meu şi suntem amândoi oaspeţi aici.

- Bineînţeles, ştiu asta. Ii pieri zâmbetul. Schimbă direcţia ca să evite să-i stropească un feribot, apoi se întoarse să-i arunce o privire Carolinei, uluit şi compătimitor. Am plecat urechea la bârfe, doamnă Beresford, ceea ce e întotdeauna o greşeală. In cazul ăsta, trebuie să fi fost mai exagerate decât de obicei. Am rămas cu impresia că ţineţi foarte mult la domnul Renton.

- Şi dacă e aşa? Ar fi chiar atât de extraordinar? Ne cunoaştem de foarte multă vreme.

- Asta am auzit, spuse Bill, înmuindu-şi expresia. Şi am mai auzit că ai fost logodită cu el.

- Da, am fost.

- Ştii, nu încerc să-mi vâr nasul în treburile tale, doamnă Beresford. Cred că încerc mai degrabă să-ţi dau un avertisment. Poţi să-l iei sau nu, e alegerea ta. N-o să pretind că nu vreau să-l iei în serios, pentru că e evident că asta vreau; am un interes personal în ceea ce o priveşte pe Barbie. Dacă ar fi fost îndrăgostită de Renton, chiar dacă m-aş da la o parte şi i-aş lăsa-o, cel puţin aş şti că Barbie e fericită. Dar nu este. Dacă ţine la cineva, acela sunt eu, nu Renton. Ştiu! Am motive bune să cred asta.

Căzu în tăcere, evitând privirea Carolinei. Debarcaderul

Lomax se vedea deja şi încetini. Nu era nici o urmă de şalupa Barbarei şi Caroline îşi simţi inima strânsă. De pe terenul de tenis se auzeau voci, râsete, tropăit de picioare, şi din când în când aplauze sporadice.

- Nu s-au întors. Ce ţi-am spus? Făcu un semn spre port, cuprinzând mai multe ambarcaţiuni care se îndreptau spre Heads. La pupa uneia din ele, Carolinei i se păru că vede tricoul viu colorat al Barbarei, dar nu putea fi sigură. Işi îndepărtă privirea, simţind că-i dau lacrimile. Ceea ce era absurd şi iraţional, îşi spuse cu reproş. Dacă nu putea fi sigură de David acum, dacă nu putea avea încredere în el, atunci cum putea să spere vreodată că mariajul lor ar putea fi un succes?

Iubirea implica încredere. Şi David o iubea. O iubise ani de-a rândul. Dar poate că trecuseră prea mulţi.

Poate că, până la urmă, propunerea lui venise prea târziu pentru amândoi.

Cu inima grea, ca o piatră în piept, dar cu fruntea sus, Caroline îl urmă pe Bill Kane pe treptele spre terasă.

Stând pe marginea patului, Caroline îşi scoase încet ciorapii, privind camera luxoasă cu o încruntătură îngrijorată.

Scrisoarea pe care Arthur Lawson i-o dăduse la prânz stătea întinsă pe genunchii ei. De când se retrăsese în camera ei, o citise de zeci de ori încercând să-i asimileze conţinutul. Deşi nu era decât o copie, părea destul de concludentă. Avionul lui Geoffrey luase foc, iar peste rămăşiţe crescuse lăstărişul junglei, dar rămăsese suficient din el ca să poată fi identificat - o aripă, ruptă în impactul cu pământul abrupt, rămăsese intactă şi purta literele de înregistrare.

Nu încăpea îndoială că avionul fusese al lui Geoffrey şi, deşi trupul lui şi al pasagerului nu fuseseră găsite, raportul misionarului se încheia cu o listă scurtă de fragmente

carbonizate de metal pe care le dezgropase la locul accidentului. Un portţigaret cu iniţialele lui Geoffrey, pe care Caroline îl recunoscu din descriere ca fiind cel pe care ea însăşi i-l dăduse, un aparat de fotografiat de buzunar, monede şi o cataramă de curea încheiau ciudata şi zguduitoarea listă.

Dar stând aici, cu scrisoarea în faţă, pe Caroline o cuprinseră din nou îndoielile de mai devreme. De ce, tocmai în ziua în care obţinuse dovada văduviei, fusese aleasă pentru persecuţie de către un şantajist necunoscut? Coincidenţa era stranie şi alarmantă. Pentru că nu se putea căsători cu David decât dacă era sigură că Geoffrey era mort şi dacă Tom Scott putea fi convins să scoată la iveală informaţiile lui - dacă într-adevăr avea vreuna, nu putea fi sigură. De nimic. Nici măcar. lacrimile îi ardeau pleoapele închise. nici măcar de David. Propunerea îi fusese smulsă: îi spusese cu amărăciune că aşteptarea searbădă devenise supărătoare. Ba chiar recunoscuse că Barbara îi deschisese ochii.

Şi Barbara Lomax era tânără, frumoasă şi liberă: avea bani şi condiţii, toate avantajele. Doar că nu era îndrăgostită de David. Dar Bill putea să se înşele, să viseze cu ochii deschişi. David era un bărbat atrăgător. Nu era mai probabil să se fi îndrăgostit de el? Caz în care - Caroline îşi duse mâna tremurând' la ochi - caz în care cel mai corect lucru pe care-l putea face, de dragul lui David, era să-l elibereze de o logodnă care de fapt nu era deloc o logodnă.

Fusese egoistă că acceptase. Tot ce conta era fericirea lui David şi dacă nu-i putea da asta, atunci nu avea nici un drept să-l lege de ea. Indiferent ce spunea Bill, oricine. Indiferent ce spunea chiar David .

Se auzi un ciocănit la uşă.

- Intră, spuse ea.

- Sunt Binns, doamnă. Vă caută cineva la telefon. V-am făcut legătura în camera de zi.

Caroline îşi simţi gura uscată, dar reuşi cumva să-i răspundă coerent. Binns o aştepta pe hol când ieşi din cameră.

- E domnul Lawson, doamnă.

Se simţi atât de uşurată, încât o clipă rămăse fără grai. Luă receptorul şi-l duse la ureche.

- Alo? Abia dacă-şi recunoscu vocea şi evident, Arthur Lawson n-o recunoscu nici el.

- Caroline, tu eşti?

- Da.

- Pari supărată, draga mea. S-a întâmplat ceva? Sau te aşteptai să fie şantajistul?

- Ei bine... da, aşa credeam.

- Nu trebuie să-l laşi să te doboare. Mai ales în momentul ăsta: David mi-a spus că v-aţi logodit.

- Oh.

- Eşti fericită, nu-i aşa?

- Oh, da. Cel puţin, aş fi. dacă aş fi sigură că sunt liberă.

- Cred că poţi fi destul de sigură de asta. De fapt, despre asta vroiam să vorbim. După cum ştii, am aranjat cu David în după-amiaza asta să dau la ziar faptele privitoare la dispariţia lui Geoffrey, împreună cu scrisoarea de la părintele Duggan. Ai citit-o?

- Da. Dar.

- Ascultă, draga mea, n-am terminat. Având în vedere importanţa anunţului şi ca să evităm o publicitate negativă, atât pentru binele tău cât şi al lui David, am decis să iau legătura cu ordinul părintelui Duggan. Au fost foarte dornici să mă ajute şi să coopereze. Se pare că părintele Duggan trebuie să vină acasă luna viitoare. In mod normal, s-ar întoarce la Brisbane pe mare,

dar am aranjat ca de data asta să zboare îndată ce va fi eliberat. Asta înseamnă că va fi în Australia săptămâna viitoare şi ne va putea da dovezile îndată ce pot aranja o audienţă.

- Oh! exclamă Caroline şi rămase tăcută atâta timp, încât Arthur Lawson întrebă neliniştit:

- Caroline, mai eşti acolo?

- Da, eu. E o veste minunată, Arthur. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, eu. Ii tremură vocea.

- Nu-mi mulţumi, îmi fac doar datoria. Dumnezeu ştie, până acum n-am putut face mare lucru. David e cu tine?

- In momentul ăsta, nu. Cred că se schimbă. Vrei să vorbeşti cu el? Pentru că-l chem, eu.

- într-o clipă, te rog. Mai e ceva, Caroline...

- Da? Făcu eforturi mari să se adune. Telefonul neaşteptat al lui Arthur şi veştile pe care i le dăduse îi tăiaseră răsuflarea şi o tulburaseră.

Se aştepatase să audă din nou vocea nazală; în schimb, primise noi speranţe. Pentru că dacă cineva putea face lumină în misterul dispariţiei lui Geoffrey, acela trebuie să fie părintele Duggan. Era preot, cuvintele lui trebuie crezute, dovezile lui erau nepărtinitoare: el văzuse realmente rămăşiţele navei distruse şi fără îndoială, întrebase aborigenii dacă exista posibilitatea să fi supravieţuit cineva. Nimic din ce putea spune acel Tom Scott ca să-l contrazică n-ar avea nici o greutate: nu mai avea nici un motiv să se teamă de el sau de ameninţările lui ascunse. Şi dacă se va oferi să-i vândă dovada decesului lui Geoffrey, îi va putea spune să-şi vadă de treaba lui - în mai puţin de o săptămână, părintele Duggan va aduce toate dovezile necesare.

O mare greutate se ridică pe de inima Carolinei când Arthur exprimă în cuvinte acelaşi lucru, dându-i, cu vocea lui prietenoasă şi plăcută, aceleaşi argumente pe care le găsise şi ea

acum câteva clipe. Nu avea de ce să se teamă!

- Caroline, am vorbit şi cu un un tip de la C.I.B. pe care-l cunosc - detectiv sergent major Groves. I-am spus despre telefoanele pe care le-ai primit şi mi-a promis că o să se ocupe de asta. O să sune la tine la apartament mâine seară, ca să-i dai o declaraţie. între timp, dacă mai sună Scott, iei imediat legătura cu mine, da? Mâine o să fiu toată ziua aici.

- Da, promise ea. Oh, Arthur, îţi sunt atât de recunoscătoare pentru tot ce ai făcut, încât nici nu ştiu ce să spun. Dar mă tem că ţi-am stricat weekendul.

- Prostii, desigur că nu. în orice caz, am toată ziua de mâine ca să mă relaxez. Sper că şi tu faci acelaşi lucru! Ai mai multă nevoie de asta decât mine. Distrează-te acolo, la clubul milionarilor, hm?

- Ei bine, zâmbi ea, până acum nu m-am prea distrat. Dar de acum încolo, o voi face. Vrei să-l chem pe David?

- Dacă eşti amabilă, draga mea. O să-i spun esenţialul şi poţi să-i dai tu detaliile. Dar aş vrea să vorbesc personal cu el înainte să închei ziua de lucru.

David nu putea fi departe; îi auzise vocea, auzise uşa lui deschizându-se şi închizându-se. Probabil era chiar uşa vizavi de a ei.

Bătu uşor şi strigă în şoaptă:

- David - David, eşti acolo?

Imediat se auziră paşi pe podea şi David apăru în pragul uşii, în cămaşă, evident încercând să-şi facă nod la cravată. Ochii lui se luminară când o văzură şi spuse nerăbdător:

- Oh, Carol - iubito, m-am grăbit în speranţa că voi putea fura câteva clipe să fiu singur cu tine, înainte de masă. Dar, după cum vezi - zâmbi copilăros - ca întotdeauna, blestemăţia asta mă depăşeşte! Trase nerăbdător de cravată. Mă ajuţi, iubito? Altfel,

o să întârzii.

- Arthur e la telefon, îi explică ea, ocupându-se cu sârg de cravata lui. Vrea să vorbească şi cu tine.

- Arthur? se încruntă el. Adică Arthur Lawson?

- Da. Oh, David, are veşti bune, cred. Ii aduse sacoul şi în timp ce David se îmbrăcă, îi povesti pe scurt ce spusese Arthur.

David ascultă în tăcere, dar îşi descreţi fruntea şi o trase în braţele
lui.

- Carol - îţi dai seama ce va însemna asta pentru noi?

- Da, David. îmi dau seama.

Indoielile ei erau umbre vagi şi întunecate, spulberate de brusca lumină orbitoare a certitudinii. In braţele lui David, când buzele lui le căutau pasionale pe ale ei, ştiu fără îndoială că o iubea, că dragostea lui - dragostea trainică a unui bărbat puternic pentru femeia vieţii lui
- supravieţuise anilor pustii de aşteptare. Poate că râsese cu Barbara, navigase şi dansase cu ea, căutase în compania ei o consolare pentru singurătatea lui, poate chiar, bărbat fiind, era conştient de farmecul şi de atractivitatea ei.

Dar pentru David nimic din toate astea nu însemnau mai mult decât atât, şi dacă fusese singur, era numai vina Carolinei. în rezerva oarbă a turnului ei de fildeş, îl lăsase să creadă că era indiferentă, deşi îl iubea, îl lăsase să aştepte singur. în durerea şi dezamăgirea pe care i le provocase Geoffrey, îl făcuse şi pe David să sufere. Libertatea după care tânjise cu atâta disperare era acum aproape, dar totuşi - până acum câteva minute - se îndoise de asta. Avusese atât de puţină încredere în el şi în ea însăşi, încât se gândise să abandoneze lupta, doar pentru că un escroc de doi bani o ameninţase şi pentru că - trebuie să recunoască - nu fusese sigură de iubirea lui David. Pentru că nu avusese

încredere în propria abilitate de a o recâştiga şi de a o păstra.

Timp de doi ani, fusese domnişoara Beresford de la Renton's, îşi crease deliberat o identitate care fusese o barieră artificială între ei: făcuse o virtute din necesitate, se prefăcuse că se resemnase. Refuzase toate încercările lui de a o ajuta, forţându-l s-o facă pe la spatele ei, în complicitate cu Arthur Lawson. Ba chiar îl apărase pe Geoffrey, în loc să recunoască adevărul, pentru că adevărul îi rănea mândria.

Deşi nu atât de mult cât trebuie să-l fi rănit pe David minciunile.

Ruşinată, Caroline se agăţă de el, ascunzându-şi faţa arzândă la pieptul lui.

- Oh, David, dragul meu, te iubesc atât de mult şi m-am purtat atât de urât cu tine, am fost atât de nedreaptă! Te-am minţit în legătură cu Geoff, în legătură cu sentimentele mele pentru el. Te-am făcut să crezi că. Suspinele o înecară, aşa că nu mai putu să continue.

- Sst, şopti David. Scumpa mea, nu trebuie să-ţi reproşezi nimic, cel puţin nu în privinţa mea. îi oferi batista lui. Caroline îşi şterse lacrimile şi-şi aminti vinovată că Arthur Lawson aştepta încă la telefon

- David, Arthur vrea să stea de vorbă cu tine şi l-am lăsat să aştepte.

- Măcar a aşteptat pentru o cauză nobilă, zâmbi el. Mă duc să vorbesc cu el, în timp ce faci ceva cu lacrimile alea - vino. Ii oferi braţul lui şi Caroline îl primi recunoscătoare.

Ieşiră împreună pe hol şi, de pe scări, două capete se întoarseră repede spre ei. Russell Lomax făcu ochii mici şi cu o voce aspră, îi şopti Barbarei:

- S-a ajuns prea departe, Barbie. Nu e bărbatul pentru tine.

- Oh, ba da, dragule! zâmbi ea ironic, uitându-se cum David o

sărută pe Caroline pe obraz. Să ştii că este, tăticule.

- Nu, spuse Russell Lomax cu forţă. La naiba, au ieşit din camera lui, n-ai văzut? N-o să permit, Barbie. Cel puţin nu pentru mine. Meriţi mai mult de atât.

- Doar nu-ţi imaginezi că e ceva între ei, nu? Pentru că nu este. David e mult prea cavaler, iar Caroline Beresford e proverbiala doamnă de gheaţă. Iţi spun, ştiu! Nu mi-am irosit timpul la magazin. Nu a existat nici o bârfă care să sugereze că David ar fi făcut vreodată mai mult decât s-o venereze de la distanţă.

- Adineauri, nu mi-au lăsat impresia asta. Mie mi s-a părut că se purtau ca doi.

- Ca doi iubiţi?

- Ei bine, dacă tot ai spus-o atât de direct, Barbie - da.

- Poţi să mă crezi pe cuvânt - nu sunt.

Tatăl ei rămase tăcut, privind-o nefericit. Barbara îl luă de braţ.

- Tăticule, să zicem că ţi-aş spune că m-am îndrăgostit realmente de David Renton. că aş vrea cu adevărat să mă căsătoresc cu el, dincolo de dorinţa firească şi scuzabilă de a găsi o cale să te scot din necaz. Ce ai spune atunci?

- Asta îmi spui?

- Da, cred că da, râse ea tremurat.

- Atunci, i-aş dori pierzania Carolinei Beresford!

- Sau s-o vedem măritată cu altcineva. Cu Geoffrey Beresford, de exemplu.

Tatăl ei se zgâi la ea, cu ochi de gheaţă.

- Ce naiba vrei să spui, Barbie? Beresford a murit într-un accident aviatic în Papua. Ştii că l-am pus pe Stebbings să verifice.

- Da, ştiu. Dar. doamna Beresford a primit un telefon în seara asta şi a vorbit din camera de zi. Din întâmplare, tocmai

încercam s-o sun pe Betty Gorman şi am auzit convorbirea ei. A fost foarte interesant! Aminteşte-mi să-ţi povestesc mai târziu, după cină, dacă vom avea ocazia. Dar acum. Gongul bătu melodios şi Barbara se duse s-o întâmpine pe Caroline. Vino, doamnă Beresford, cina e gata şi după aceea vom dansa.

Capitolul 5

Russell Lomax stătea în capul mesei. Zâmbetul lui nu era prietenos şi nu-i străbătea prin privire, dar se ridică, lăsând jos ceaşca de cafea, şi-i indică un scaun. El şi Barbara erau singuri, văzu Caroline, şi câteva ziare de duminică erau împrăştiate pe masă, deschise, cu paginile în dezordine. Era evident, din schimbul lor subtil de priviri, că amândoi citiseră articolele despre descoperirea avionului lui Geoffrey şi că nu erau prea încântaţi.

- Ah, bună dimineaţa, doamnă Beresford - ia loc, te rog. Şi tu, dragă David: te-ai trezit devreme, am auzit. Aţi fost la biserică, îmi spune Binns, ceea ce ne face pe restul de ruşine. Meritaţi un mic dejun, măcar. Barbie, draga mea, adu-i doamnei o cafea. Privirea lui se îndreptă spre faţa bosumflată a fiicei sale şi se uitară din nou unul la celălalt, iar Caroline se pregăti, anticipând o nouă tiradă de ostilităţi subtile, ca cea de aseară - ba chiar un atac verbal direct.

Dar nu spuseră nimic, nu făcură nici o referire la articolul din ziar. Tatăl şi fiica flecăriră amiabil unul cu celălalt şi cu David, făcând eforturi s-o atragă şi pe ea în discuţie.

Erau politicoşi, Barbara chiar se străduia: trimise după cafea proaspătă şi o asaltă cu mâncare, insistând că trebuie să mănânce.

Nici unul din ceilalţi oaspeţi nu li se alătură şi David părea să nu observe nimic ciudat.

Totuşi, Caroline era sigură că ceva era nelalocul lui. Russell Lomax era încordat şi chinuit, privirea lui rece şi precaută; în ciuda flecărelii ei, Barbara era neliniştită, uneori era neceremonioasă şi arţăgoasă cu tatăl ei. Era ca şi cum se certaseră, dar erau hotărâţi să ascundă asta de ea şi de David.

Ziarele fură ignorate cât mâncară, dar după ce terminară, Russell Lomax le adună şi-i spuse lui David:

- Pe balcon e cel mai răcoare. Hai să digerăm acolo micul dejun şi ştirile. Vino, David. Numaidecât, oaspeţii mei or să-şi facă apariţia şi Barbie o să insiste să facem ceva să-i distrăm.

Plecară împreună, lăsându-le singure pe Caroline şi pe Barbara.

- Oh, doamnă Beresford. Barbara aşteptă până când se închise uşa după ei. Avea un ton plat şi rezervat, o indiferenţă deliberată, dar ochii îi negau nepăsarea din glas. Străluceau de furie. Am citit articolele din ziare, şi eu şi tăticul. Cele despre soţul tău.

Caroline nu ştiu ce să spună, deşi îşi petrecuse ultimele douăzeci de minute încercând să compună o replică potrivită, în caz că va aduce vorba despre asta. Aşadar, dădu din cap şi aşteptă să continue Barbara.

- Ar trebui să te compătimim? Sau ar fi jenant? Evident, ştiai de articol înainte să apară.

- Da, ştiam, recunoscu ea. Simţea cum cele două pete roşii îi ard obrajii. îmi pare rău dacă. publicitatea. vă pune într-o postură delicată, cât timp sunt musafira voastră, vreau să spun.

- Ei bine - Barbara desfăcu braţele - de obicei, oaspeţii noştri nu ocupă prima pagină din Gazette, deşi mai apar din când în când în editorialele de mondenităţi. Făcu o pauză, ţintuind-o cu privirea. Doamnă Beresford, nu prea are rost să ne ascundem după deget, nu? Pot să fiu sinceră cu tine?

- Desigur. Dacă doreşti. domnişoară Lomax.

- Nu ţin neapărat, dar cred că ar trebui să ne înţelegem reciproc. O ţigară?

Caroline fu tentată să refuze, dar avea nevoie de ţigara aceea, avea nevoie de răgazul pe care i-l oferea, aşa că acceptă

una.

- Mulţumesc.

Barbara îi oferi foc, apoi îşi aprinse şi ea ţigara.

- Presupun că ţi-ar conveni de minune să poţi dovedi că soţul tău a murit.

- Eu. Atacul direct al fetei îi tăiase răsuflarea. Şi totuşi, nu fusese neaşteptat. Soţul meu a dispărut acum doi ani, domnişoară Lomax. A dispărut fără urmă şi n-am mai auzit nimic de la sau despre el de atunci. In sinea mea, sunt convinsă că nu mai e în viaţă, că a murit când s-a prăbuşit avionul lui. Dar până când au găsit rămăşiţele navei, oficial, a fost doar dat dispărut. Fără doar şi poate, posibilitatea să fie încă în viaţă rămâne, indiferent cât de mică. Şi eu.

- Oficial, eşti încă soţia lui? interveni Barbara zâmbind neprietenos.

- Da, recunoscu ea, deşi nu văd de ce te-ar privi toate astea. Până la urmă, problemele mele personale mă privesc doar pe mine, nu?

- Când au fost date publicităţii în ziarele de duminică?! Reporterii or să se ţină în hoarde după tine! Vorbea de parcă perspectiva nu-i displăcea deloc. Nu, poate că problemele tale personale nu mă privesc. Dar ai spus că pot fi sinceră cu tine şi asta şi intenţionez - mai ales

într-o privinţă. Trebuie să lucrăm împreună şi amândouă lucrăm pentru David. Trebuie să-l vedem pe el şi fiecare pe cealaltă în fiecare zi, şi. ca să nu mai lungim vorba. amândouă suntem îndrăgostite de David, nu-i aşa?

- N-am spus că. începu Caroline, dar Barbara o întrerupse:

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, hai să ne purtăm ca doi adulţi. Situaţia e destul de complicată şi aşa, fără să ne prefacem că nu ne-am scoate bucuroase ochii una celeilalte, din cauza lui

David.

Cu siguranţă, n-o să negi asta. Nu aşteptă răspunsul Carolinei. Stingând ţigara doar pe jumătate fumată, continuă cu amărăciune: l-ai jucat pe David pe degete ani de-a rândul, nu-i aşa? Ai mizat pe amintirile lui sentimentale şi pe loialitatea lui şi efectiv, l-ai împiedicat să se însoare - chiar şi atunci când nu erai liberă. Acum - îndată ce vei putea dovedi că eşti văduvă - presupun că intenţionezi să te căsătoreşti cu el, pur şi simplu.

- Şi dacă e aşa, e treaba ta, domnişoară Lomax? spuse Caroline, făcând eforturi mari să-şi păstreze calmul. Sunt musafira ta, aşa cum tocmai mi-ai amintit, şi lucrăm împreună. Dar asta nu-ţi dă dreptul să-mi vorbeşti aşa, să faci acuzaţii care sunt o denaturare a adevărului.

- Nu? dădu Barbara din umeri. Dacă n-ai fi fost tu, dacă n-ai fi descoperit din senin că eşti liberă, David m-ar fi cerut pe mine în căsătorie. N-ar fi stat să aştepte până te hotărăşti tu să-l miluieşti. Asta îmi dă dreptul să-ţi vorbesc aşa. Numai după ce am apărut eu în peisaj, ai coborât de pe piedestalul tău ipocrit şi i-ai dat lui David puţin din timpul tău - nu prea mult, suficient cât să se întoarcă la tine, pentru că ai crezut că-l vei pierde. Până acum, ai fost prea grijulie cu preţioasa ta reputaţie...

- Şi cu a lui David, interveni Caroline, iritată de nedreptatea cuvintelor Barbarei.

- întotdeauna ai vrut să fii căsătorită, nu-i aşa? Nu erai pregătită să rişti o legătură mai nesigură - aş fi avut mai mult respect pentru tine dacă aş fi crezut că eşti! Dar ce se va întâmpla dacă, de exemplu, nu eşti liberă să te căsătoreşti cu David? Să spunem că în ciuda tuturor anunţurilor din ziare, soţul tău n-a murit în accident. Ce vei face atunci?

Obrajii Carolinei păliră încet. Acum îşi dădea seama că Barbara urmărise firul poveştii şi se întreba cum de aflase tot

atât de multe câte aflase şi ea însăşi. Desigur, era destul de posibil ca la magazin să se vorbească despre dispariţia lui Geoffrey: la vremea aceea, apăruse în ziare şi Barbara putea să fi auzit sau să fi citit despre asta. Dar.

Barbara se îndrepta spre uşă. Se opri acolo, cu mâna pe clanţă şi spuse în şoaptă:

- A sunat cineva de dimineaţă, cât ai fost plecată. Un bărbat care vroia să-ţi vorbească. Am răspuns eu. Mi-a spus că-l cheamă Scott şi că e nerăbdător să ia legătura cu tine, pentru că are veşti despre soţul tău.

- Bărbatul acela! Carolinei îi tremură vocea. Oh, dar e. un escroc. El.

- Oare? îngână Barbara. Ei bine, n-aş fi aşa de sigură. Am înţeles că era prieten cu soţul tău. De fapt - ezitarea ei era teatrală, studiată - de fapt, doamnă Beresford, a spus că el era pasagerul din avionul soţului tău, când s-a prăbuşit. Ciudat, nu-i aşa, că a supravieţuit accidentului, iar soţul tău nu.

Caroline nu putu decât să se zgâiască la ea, rămasă fără grai.

Restul dimineţii trecu foarte greu pentru Caroline. Semăna cu un coşmar, dar unul de a cărui incertitudine chinuitoare era intens conştientă. Cu coşmarele obişnuite, instinctul îi spunea că se va trezi, că visul, oricât de îngrozitor, va dispărea odată cu zorii zilei.

Dar coşmarul acesta era real şi nu se putea încheia decât când se va întâlni şi va sta de vorbă cu Tom Scott. Caroline nu se mai îndoia că va trebui să se vadă cu el. Barbara spusese că promisese să revină cu un telefon şi aştepta tremurând ca Binns să vină din clipă în clipă şi s-o cheme la telefon. Nu-i spuse nimic lui David: impulsul iniţial de a-i spune fu înăbuşit de teama că David va insista s-o însoţească la întrevederea cu Tom Scott. Dacă David va veni cu ea, Tom Scott probabil va face aşa cum

făcuse şi când o însoţise Arthur Scott - nu se va apropia. Cu siguranţă, nu-i va vorbi. Şi trebuia să vorbească, pentru că trebuia să afle adevărul, atât de dragul ei cât şi al lui David.

Se putea ca Scott să fie, aşa cum presupuseseră, un şantajist. Poate că nu era adevărat că fusese pasagerul lui Geoffrey, dar pe de altă parte, ar putea fi adevărat. Nu se cunoscuse niciodată numele pasagerului lui Geoff, toate eforturile lui Arthur Lawson de a-l identifica eşuaseră şi probabil că tipul ştia asta. Era acoperirea perfectă pentru un şantajist, dar - Caroline inspiră adânc - Geoffrey avusese câţiva prieteni dubioşi. Scott ar putea fi unul din ei şi ar putea să spună adevărul.

Exista o singură cale să afle. Va trebui să fie de acord să se vadă cu el între patru ochi: să evalueze singură originalitatea sau falsul afirmaţiilor lui şi numai dacă va putea fi sigură că era un escroc, numai atunci va apela la ajutorul lui Arthur sau al poliţiei.

Aşadar, aşteptă neliniştită pe terasă, cu ceilalţi invitaţi, cu ochii fixaţi în gol spre terenul de tenis, pe care siluete în alb alergau fără ţintă după minge, râsetele şi distracţia lor făcând pur şi simplu parte din peisaj.

David juca, Barbara şi Bill: Russell Lomax se alăturase şi el pentru câteva seturi, dar Caroline se scuzase, sub pretextul unei migrene. Nu avea prea multe în comun cu cei mai în vârstă, cu care stătea cum. N-o excluseseră intenţionat din discuţie, mai degrabă ea fusese cea care nu răspunsese la încercările lor de a o implica, astfel că după un timp, o ignoraseră.

David veni de două ori, între jocuri, să stea lângă ea, şi de fiecare dată, Caroline fu conştientă de privirile speculative şi o timiditate ciudată, stânjenitoare, puse stăpânire pe ea - o timiditate pe care n-o mai încercase din liceu. David o privi neliniştit şi o întrebă de durerea de cap.

- Nu e aşa de rea, insistă ea, minţind.

-Ar trebui să te întinzi puţin, Carol. în camera ta. N-o să se supere nimeni - nu sta aici în agonie.

- Da, David. Poate mă duc după prânz, dacă nu-mi trece.

Işi dori cu disperare neajutorată să-i propună s-o ducă la apartament, dar din punctul lui de vedere, era evident mai bine pentru ea să fie aici, sub ochii lui, printre prietenii lui, înconjurată de luxul Lomax. Nu avea de unde să ştie că persecutorul ei o găsise şi aici: domnul Lomax, dacă ştia de telefon, evident nu-i menţionase nimic lui David. Din motive personale, el şi Barbara se alăturaseră conspiraţiei tăcerii în ceea ce-l privea pe David şi Caroline era recunoscătoare pentru îndurarea aceasta. Deşi, fără îndoială, nici unul nu intenţionase să-i facă o favoare.

După prânz, migrena deveni atât de rea, încât când Barbara o îndemnase, cu un zâmbet secretos, să se ducă la culcare, Caroline încuviinţă fără să protesteze.

- Ne ducem la piscină, spuse fata, o să lenevim puţin, e prea cald ca să facem altceva. Aşa că vino şi tu, dacă te simţi mai bine. Imi pare foarte rău că ai migrenă. Sunt îngrozitoare, nu-i aşa? Dar dacă iei două aspirine şi dormi puţin, probabil o să-ţi treacă. Dacă nu apari până la patru, îţi trimit un ceai în cameră.

In camera ei, în sfârşit singură, Caroline trase jaluzelele şi se întinse pe pat. Nu se dezbrăcă de tot, doar înlocui rochia cu halatul de baie. Tensiunea de a aştepta ca Tom Scott să sune o extenuase, dar cum se întinse cu ochii închişi, o fură somnul. In minte nu i se învălmăşeau decât gânduri contradictorii şi triste. Intrebare după întrebare, care mai de care mai greu de răspuns.

Oare Barbara avusese dreptate când o acuzase că uneltise să se mărite cu David, că-l jucase pe degete ani de-a rândul? Cu siguranţă, asta era o nedreptate! Nu vroia banii lui David, nu-i vrusese niciodată: doar pentru că era directorul de la Renton's îşi

făcuse griji pentru reputaţia lui. Nu-i păsase de a ei, n-o interesase niciodată ce se spune despre ea. Doar că de dragul lui David, ca să evite bârfele care l-ar fi putut face să sufere, păstrase distanţa, nu dăduse nici o ocazie limbilor ascuţite şi-l lăsase liber - liber de toate legăturile din trecut care l-ar fi putut ţine lângă ea, liber să se însoare cu altcineva, dacă dorise.

Dacă David aşteptase, o făcuse din proprie iniţiativă. Pentru că. o iubea. Cu aceeaşi forţă cu care, Dumnezeu s-o ajute, îl iubea şi ea. în concordanţă cu standardele ei, Caroline se purtase onorabil. David nu era oricine, era o persoană publică, mereu în centrul atenţiei, nu putea merge nicăieri în Sydney fără să fie recunoscut. I-ar fi făcut un rău incalculabil dacă s-ar fi afişat în public cu ea, când în ochii legii era încă soţia lui Geoffrey şi unul din angajaţii de la Renton's. Barbara n-avea decât s-o arate batjocoritoare cu degetul pentru că fusese atentă cu asta, dar habar n-avea - ea, care întotdeauna luase tot ce-şi dorise fără să se gândească de două ori - nu avea cum să ştie ce sacrificiu enorm însemnase pentru Caroline. Nu putea să-şi imagineze anii singuratici de aşteptare, lupta neîncetată între dorinţa de a fi cu David şi teama că, dacă îi slăbea hotărârea, l-ar putea face ţinta şuşotelilor maliţioase, atât la magazin, cât şi în rest.

Dar era adevărat - aşa cum spusese Barbara - că dacă n-ar fi fost scrisoarea părintelui Duggan, David ar fi cerut-o pe ea în căsătorie?

Lacrimile îi arseră pleoapele când îşi aminti felul în care o ceruse David în căsătorie la apartament, ieri după-amiază. Spusese că ştia că Barbara îi deschisese ochii şi-l făcuse să-şi dea seama ce pierdea fiind singur. Iubirea - chiar şi devotamentul de o viaţă al lui David - trebuie că înfloresc şi apoi mor, dacă sunt reprimate în mod constant.

Fuseseră atât de fericiţi de dimineaţă la biserică, ea şi David.

Pentru că fuseseră împreună şi pentru că li se dăduse o speranţă. Dar dacă speranţa se va dovedi zadarnică? Dacă, până la urmă, ameninţările evazive ale lui Scott nu erau ameninţări, ci fapte inevitabile? Atunci, ce? Se va întoarce David la Barbara? Va trebui să-i dea libertatea asta, de dragul amândurora?

în spatele obişnuitei ei durităţi, Barbara chiar îl iubea? Putea să-l facă fericit? Sau avea vreun motiv ascuns pentru care vroia să se mărite cu el?

Cel puţin, dacă avea, nu putea fi dorinţa de a se căsători cu el pentru bani, hotărî Caroline, uitându-se printre lacrimi în întuneric. Russell Lomax era chiar mai bogat decât David, iar Barbara era singurul lui copil.

Neliniştită, Caroline se perpeli de pe-o parte pe alta, torturată de gânduri, încercată până la limita rezistenţei.

Şi dacă Geoff trăia, dacă se va întoarce s-o caute? Avea motive să intenteze divorţul, desigur - doar o lăsase de izbelişte. Dacă nu cumva. se ridică, înspăimântată. Dacă dispariţia lui Geoffrey fusese rezultatul unor evenimente dincolo de puterea lui, dacă tăcerea îi fusese impusă, de exemplu, fusese atât de grav rănit în accidentul aviatic încât nu putuse s-o rupă, dacă-şi pierduse memoria, atunci nu va avea nici o bază pentru divorţ. Mizeria vieţii alături de el, eşecul mariajului lor - nici una din astea n-ar constitui o probă în faţa unui complet de judecată.

Incercă să vizualizeze chipul lui Geoffrey, să-şi amintească detalii despre el pe care, pentru liniştea ei sufletească, se silise să le uite.

Faţa lui frumoasă şi frivolă, ridurile din jurul gurii, aroganţa lui diabolică şi desfrânată, râsul lui, care avusese întotdeauna o notă de batjocură, insolenţa rece a ochilor lui albaştri şi îndrăzneţi. detaliile astea se întoarseră şi odată cu ele, reveniră

şi teama şi amintirile umilitoare. Amintirile minciunilor pe care i le spusese, promisiunile pe care i le făcuse atât de des şi pe care la fel de des le încălcase. Caroline se cutremură. Oare nu se amăgise singură că-l iubise? Poate că da. In felul lui, Geoffrey era atrăgător: avea farmecul lui, când alegea să şi-l arate, şi când se întâlniseră, fusese foarte tânără şi inocentă. Războiul abia se încheiase şi se întorsese erou: Caroline fusese singură, rănită în adâncul sufletului de aparenta respingere a lui David, o victimă uşoară pentru farmecul superficial al lui Geoffrey. Crezuse în teatrul pe care-l jucase în faţa ei.

Dar acum, privind în urmă cu ochii maturităţii, se întreba ce putuse s-o atragă la Geoffrey. Caroline nu era genul lui, nu fusese niciodată. Poate că singurul motiv din care-i atrăsese atenţia lui Geoffrey fusese acela că David Renton o iubea şi Geoff ştia. Văzuse în asta o porvocare o vrusese pentru că o vroia şi David. Nu avusese alt motiv în afară de ăsta, se gândi Caroline obosită, şi Geoff nu o făcuse soţia lui pentru că fusese îndrăgostit de ea. Nu vrusese decât să obţină o victorie împotriva lui David, care-i fusese cândva, pentru scurt timp, prieten.

Mariajul lor durase mai puţin de o lună. Şi totuşi, după zece ani, legal era încă soţia lui Geoffrey. sau văduva lui. Nu ştia, şi singurul care putea s-o lămurească era Tom Scott, care probabil era un escroc şi minţea - fericirea ei şi a lui David se afla în mânile gheboase ale lui Tom Scott. Erau oare mâini hrăpăreţe? Oare informaţia aceasta - indiferent în ce sens era - valora bani? Sau încerca să-i vândă tăcerea lui? Tăcerea pe care se aştepta ca ea s-o cumpere cu banii lui David?

Pumnii Carolinei se încleştară şi lacrimile îi curgeau nestingherite acum, arzându-i ochii. Uitase de părintele Duggan. Era preot, un om al Domnului. Dovezile lui erau cele care contau, cuvântul lui trebuie crezut, nu al lui Tom Scott. Şi era în drum

spre Australia. Curând, toate îndoielile ei îşi vor găsi răspunsul. Când părintele Duggan va ajunge în Sydney, va şti dacă era sau nu liberă să se mărite cu David.

Treptat, cu gândul acesta şi cu tăcerea din casa părăsită, sufletul ei chinuit îşi găsi o oază de linişte.

Dormea, când servitoarea o chemă la telefon.

- Cine? întrebă ea, luptându-se cu somnul. Cine e?

- Un domn, n-a vrut să-mi spună cum îl cheamă. V-am făcut legătura în camera de zi.

- Alo, spuse ea, forţându-se să fie calmă. Doamna Beresford la telefon. Cine sunteţi, vă rog?

- Sunt sigur că ştiţi. Fiţi serioasă, doamnă Beresford, v-am lăsat un mesaj prin fermecătoarea dumneavoastră gazdă. Credeaţi că n-o să revin?

- Eu. Caroline îşi ţinu răsuflarea. Mi s-a transmis mesajul dumneavoastră. Ce doriţi, domnule Scott?

- Oh, ce am dorit dintotdeauna - să stau de vorbă cu dumneavoastră. Dar între patru ochi - doar dumneavoastră şi cu mine, fără alţi spectatori. Pentru că ce am să vă spun e ceva personal, înţelegeţi? Nu vreau ca Renton sau avocatul ăla să se ţină după dumneavoastră. Nici poliţaii. Dacă vă duceţi la poliţie, o să vă pară rău, să ştiţi. E destul timp să vă duceţi la ei, după ce ne vedem, hm? îl auzi râzând. Dacă veţi mai vrea!

- Prea bine. Unde vreţi să ne întâlnim?

-Aşa e mai bine! Avu un ton puţin surprins, ca şi cum nu se aştepta să cedeze atât de repede. Dar îşi reveni imediat: pe feribotul de Manly

- cel care pleacă în seara asta, la nouă, de la Circular Quai. Ştiu cum arătaţi. Alegeţi un loc unde să nu fim auziţi. O să vă găsesc eu.

- .Da, de acord.

Caroline cină cu David la un restaurant mic şi liniştit din King's Cross şi nu mult după ora opt, o lăsă în faţa apartamentului ei.

Spre uşurarea ei, nu comentă intenţia ei de a se culca devreme.

- Ai nevoie de asta, iubito, îi spuse el privindu-i neliniştit chipul palid şi umbrit. Nu veni mâine la serviciu, dacă nu te simţi mai bine. Nu-mi place să mă gândesc că ai migrene din acestea.

- Mi-a trecut migrena, îl asigură Caroline, mă simt foarte bine. Doar că sunt obosită. Ura că trebuie să-l mintă, dar trebuia să se ducă singură la întâlnirea cu antipaticul Tom Scott. Până mâine, o să-mi vin în fire, serios, David.

- O să te sun, promise el, şi dacă te hotărăşti să vii, vin să te iau. Nu-ţi face bine să te înghesui prin tramvaie, Carol. Trebuie să înceteze, să ştii. De acum înainte, o să am eu grijă de tine. Şi o să vorbesc eu cu poliţistul în locul tău. Cum spuneai că-l cheamă? Sergent major Groves? Ei bine, îl sun îndată ce ajung acasă şi aranjez să stăm de vorbă în seara asta, dacă se poate. Mi-ai spus tot, nu-i aşa, despre tipul ăsta, Scott?

- Eu. da. Dar o mustra conştiinţa. Mai era şi faptul că Scott pretindea că fusese în avion în momentul accidentului. Nu-i spusese asta lui David. Dar dacă-i va spune acum, va trebui să ştie că Scott sunase din nou, că îi dăduse de urmă la Pott's Point, şi nu îndrăznea să recunoască asta, căci David va vrea să ştie de ce sunase şi ce spusese. Totuşi, dacă Tom Scott realmente fusese în avionul lui Geoffrey când se prăbuşise, atunci toată tărăşenia căpăta o altă lumină. Mărturia lui era vitală şi poate, până la urmă, nu vroia s-o şantajeze .

- Mai e ceva ce nu ţi-am spus, se uită la el nefericită, hotărându-se la un adevăr pe jumătate.

- Ei bine? David o luă în braţe. Ce este, iubito?

- Tom Scott a insinuat că era în avion cu Geoffrey, că el este pasagerul care n-a fost găsit niciodată.

- Da? se încruntă el. Mă bucur că mi-ai spus, Carol, pentru că aş zice că asta abia demonstrează că nu are intenţii curate.

- Demonstrează. dar - Caroline îl privi, uluită de reacţia lui.

- Desigur că demonstrează, o asigură el convins. Scott nu se poate să fi fost în avion, altfel, ca şi Geoff, şi-ar fi pierdut viaţa. Din descrierea părintelui Duggan, e foarte puţin probabil să fi supravieţuit cineva accidentului. A luat foc şi s-a zdrobit complet de pământ - fără îndoială, a explodat cum a lovit muntele. Aşa se întâmplă de obicei cu avioanele. Am văzut multe în război, şi americane şi japoneze, şi.

- Le-ai văzut? Caroline era din ce în ce mai uluită. Dar am crezut că.

Dându-şi seama că spusese prea mult, David alungă întrebarea.

- Geoff nu avea paraşute, spuse el sec. Detectivul meu a aflat asta. Aşa că - oftă şi se aplecă s-o sărute - nu-ţi face griji, iubito, o să se ocupe poliţia de Scott. Şi - deşi nu-i doresc rău lui Geoff şi, cu siguranţă, n-aş fi vrut să moară în asemenea circumstanţe - din moment ce e mort, vreau s-o dovedesc. De dragul tău şi al meu, Carol. Şi pentru că te iubesc şi vreau dreptul legal de a avea grijă de tine, draga mea.

Caroline se ruşina de îndoielile ei, însă acestea persistau. David părea atât de sigur, dar nu exista nici o certitudine reală. Cel puţin, până nu va vorbi cu Scott. Şi intrase deja în criză de timp: va trebui să se grăbească dacă vroia să ajungă la timp la Circular Quay.

îi ură noapte bună lui David şi chemă un taxi.

Mai multe persoane aşteptau deja feribotul de Manly, dar după ce li se alătură, Caroline nu recunoscu pe nimeni. Feribotul

acostă important la cheu şi pasagerii fură debarcaţi cu viteza incredibilă a tuturor feriboturilor din Sydney, puţine din ele deranjându-se să aştepte până când se coborau pasarele. Se amestecară veseli cu cei care aşteptau şi apoi dispărură, eliberând locurile pentru noua tură de pasageri, care săriră la bord, arătând aceeaşi lipsă de consideraţie pentru pasarele şi pentru regulile de securitate ca şi predecesorii lor.

Caroline, care călătorea rar cu feribotul, se opri pe puntea principală, examinând-o din priviri. Era o seară minunată, cu o briză răcoroasă care îi aerisea faţa înfierbântată şi, în circumstanţe obişnuite, Carolinei i-ar fi făcut plăcere plimbarea. Dar împrejurările erau departe de a fi obişnuite şi până ajunseră la Manly, îşi pierduse deja orice urmă de răbdare.

Neliniştită, sprijinindu-se de balustrada de pe puntea de sus, scrută feţele celor care debarcau, întrebându-se dacă Tom Scott va coborî pe ţărm sau va rămâne la bord, cu intenţia de a o aborda la întoarcere. Nu văzu pe nimeni care, cu toată imaginaţia, putea să fie el, aşa că se mută la pupa; găsi o bancă părăsită într-un colţ umbrit şi aşteptă cu inima cât un purice.

El veni la câteva minute după ce feribotul părăsi debarcaderul Manly, un bărbat mărunt, brunet-roşcat, cu obrajii ciupiţi şi palizi şi cu zâmbetul linguşitor tipic agenţilor de la cursele de cai; văzând că se apropie de ea, Caroline ştiu că reţinerile ei fuseseră mai mult decât justificate. Omuleţul acela jerpelit şi dezagreabil, cu flanela pătată şi fără nici o formă şi cu jacheta cu două numere mai mari, era atât de evident un delincvent prăpădit încât, din instinct, de dădu înapoi când se aşeză lângă ea, trăgându-şi fusta ca să nu se atingă de el.

Bărbatul îi văzu mişcarea şi zâmbetul lui deveni lacom.

- Doamna Beresford, nu-i aşa? Doamna Geoffrey Beresford?

- Da, încuviinţă Caroline cu buzele strânse. Arăta de parcă

soarele nu-l văzuse niciodată la faţă, şi cu siguranţă, nu arăta ca şi cum abia s-a întors din Papua, cum sugerase el şi Caroline îşi făcu speranţe. Pentru că dacă nu era decât un şantajist, nu trebuia decât să-i asculte propunerea, să-i spună că se mai gândeşte şi să se ducă la poliţie.

Citindu-i parcă gândurile, bărbatul şuieră:

- Nu cumva vă îndoiţi de mine, nu, doamnă Beresford?

- Nu, răspunse ea roşind, desigur că nu, domnule Scott. Eu.

- Sunteţi dezamăgită că nu semăn cu un negrotei?

- Ei bine. aţi spus că abia v-aţi întors din insule. Am crezut că.

- Şi în insule sunt locuri unde nu poţi vedea soarele, doamnă Beresford. Zâmbetul lui era mai lacom ca oricând. Sunt în măsură să vă spun, doar mi-am petercut cea mai mare parte din ultimii doi ani într-unul. Ii întinse mâna să i-o inspecteze şi Caroline gemu la vederea şanţurilor adânci care-i crestau palma. Minele folosesc mână de lucru de la închisori. Le-au folosit şi pe ale mele.

- Mână de lucru de la închisori? se zgâi Caroline la el, cu ochii mari. Vreţi să spuneţi că aţi fost la închisoare acolo?

- Vă şochează?

- Ei bine.

- Ascultă, cucoană. Scott se aplecă mai aproape, astfel că-i simţi respiraţia pe obraz şi din nou se ghemui pe colţul băncii. In prezenţa lui nu putea să gândească limpede, abia dacă putea să asimileze ce încerca să-i spună, dar fără doar şi poate, ghicea unde bătea, simţea că în câteva minute, îi va spune că Geoff fusese şi el la închisoare. Fusese? A fost! Asta încerca el s-o facă să creadă. De asta fusese atât de secretos, de asta îi spusese că n-ar vrea să se ducă direct la Arthur Lawson.

- Nu vă cred. nu cred că l-aţi cunoscut vreodată pe Geoffrey,

nici că.

- Vă pot convinge, doamnă Beresford. De tot. Dar sunt falit, la sapă de lemn. A trebuit să vâslesc la întoarcere la o blestemată de barcă de aborigeni şi s-o iau la picior până la Cairns, pentru că n-am avut bani să-mi cumpăr bilet de tren. Dădu din umeri. Nu e frumos să fii falit când te-ai întors în ţară după ani de muncă trudnică în insule. O privi în expectativă, dar văzând că nu spunea nimic, continuă în şoaptă: n-am fost la puşcărie acolo, să ştiţi. Indonezienii m-au trimis la răcoare. Violarea drepturilor lor civile, au spus. Contrabandă de arme, mai pe şleau. Asta făcea soţul dumneavoastră acolo, doamnă Beresford, în caz că nu ştiaţi. Pasămite pilota charterul de Moresby, dar el transporta de fapt arme în Indonezia.

Caroline îşi ţinu respiraţia. Vocea plată, nazală, era convingătoare, şi era genul de întreprindere care l-ar fi atras pe Geoffrey. întotdeauna îi plăcuse să rişte, nu-şi bătuse niciodată capul cu potrivnicia sorţii, atâta timp cât promisiunea de amuzament şi răsplata erau destul de mari.

- De unde ştiţi toate astea?

- Am lucrat pentru el, râse Scott. A fost o afacere frumuşică. Americanii au lăsat în insule multe lucruri rămase din război, le-au aruncat. Desigur, armele, muniţia şi bombele, toate au fost distruse oficial, dar - întinse mâinile - n-a fost prea greu să reparăm mare parte din ele. Am avut un echipaj de aborigeni care au pus bucăţile cap la cap în câteva din insulele mai mici. Geoff zbura la intervale regulate, încărcat cu cât de mult putea duce, şi le ducea în Jawa. Clienţii plăteau cu bani gheaţă şi luau orice puşcă sau pistol pe care le puteam aduce. A fost o afacere bună, cât a durat, dar - ca toate lucrurile bune - n-a mers la infinit. Guvernului nu ne-a plăcut nici pe noi, nici afacerea noastră. De asta am petrecut ultimele optsprezece luni ca miner

condamnat, doamnă Beresford.

- Şi Geoffrey? se cutremură Caroline. Ce s-a întâmplat cu Geoffrey?

- Cât valorează pentru dumneavoastră să ştiţi? întrebă el fără ocolişuri.

- Nu am bani. Circular Quay se vedea deja, dar feribotul nu încetinise încă. Ochii spălăciţi ai lui Scott de mutară de la faţa Carolinei la luminile care se apropiau, apoi reveniră la ea.

- Aveţi o slujbă de milioane, nu-i aşa? O slujbă de milioane şi. perspective. N-am venit la dumneavoastră înainte să verific, doamnă Beresford. Ştiu prea bine tot ce e de ştiut despre dumneavoastră - unde locuiţi, cum trăiţi, ce prieteni aveţi, ce faceţi în timpul liber. Uitaţi - se aplecă din nou spre ea, scotocindu-se prin buzunarele jachetei zdrenţăroase - aţi spus că nu credeţi că-l cunosc pe Geoffrey. Presupun că asta o să vă convingă. Ii întinse o fotografie. Fusese făcută cu un aparat de buzunar şi arăta doi bărbaţi în uniforme militare, sprijinindu-se de aripa unui avion. Caroline observă imediat că unul era Geoff. Celălalt era, inconfundabil, bărbatul care stătea acum lângă ea. In fotografie, stăteau braţ la braţ, evident în cele mai bune relaţii. Acum mă credeţi?

- Da, spuse ea. Acum vă cred, domnule Scott.

- Foarte bine! Zâmbi cu maliţiozitate. Aproape am ajuns, ceea ce înseamnă că va trebui să încheiem mica noastră discuţie, nu? Nu veţi vrea să fiţi văzută cu mine odată ce ajungem la ţărm, presupun. Dar cred că vă prinde bine un timp de gândire, nu-i aşa? Poate veţi găsi o cale să intraţi în posesia unor bani. Nu sunt lacom. Nu vreau decât cât mi-ar oferi ziarele pentru povestea asta. Se dau în vânt după lucruri din acestea, nu? Aventură din realitate, experienţele personale ale unui alb într-o închisoare de

aborigeni - oamenii cu care s-a întâlnit cât a fost acolo, ştiţi şi dumneavoastră. lucruri din astea. Doar că s-ar putea să fiţi într-o situaţie jenantă, dacă s-ar publica. Şi domnul Renton la fel. Nu-i aşa? Ochii lui îi cercetară chipul.

- Cel puţin. spuneţi-mi dacă el. dacă Geoffrey. trăieşte sau nu.

Tom Scott se ridică în picioare, în timp ce feribotul ancoră la debarcader. Avea chipul umbrit şi rezervat şi nu se uită la ea când îi răspunse brusc:

- Fiţi serioasă, doamnă Beresford! Doar nu creadeţi c-o să mă prindeţi cu o astfel de replică, nu? Informaţia asta e de vânzare. Vă ofer dovezi, să ştiţi - dovezi incontestabile. Sunt ale dumneavoastră, pentru o mie de lire streline.

- O. mie? repetă Caroline îngrozită. Oh, trebuie că sunteţi nebun! Nu am o mie de lire, eu.

- Are domnul Renton, veni replica seacă şi Caroline simţi cum i se strânge inima. Mâna lui schiloadă şi bătătorită îi strânse braţul gol. Mai am un posibil client, doamnă Beresford. Asta dacă nu sunteţi intersată.

- încă unul? Se zgâi la el. Dar.

- Domnul Lomax ar putea fi interesat, nu-i aşa? Am stat puţin de vorbă la telefon cu fiica lui în dimineaţa asta şi mi s-a părut foarte interesată. De dumneavoastră, de mine şi de Geoff - de tot peisajul. Dar vă ofer dumneavoastră prima şansă, doamnă Beresford, din - ei bine, le-aţi putea spune motive sentimentale. Geoff a fost tovarăş cu mine şi când am lucrat pentru el, s-a purtat foarte frumos cu mine. De câte ori a avut bani, a avut grijă să primesc o parte corectă. Nu uit asta.

- Nu? Caroline nu-şi putu reţine amărăciunea din glas. Feribotul oprise deja şi însoţitorul ei aruncă o privire neliniştită la coada lungă de pasageri care aşteptau să debarce.

- Nu, insistă el cu o demnitate ciudată. O trase mai în umbră. Vă spun, Geoff şi cu mine eram amici. De asta vă dau douăzeci şi patru de ore să vă gândiţi la oferta mea. Vă voi contacta mâine seară. între timp, nu m-aş duce la poliţie, dacă aş fi în locul dumneavoastră.
în primul rând, n-aţi putea demonstra că v-am spus ceva nelalocul lui, în al doilea - ei bine, nu sunt uşor de găsit, dacă nu vreau să fiu găsit. îi dădu drumul şi se îndreptă speriat spre pasarelă.

în culmea disperării, Caroline se duse după el.

- Aşteptaţi, strigă ea, aşteptaţi! Nu cumva aţi uitat de misionarul care a găsit resturile avionului - n-aţi citit presa? Cum puteţi.?

- N-am uitat nimic! Se întoarse spre ea, aruncând flăcări din priviri. Şi am citit presa. Dacă dumneavoastră credeţi că misionarul acela poate dovedi ceva, vă pierdeţi timpul. Nu poate.

Din nou, cuvintele lui şoptite exprimau convingerea, puterea adevărului. în ciuda grabei lui neascunse de a pleca de lângă ea, părea foarte sigur pe el.

- Dar - Caroline inspiră adânc - el, părintele Duggan - a spus că e imposibil să fi existat supravieţuitori în accidentul acela. Avionul a ars până la schelet.

Tom Scott îi oferi zâmbetul lui lacom.

- Oh, are dreptate, să ştiţi - n-a supravieţuit nimeni accidentului aceluia, doamnă Beresford.

- Dar i-aţi spus domnişoarei Lomax că.

- Ştiu ce i-am spus, o întrerupse el repede. Eram în avion când a decolat. La fel şi Geoff. Dar când s-a prăbuşit, nu mai era nici unul din noi. Şi pot dovedi asta! Noapte bună, doamnă Beresford. Pe curând.

Acestea fiind spuse, ferindu-se de mâna Carolinei, sări sprinten peste balustradă şi, din câţiva paşi rapizi, se pierdu în

mulţime. Caroline, încercând să-l urmărească, se trezi prinsă în aglomeraţia de pasageri care se zbăteau să coboare mai repede şi, până când reuşi să ajungă la bariera rotitoare, ţinta ei dispăruse.

Cu inima ca o piatră, merse încet spre refugiul din staţia de tramvai.

Se părea că Tom Scott avea toate cărţile. Şi ea nu putea face nimic, decât să aştepte până o va contacta din nou.

Capitolul 6

David telefona în dimineaţa următoare, când Caroline tocmai termina de luat micul dejun. Reuşi cumva să răspundă la întrebările lui şi să-l asigure că se simţea perfect şi putea să vină la serviciu.

- Atunci, vin să te iau, iubito. Cam în douăzeci de minute.

- Te rog, nu. De astă dată, pregătise şi o scuză. Lumea o să vorbească, dacă ajungem împreună la magazin. Ştii bine.

- Contează? O să mă însor cu tine, nu?

- Oh, David, eu. nu ştiu. Pur şi simplu. nu ştiu.

- Carol - vocea lui deveni brusc încordată - pentru numele lui Dumnezeu, iubito, ce e asta? Doar nu te-ai răzgândit. Regreţi că ai acceptat cererea mea în căsătorie?

- Nu, iubitule, desigur că nu. Nu-l putea lăsa să creadă asta şi ştia că mai devreme sau mai târziu va trebui să-i spună despre întâlnirea cu Tom Scott. Dar nu încă; mai ales după noaptea albă, nu se simţea deloc pregătită la întrebările cu care va insista.

- Atunci, de ce, Carol? Nu-mi spui de ce?

- Nu pot. Nu la telefon, David. O să-ţi explic. Dar nu acum. Mai dă-mi puţin timp.

- Vin acolo, îi spuse el pe un ton care tăia orice comentarii, acum. Te rog, aşteaptă-mă.

- .Am chemat un taxi. începu ea.

- Atunci, anulează comanda, iubito. S-a întâmplat ceva, nu-i aşa? Imi dau seama după vocea ta că eşti tensionată. Draga mea, te iubesc, nu înţelegi? Nu e drept să încerci să-mi ascunzi ceva. Presupun. că Scott a luat iar legătura cu tine?

- Da.

- Atunci, cu siguranţă, n-o să păstrezi asta pentru tine. Vin în zece minute.

David se ţinu de cuvânt. In cele zece minute stipulate, fu la

uşa ei, bătând energic.

Caroline îi deschise şi o luă în braţe.

- Oh, iubito! O simţea tremurând şi braţele lui se strânseră protectoare mai tare. Hai să mergem pe balcon, bine? Şi apoi îmi poţi povesti totul la o cafea şi o ţigară.

Când se aşezară acolo şi-i aprinse o ţigară, Carolinei îi fu dintr-o dată destul de uşor să-i povestească totul.

David o ascultă în tăcere şi după ce termină, spuse cu amărăciune:

- Puteam să ghicesc că e ceva de genul ăsta - erai atât de nerăbdătoare să scap de mine aseară. Oh, Carol, de ce nu înţelegi? Asta nu e doar bătălia ta, e şi a mea. a noastră. Scott e un individ periculos şi va fi de două ori mai periculos dacă va crede că e doar împotriva ta. Eşti femeie şi.

- Cred că vrea doar bani, David. Adică.

- Dumnezeule! Desigur că vrea bani, iubito. Asta e jocul lui. Va lua mia de lire, dacă o poate obţine, şi apoi va cere mai mult. N-o să-ţi dea nici o dovadă, pentru că nu are. Minte. Oh, povestea lui e de domeniul fantasticului, ştii - nici un ziar cu reputaţie nu s-ar uita la ea.

- Nu. Dar. Caroline se întrerupse, simţindu-şi palmele reci şi umede. Nu omisese să-i spună lui David decât un singur lucru: faptul că Scott menţionase un al doilea "client". Nu-i putea implica pe Lomax, mai ales pe Barbara, pentru că nu avea decât cuvântul lui Scott că ar fi "interesaţi".

- Dar ce, Carol?

- Eu. Oh, David - îi dădură lacrimile şi nu putu să se uite la el - povestea lui ţi se pare fantastică, aşa cum ţi-am spus-o. Dar ar putea fi adevărată. Şi am avut impresia că. este.

- Putem să verificăm, desigur, se încruntă David. O să dureze, dar putem verifica. Am vorbit cu sergentul major Groves. E un tip

cumsecade, e gata să ne ajute, dar mi-a spus că avem nevoie de mai multe indicii decât până acum. Ei bine, acum avem destul de multe - te-ai văzut cu Scott, ai vorbit cu el, ai auzit povestea lui extraordinară şi ţi-a cerut bani. Probabil nu poţi dovedi asta, nu ai nici un martor, dar Groves o să te creadă, dacă îi spui ce s-a întâmplat. Putem să pregătim o cursă şi să-l lăsăm pe Scott să cadă direct în ea.

- O. cursă?

- Da. Poliţia poate să aranjeze lucruri de genul ăsta. Va trebui să accepţi să-i dai banii, iar ei vor fi în apropiere, să vadă cum îi primeşte.

- Dar. dacă povestea lui e adevărată?

- Tot şantajist e, oftă David. Să ceri bani sub ameninţare e un delict; majoritatea judecătorilor o privesc foarte nefavorabil. Ar primi şapte ani - mai mult, dacă are cazier, şi probabil că are.

- Da, dar - dacă-l trimitem pe Scott la închisoare, n-o să. n-o să dovedim nimic despre Geoffrey.

- Nu? Vom dovedi că Scott e un mincinos, după părerea mea. Dar hai să spunem, de dragul conversaţiei, că nu minte şi Geoff nu e mort, ci îşi execută pedeapsa într-o puşcărie indoneziană. Şi Scott o să ne dea dovezi. Şi apoi. ai putea să-ţi obţii libertatea, printr-un proces de divorţ. Dacă - iartă-mă, Carol - dacă vrei.

Caroline rămase tăcută. Poate că David avea dreptate. Dar un proces ar isca un scandal. Invariabil. Şi numele lui David ar fi legat de al ei.

- Dacă mă iubeşti, aş vrea să trec prin asta alături de tine - până la final, indiferent de implicaţii, Carol.

- Da, David? Se relaxă puţin în braţele lui, ascunzându-şi faţa în cămaşa lui de mătase. David o sărută pe creştet.

- Desigur că aş vrea. Mă iubeşti, Carol? Mă iubeşti îndeajuns de mult?

Caroline încuviinţă din cap, neavând încredere să vorbească. Degetele lui David îi alunecară sub bărbie şi-i ridicară cu blândeţe faţa spre el. O privi atent, dar n-o sărută.

- Carol, nu cred că Scott spune adevărul, nu cred nimic din ce ţi-a spus. Dar dacă vrei, o să-i dau mia de lire, fără nici o cursă. Atunci, vom şti.

- Pot să mă mai gândesc, David? Trebuie să luăm o decizie acum?

- Nu. O să mă mai gândesc şi eu. Şi cred că ar trebui să-l vezi pe Groves, să-i spui ce mi-ai spus şi mie, ca să vedem ce părere are. E un poliţist cu experienţă şi poate să ne sfătuiască. Şi mai mult ca sigur, va putea să afle câte ceva despre trecutul lui Scott, atât aici, cât şi în Noua Guinee, prin canalele oficiale. O să încerc să mă întâlnesc cu Arthur în dimineaţa asta şi o să aranjăm o conferinţă la C.I.B. cu toţi detectivii particulari pe care i-am angajat. Se uită la ceas. Va trebui să plec, am o şedinţă la nouă şi un sfert. Dar aş vrea să renunţi la ideea de a veni azi, Carol. Ia-ţi o zi liberă, vrei?

- Aş vrea să vin, David. Sincer, o să fie mult mai rău dacă trebuie să stau aici toată ziua să mă gândesc.

David n-o contrazise. Aşteptă să-şi pună pălăria şi apoi o conduse la lift. Nu vorbiră prea mult pe drum.

Caroline coborî în faţa intrării pentru personal şi David intră în parcare. Spre uşurarea ei, nu păru să remarce nimeni că sosise cu Alvisul. Portarul o salută ca de obicei şi-i ţinu uşa, fetele se înghesuiră să-i facă loc în lift, zâmbind şi urându-i bună dimineaţa. Coborî la etajul şapte, intră în biroul ei şi în timp ce-şi îmbrăca un uniforma, văzu bucuroasă că o aştepta o dimineaţă ocupată.

O chemă pe Sue şi în câteva minute, începea primul interviu. Domnişoara Lomax, spusese Sue cu o strâmbătură

dezaprobatoare, nu venise. Sunase să spună că nu se simţea bine.

Dar, la unsprezece fără un sfert, Sue anunţă pe nerăsuflate că nu mai rămăsese decât o persoană de văzut şi Caroline se însenină.

- Slavă cerului, spuse ea. Cu puţin noroc, voi avea cinci minute înainte de prima şedinţă.

Se uită la fişa pe care i-o pusese Sue în faţă, pe care asistent managerul de personal notase datele personale ale noului candidat, văzu - fără să remarce - că era un bărbat cu numele de W. G. Kane şi că, după o lună de probă, se considera că "acest candidat ar putea face un training pentru postul de asistent de director de vânzări".

Caroline oftă, căci asta însemna că plasarea iniţială a noului asistent trebuie făcută cu mare grijă: va fi urmărit îndeaproape în timpul perioadei de probă şi era important să fie trimis la un departament unde abilităţile şi calităţile să-i fie pe deplin şi corect testate. Şi, desigur, raportul ei va trebui să fie mai complet decât în cazul unui asistent de vânzări obişnuit.

- Bine, pofetşte-l înăuntru, te rog. Şi cheamă-l pe domnul Carstairs la telefon, îndată ce te sun. Va trebui să-l întreb dacă e dispus să primească încă un om.

Abia acum, când privirea îi căzu din nou pe fişă, observă numele Kane. Dar nu, cu siguranţă nu putea fi Bill Kane. Era absurd. Bill Kane era jocheu la ferma Lomax.

Cu toate astea, când Sue reveni în birou, cel pe care-l pofti înăuntru era, fără doar şi poate, Bill Kane. Purta un costum elegant, de culoare închisă, şi faţa lui tănără era plină de zâmbete când Caroline îi întinse mâna.

- Bună dimineaţa, doamnă Beresford, începu el formal şi după ce uşa se închise după Sue, zâmbetul lui se lărgi. Ei bine,

presupun că eşti surprinsă să mă vezi?

- Să ştii că sunt, răspunse ea încordată. Ii arătă scaunul. E vreo glumă, domnule Kane? Pentru că dacă este, sunt destul de ocupată, să ştii. Şi domnişoara Lomax nu e aici.

- Nu e nici o glumă, o asigură Bill. Arătă cu degetul la fişa de pe birou. Am primit slujba, dacă nu cumva te hotărăşti să strici mersul lucrurilor. Cu siguranţă, nu mi-ai face una ca asta. Am crezut că vom fi prieteni.

- Prietenia nu se extinde la distribuitul de slujbe unor persoane care sunt deja angajate, spuse ea cu răceală.

- Oh, dar eu nu sunt, spuse el amuzat. De astăzi la prânz, voi deveni şomer, doamnă Beresford.

- Vorbeşti serios?

- Foarte. Am fost dat afară în şuturi. Ultimul meu şef nu mai are nevoie de serviciile mele. Mai mult, mi s-a spus că prezenţa mea la Pott's Point e jenantă.

- Oh, Doamne! se cutremură Caroline. Dar am crezut.

- Sincer, şi eu, doamnă Beresford. Dar ştiţi ce se spune despre planuriele şoarecilor şi ale bărbaţilor. Ei bine, e adevărat. Planul meu s-a dus de tot pe apa sâmbetei.

- îmi pare foarte rău, domnule Kane. Dar. e un şoc. Adică.

- Şi pentru mine a fost, recunoscu tânărul. Domnul Lomax mi-a spus că se gândeşte să vândă proprietatea. Imaginează-ţi! Dumnezeule, iubeşte locul acela la fel de mult ca şi mine. Desigur, nu l-am crezut. A fost doar un pretext ca să se descotorosească de mine. Aşa că m-am gândit să-mi încerc norocul la Renton's.

- Pentru că Barbara lucrează aici?

- Desigur, de asta. Dar am şi alte motive. E o slujbă decentă şi dacă voi fi ales asistentul directorului de vânzări, aş putea face chiar o carieră, nu?

Caroline se uită la fişa lui, suspinând.

- Nu ţi-ar plăcea, Bill. Chiar tu mi-ai spus că n-o să te stabileşti niciodată în altă parte decât la ţară. Cu siguranţă, ai putea să găseşti o altă fermă unde să te primească imediat. Dacă - îi zâmbi - dacă eşti foarte bine cu oile .

- Uite, doamnă Beresford, spuse el cu demnitate, îţi place să ţi se dea ordine?

- Nu, recunoscu ea, nu-mi place. Dar oricum, nu pot recomanda să fii angajat la Renton's. din tot atâtea motive din câte ai venit aici mai întâi! Eu îmi iau slujba în serios!

- Şi eu la fel. Refuzi să-mi dai chiar şi perioada de probă? Intr-o lună, aş putea să dovedesc că sunt serios.

- Vorbeşti serios?

- Da, vorbesc serios.

- Şi cum rămâne cu Barbara Lomax? Nu uita că şi ea lucrează aici. Şi ar putea fi o situaţie destul de stânjenitoare pentru toţi.

- Nu are de ce. N-o să creez probleme, îţi dau cuvântul meu.

Caroline ezită, studiindu-i chipul. Se bucură de întrerupere când
Sue bătu la uşă.

- E unsprezece fără cinci, domnişoară Beresford. Să vă fac legătura cu domnul Carstairs?

Caroline ezita încă. Probabil că David era încă în şedinţă, dar ar trebui să-l întrebe despre Bill Kane. Scutură din cap.

- Nu, nu încă. Sună mai întâi la biroul domnului David şi întreabă dacă poate să vorbească puţin cu mine.

- Prea bine, domnişoară Beresford. Sue ieşi şi peste câteva minute sună telefonul. Caroline ridică receptorul.

- Bună, domnişoară Beresford, spuse David şi Caroline îl informă formal că Bill Kane se prezentase la un interviu. David exclamă uluit: Bill Kane? Adică puştiul ăla care lucra pentru

Lomax? Jocheul?

- Da. Mă întrebam ce părere ai despre asta. Ii citi datele de pe fişa lui de personal şi Bill o urmări atent din spatele cănii de ceai.

David puse câteva întrebări scurte şi în cele din urmă, sugeră să-l trimită pe băiat la el.

- Bine, sunt liber acum. Şi, Carol - îşi coborî glasul - iau prânzul cu Arthur Lawson. Te sun mai târziu şi-ţi spun cum a mers.

-Te rog. Mulţumesc mult, domnule Renton. Puse receptorul la loc şi se întoarse spre Bill, care zâmbea strâmb.

-Asta înseamnă că trebuie să mă explic în faţa capului firmei?

- Da, mă tem că asta înseamnă. Nu te pot accepta pe responsabilitatea mea, Bill. îmi pare rău, dar nu pot.

- Nici nu mă aştept la asta, din moment ce înclini să nu mă crezi.

- Nu e vorba de asta.

- Nu, ştiu că nu, încuviinţă el generos, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Ne mai vedem?

- Dacă vei lucra aici, da.

-Atunci, la revedere, doamnă Beresford. Nu ne-am putea întâlni la catină pentru prânz? Sau personalul nu mănâncă acolo?

-Ba da, când se grăbesc, cum mă grăbesc eu în dimineaţa asta, râse ea. O să te caut pe la unu.

-Voi fi acolo, promise Bill.

Strângându-şi notiţele, trecu în sala de şedinţe, unde un grup de vânzătoare în rochii negre se ridicară politicoase în picioare.

- Bună dimineaţa, domnişoară Beresford, zâmbiră ele.

- Bună dimineaţa, răspunse ea scurt. Urcă pe platformă şi începu prelegerea.

Atenţia îi rămase neclintită timp de o oră şi când se întoarse în biroul ei, Bill o aştepta.

- Ei bine, spuse el, am primit slujba, domnişoară Beresford.

***

Barbara Lomax stătea ghemuită în scaunul de răchită de pe verandă, pierdută în gânduri, când tatăl ei se întoarse pentru prânz. Nu-şi ridică privirea la apropierea tatălui ei, nu păru să-l observe, până nu se aplecă s-o sărute pe creştet. Atunci, se întoarse:

- Oh, bună, tăticule! Se zgâi la el îngrijorată, căci era palid ca un mort, avea buzele strânse şi nu zâmbea. Tăticule. ce s-a întâmplat? Arăţi groaznic!

- Da? Russell Lomax închise radioul şi Barbara văzu că-i tremura mâna.

- Dragule, stai jos. îţi aduc ceva de băut. Sări în picioare, împingându-l în locul ei. In timp ce se duse la masa pe care se aflau băuturile, bătrânul scutură din cap.

- Nu vreau un cocteil. Adu-mi un whisky. Unul mare, simplu. Avea vocea răguşită, iar privirea îi era hăituită şi întunecată de durere.

- Tăticule, eşti bolnav? Barbara îi aduse whiskyul şi i-l duse la buze. Cu mâna liberă, îl luă de umăr.

- Bolnav? Zâmbi strâmb şi nefericit. Nu, nu sunt bolnav, păpuşă. Doar. învins, mă tem. Am avut o şedinţă cu consiliul în dimineaţa asta.

- Lomax Industries, adică?

Lăsă capul în jos, îi luă paharul din mână şi-l dădu pe gât.

- Da, încuviinţă el. Lomax Industries. Firma mamă.

- A fost. mai rău decât te aşteptai? întrebă ea, pălind dintr-o dată.

- Da, mă tem că a fost. Russell Lomax inspiră adânc. Am obţinut încă o săptămână, atât am putut, deşi numai Dumnezeu

ştie la ce o să-mi folosească. Şi odată ce încep vorbele. Se scutură şi rămase privind în gol. Am fost de acord să iau în considerare oferta lui Fairfax pentru Waharangi; ştii că a vrut dintotdeauna ferma.

- Oh, tăticule! Barbara îşi lipi obrazul moale de al lui. Russell simţi lacrimile ei calde şi-şi întoarse privirea bântuită spre ea.

- Fairfax trimite azi topografi acolo, cu agentul lui. Şi l-am dat afară pe tânărul Bill de dimineaţă. N-am vrut să fie de faţă când ajung ei.

- Dar, tăticule. Waharangi! O să ţi se rupă inima. Chiar trebuie s-o vinzi?

- Crezi că aş face-o dacă n-ar trebui, Barbie? M-am născut acolo, şi tata la fel. Şi tu. Expresia i se relaxă o clipă, uitându-se la ea.

Apoi deveni din nou aspră. Oferta lui Fairfax e foarte bună şi o să cumpere pe loc. O să obţin destul cât să previn panica. Asta e tot ce pot face. Măcar atât trebuie să fac.

- Dar locul ăsta? întrebă Barbara, cuprinzând cu un gest toată întinderea luxoasă. Dacă trebuie să vinzi ceva, n-ai prefera să vinzi aici decât ferma?

- Oh, draga mea, bineînţeles că aş prefera, dar cât aş obţine? Să zicem, douăzeci de mii de lire, la preţurile de azi şi presupunând că aş putea găsi un cumpărător - ceea ce ar putea dura luni. Poate aş lua douăzeci şi cinci de mii, dacă aş avea noroc. O picătură într-un ocean, Barbie. Şi în afară de asta, ar ieşi vorbe dacă aş vinde aici - aş începe tocmai zvonurile pe care încerc să le previn. Despărţirea de Waharangi poate fi pusă pe seama unei oferte bune şi a faptului că toate interesele mele sunt acum la oraş, nu la ţară. Deşi. Ezită şi apoi continuă, îndurerat: dacă vine crahul, va trebui să renunţ şi la locul ăsta, la fel ca la tot ce am. Şi trebuie să fim realişti: probabilitatea unui crah e

foarte mare, păpuşă. S-ar putea ajunge la asta.

Barbara îi strânse mâna; îi tremurau buzele. îi spuse cu voce slabă:

- Şi nu există nimic - în afara căsătoriei mele cu David - ca să-l poată opri?

- Prespupun că una din companiile mele ar putea să dea peste petrol săptămâna viitoare - s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate de atât. Dar ar fi nevoie de un miracol, şi unul destul de bine programat. Miracolele vin rareori la ţanc.

- Şi când mă gândesc că aş fi putut salva situaţia, dacă n-aş fi fost Caroline Beresford! exclamă Barbara deznădăjduită. Aş fi putut să mă mărit cu David, tăticule - jur că aş fi putut, dacă n-ar fi dat sfoară în ţară că e văduvă, ca să-l ademenească din nou. Şi nu cred că este, deşi l-a făcut pe David să creadă că există şansa asta. Nu cred deloc! Ţi-am spus despre convorbirea de la telefon pe care a avut-o sâmbătă seara.

- Dacă îţi bazezi presupunerile pe convorbirea pe care ai auzit-o purtând-o cu avocatul ei, Barbie, atunci, în locul tău, aş avea grijă ce-i spun lui David.

- Nici prin gând nu-mi trece să discut despre asta cu David, tăticule. Drept cine mă iei?

- Drept fiica mea, răspunse el cu o mândrie amestecată cu milă. Dar o conversaţie auzită parţial nu-ţi dă nimic pe care să mergi în continuare, cum te-am prevenit şi ieri. Fraze disparate, scoase din context, îţi pot lăsa o impresie cât se poate de greşită. In orice caz, nu aveai nici un drept să tragi cu urechea, din moment ce şi David şi doamna Beresford erau invitaţi în casa aceasta.

- Dacă n-ai fi fost atât de supărat că. "am tras cu urechea", ţi-aş fi spus şi restul, ieri dimineaţă, când s-a întâmplat.

- Când s-a întâmplat, ce?

- Un bărbat a căutat-o la telefon pe doamna Beresford, cât timp era la biserică împreună cu David. A spus că numele lui e Scott, aşa că am ciulit urechile, pentru că avocatul Carolinei pomenise numele ăsta.

- Ei bine? Ai ascultat şi telefonul ăsta?

- Nu. Eu am răspuns la telefon şi am întrebat dacă pot să-i transmit vreun mesaj. Făcu o pauză, uitându-se obosită la tatăl ei. Tăticule dragă, nu-mi tăia imediat capul, dar ce-ai zice dacă ţi-aş spune că puritatea şi sfinţenia întruchipată, doamna Beresford, este şantajată?

Russell Lomax se uită la ea, nevenindu-i să creadă.

- Mi-ar fi foarte greu să cred.

- Totuşi, sunt sigură c-o şantajează. acest Scott.

- Oh, fii serioasă, Barbie! De unde ştii? Ţi-a spus el că e şantajist? Sau ea?

Barbara scutură din cap.

- Nu, ea nu mi-a spus - deşi nici n-a negat când am vorbit cu ea ieri. A spus că.

- Ai vorbit cu ea despre asta? Barbie, pesemne că ţi-ai pierdut minţile! De ce.

- I-am dat mesajul domnului Scott, spuse ea pe un ton periculos de scăzut. Tăticule, a spus că are veşti pentru doamna Beresford. despre soţul ei. Ăsta a fost mesajul. Dar am profitat şi l-am chestionat. Pretinde că a fost pasagerul din avionul lui Geoffrey Beresford - cel care s-a prăbuşit şi în care se presupune că ar fi murit. Desigur, nu era sigur de mine şi nu mi-a spus prea multe, dar cel puţin am scos asta de la el.

- Adică. Beresford ăsta n-a murit în accident?

- Ei bine . dacă Scott era cu el şi trăieşte, se pare că nu, nu-i aşa?

- Da, aşa se pare. O studie tăcut câteva clipe. Ăsta e

adevărul?

- Nu te-aş minţi, dragule. Ştii bine.

Russell îi luă mâna şi i-o strânse cu putere.

- Barbie, îl vrei cu adevărat pe David? Ştiind că e îndrăgostit de altă femeie?

- L-aş putea face să mă iubească, răspunse ea sfidătoare.

- Chiar te-ai îndrăgostit de el? Tatăl ei vorbea cu o nelinişte plină de tandreţe. Te cunosc bine.

- Nu destul de bine, tăticule. M-aş lupta cu doamna Beresford pentru David, dacă aş şti cum s-o fac - cu orice arme mi-ar cădea în mână. Orice arme!

- De dragul meu, Barbie? Din cauza a. ce ar putea să se întâmple cu mine? Asta nu contează, să ştii. ce se întâmplă cu mine. Tu eşti asigurată, am avut grijă de asta. Şi există o cale să ies din mizeria asta fără să-mi ruinez acţionarii şi creditorii. Şi fără să-mi sacrific fiica.

- Oh, tăticule! Barbara se aruncă în braţele lui, plângând. Ai spus că sunt fiica ta. şi sunt! N-o să mă las învinsă. Vreau să mă mărit cu David, nu numai de dragul tău - pentru al meu şi al lui. Caroline Beresford e singurul lucru care stă între noi, vorbesc serios.

Russell Lomax ridică bărbia micuţă şi hotărâtă a fiicei lui, forţând-o să-l privească în ochi.

- Ei bine? întrebă el cu blândeţe. Care sunt armele tale, Barbie?

- Sunt mai bune decât ale tale, tăticule. Russell ştiu, întâlnindu-i privirea, că-i citise gândurile, că le ghicise înţelesul, aşa că aşteptă să vorbească. Scott m-a sunat aseară. De asta nu m-am dus azi la magazin. Pentru că mă întâlnesc cu el după-amiază.

Tatăl ei o privi în tăcere.

- N-o să te duci tu la întâlnirea asta, păpuşă. ci eu.

Barbara nu-l contrazise. Il luă de braţ şi porniră spre sufragerie, să ia prânzul. Aşezându-se în faţa lui, ochii li se întâlniră şi Barbara întrebă cu o urmă de nesiguranţă:

- In iubire şi în război, e permis orice, nu-i aşa, tăticule?

Buzele lui Russell Lomax erau o linie subţire şi dură.

- Aşa se spune, Barbie.

- Ea n-a jucat cinstit, sugeră Barbara, roşind puţin din pricina reproşului care transpăruse mai mult din tonul, decât din cuvintele tatălui ei.

- Nu, poate că nu. Şi tânărul Bill? Asta s-a sfârşit?

- Bineînţeles. Barbara se înroşi mai tare.

- Imi pare rău că a trebuit să-l dau afară. Am încercat să-i dau de înţeles, dar îl ştii pe Bill - a luat foc imediat şi şi-a luat tălpăşiţa, n-a crezut nimic din ce i-am spus. I-am oferit o scrisoare de recomandare pentru Martin Davies sau Clunes, dar a refuzat-o. A spus că se duce să-şi găsească singur o slujbă în oraş.

- Oh? îngână Barbara, cu ochii în farfurie.

- Sper că n-o să complice şi el situaţia.

- Nu văd cum ar putea, spuse ea cu răceală. I-ai spus să nu mai calce pe aici, nu?

Tatăl ei încuviinţă din cap şi rămase tăcut, în timp ce Binns le servea felul doi.

Capitolul 1

Caroline luă prânzul cu Bill Kane la cantină. Fu o masă plăcută şi - dată fiind situaţia - destul de veselă.

- M-am născut în Brisbane, spuse Bill.

- N-am fost niciodată acolo, mărturisi Caroline.

- E un oraş foarte frumos. Se lansă într-o descriere entuziastă a locurilor lui natale. Ochii lui albaştri aveau o expresie pierdută în depărtări şi când îşi termină discursul, Caroline întrebă blând:

- Bill, crezi că vei rămâne aici, că vei fi fericit departe de locurile tale?

O clipă, nu-i răspunse. Caroline îşi dădu seama că aduna în minte
argumentele pro şi contra.

- Atât cât voi fi nevoit - da, voi rămâne, doamnă Beresford.

- Şi cât timp crezi că va trebui să rămâi?

- Până când o voi avea pe Barbie, spuse el cu fălcile încleştate şi hotărâte. Sau până o pierd.

Vehemenţa lui o sperie - aşa cum o mai făcuse o dată, în timpul plimbării cu vasul. Era foarte tânăr, dar totodată părea foarte matur, într-o manieră ciudată. Bill Kane ştia ce vroia, era pregătit - cu ochii larg deschişi şi fără iluzii în privinţa implicaţiilor - să facă sacrificii considerabile ca să-şi atingă scopul şi s-o câştige pe fata pe care o iubea. Caroline nu se mai îndoia că o iubea pe Barbara, sincer şi din toată inima.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Bill răspunse:

- Pe Barbie o vreau, să ştii - doar pe ea, nu banii sau poziţia tatălui ei. Sincer să fiu, aş vrea ca tatăl ei să nu fi avut atâţia bani, pentru că nu vreau nici un cent din ei. N-am vrut niciodată. Zâmbetul lui era puţin strâmb, aproape obosit, când întâlni privirea Carolinei. Barbie a altfel la Waharangi, e ea însăşi, e o

persoană reală. Nu cum e aici. Dacă ai văzut-o doar aici pe Barbara, doamnă Beresford, atunci n-o cunoşti deloc.

Caroline îşi reţinu un suspin. Poate că n-o cunoştea pe adevărata Barbara. Cu siguranţă, experienţa ei cu Barbara pe care o ştia nu fusese calculată să-i fie prea dragă. Dar nu putea să-i spună asta campionului ei. Se uită la ceas şi se ridică.

- Pauza noastră s-a terminat, domnule Kane. Acum, o să te conduc la departamentul tău şi o să te prezint viitorului tău mentor. Numele lui e domnul Carstairs şi sunt sigură că o să te înţelegi bine cu el.

- Dacă spui tu, răspunse el politicos. Dar nu-mi faci o onoare prea mare? A fost ceva decent să iei masa cu mine şi mi-a făcut o mare plăcere. Dar se obişnuieşte ca cineva cu importanţa ta în schema Renton să escorteze la post un amărât de începător în ale vânzărilor?

- Asistenţii de vânzări sunt foarte importanţi, râse Caroline. Fie asistenta mea senioară, fie eu te-am duce la departamentul tău şi te-am prezenta, şi, cum asistenta mea trebuie să ţină o prelegere în cinci minute şi a mea începe abia peste o jumătate de oră, eu sunt aceea. Aşadar, vino.

- Mulţumesc, spuse Bill cu gravitate. O să încerc să nu te dezamăgesc.

Caroline fu ocupată până la cinci şi jumătate, când magazinul îşi închise în sfârşit porţile.

Abia acum îşi putu permite să se gândească la problemele ei personale, cu care se va confrunta în curând, când cel care-şi spunea Tom Scott va suna şi-i va cere un răspuns.

îşi trecu obosită o mână peste fruntea dureroasă. Fusese o zi lungă, şi - dacă scopul fusese să-i distragă atenţia, atunci cu siguranţă reuşise. Abia dacă se gândise la Scott de când ajunsese la magazin, cu opt ore şi jumătate în urmă. Acum, chiar nu avea

idee ce răspuns să dea la cererea lui scandaloasă. Pentru că nu avea acea mie de lire şi sub nici o formă nu putea să-l lase pe David să i-o dea.

Telefonul sună metalic lângă cotul ei.

- Departamentul de Resurse Umane, urmă răspunsul ei automat, domnişoara Beresford la telefon.

- Oh, Carol! Cu uşurare şi cu plăcere, recunoscu vocea calmă şi gravă a lui David, simţi căldura nerăbdătoare din ea, tandreţea. Era atât de minunat să fie iubită şi dorită, să audă tonul acesta în glasul lui când îi vorbea.

- Bună, David, răspunse ea cu aceeaşi nerăbdare, căci fiind singură la birou, era liberă să se exprime fără teama de a fi auzită.

- Draga mea, toată după-amiaza am încercat să dau de tine. De fiecare dată când am sunat, secretara ta mi-a spus că eşti în şedinţă. Trebuie să fi avut o zi haotică.

- Oh, David, îmi pare rău. N-ai lăsat vreun mesaj, nu? Pentru că.

- Nu, o asigură el. Nu avea nici un rost, o să ne vedem, nu? Carol, iei cina cu mine? Am putea să mergem într-un local retras, dacă vrei.

- Mi-ar face plăcere - mulţumesc, David.

- Bine. Mă duc să iau maşina şi ne întâlnim la intrarea din Pitt Street. în zece minute - ai timp?

- Da. Dar ar trebui să mă întorc la apartament.

- Te duc eu mai târziu. Avem câteva lucruri de discutat, Carol. Cred că ar trebui să stai de vorbă cu sergentul major Groves. Am fost la el şi i-am promis că-l sun să aranjez o întâlnire cu tine. A sugerat că va veni la Elizabeth Bay, la apartament. Să aranjez aşa? Să zicem, pe la şase jumătate - şapte?

- Da, David. Dacă tu crezi că ar trebui să vorbesc cu el. Dar

dacă omul acela urmăreşte apartamentul? Mi-a spus să nu.

- Inţeleg. Nu m-am gândit la asta. S-ar putea să-l speriem şi nu vrem asta. O să-l sun acum pe Groves şi o să-l rog să vină aici. Puteţi să staţi de vorbă în biroul meu. Eşti obosită rău şi vrei să pleci?

- Nu, nu, mă simt foarte bine. Şi prefer să ne vedem aici.

- Atunci, aranjez imediat, promise David şi închise.

Caroline străbătu coridorul pustiu până la toaletă ca să se spele, apoi se întoarse, îşi schimbă hainele şi-şi retuşă machiajul. David apăru la uşă s-o ia cu el.

- Vine Groves, anunţă el, luând-o de braţ, dar m-am gândit că poate ai vrea să bei puţin din sherryul directorului, înainte să-l înfrunţi. Aşa că am luat în biroul meu carafa şi paharele din sala de şedinţe şi i-am spus să nu se grăbească. Eşti bine, draga mea? O studie neliniştit.

- Da, David, acum. că eşti cu mine.

De mână cu el, totul era brusc în regulă. Pentru că David va avea grijă de ea. pentru că o iubea.

Ajungând în biroul lui, o pofti înăuntru, îi trase un scaun, apoi se aşeză şi el şi turnă sherry pentru amândoi.

- Pentru tine, iubito, ridică el paharul, şi. pentru noi.

- Pentru noi, David, răspunse ea şi gustă puţin din excelenta băutură. David îi oferi portţigaretul lui.

- Relaxează-te, Carol. Nu trebuie să laşi ca toate astea să te tulbure. Groves e un omuleţ foarte cumsecade - n-o să te bombardeze cu o ploaie de întrebări. Dar trebuie să aibă ceva cu care să lucreze, ştii?

- Ştiu. Doar că. e poliţist şi.

- Preferi să vă las singuri? întrebă David, înţelegând repede, dar Caroline scutură din cap şi fu răsplătită de uşurarea din ochii lui. N-o dureze mult, poate jumătate de oră. Dar va vrea să ştie

lucruri despre Geoffrey, pe care poate ai prefera să nu le aud.

- E în regulă, eu.

- Cred că acum ştiu cam la fel de mult ca şi tine despre Geoffrey. Şi ceea ce ştiu, nu mă face să-l am la inimă, Carol. Urmă o scurtă tăcere, apoi David continuă pe un ton mai aspru: înţeleg, Carol. Tot ce înainte mă nedumerea. Despre tine şi Geoffrey. despre tine. Trecutul nu poate fi schimbat, nu putem aduce înapoi anii pe care i-am pierdut, iubito, dar îi putem recupera. îi vom recupera. Nimic - nici măcar asta - nu va interveni între noi, indiferent de întorsătura pe care o va lua situaţia, Carol. Indiferent dacă Geoff trăieşte sau nu. înţelegi asta, nu?

- Da, David. înţeleg. Carolinei îi bătea inima cu putere, iar mâinile îi tremurau atât de tare, încât fu nevoită să lase paharul jos.

- îţi faci griji că se va vorbi, îi spuse el cu blândeţe, dar trebuie să încetezi să te mai preocupi în privinţa asta, mai ales aici, la magazin. Renton's îmi aparţine mie, nu eu lui. Dacă e nevoie, voi renunţa la Renton's. îi alungă protestul. N-o să se ajungă la asta, iubito. Nu propun să iscăm un scandal. Dar voi avea grijă de tine, indiferent ce va spune lumea. Mâine - zâmbi - voi zbura la Canberra, cu Arthur Lawson. Sunt câteva sfori pe care le pot trage şi am de gând să le trag. serios. Când mă întorc, adică peste două zile, vom revizui problema de a mai lucra aici sau nu. Nu cred că ar mai trebui.

- Dar, David .

Mâinile lui se strânseră peste ale ei.

- Am spus că vom revizui problema. Iubito, nu-mi place să te las singură, chiar şi două zile, dar pentru că mă cheamă Renton, pot obţine mai multe în Canberra decât ar putea Lawson pe cont propriu. Pot începe anchete la cel mai înalt nivel, pot să mă

asigur că atunci când va sosi părintele Duggan, povestea lui va fi investigată imediat de către autorităţile teritoriale şi de către Curtea de Atestare - căreia, după cum ştii, Arthur intenţionează să se adreseze pentru a obţine permisiunea de a administra averea lui Geoffrey, dacă probele părintelui Duggan justifică asta. Probabil, voi putea aranja să obţinem prin canalele diplomatice o listă cu toţi deţinuţii europeni din Indonezia. Dar motivul principal pentru care mă duc e că pot mobiliza toată poliţia din New South Wales pe urmele acestui Scott, în locul unui singur ofiţer. Cred că trebuie să-l găsim pe Scott şi să-l forţăm să spună adevărul.

Caroline încuviinţă. Desigur, David avea dreptate: adevărul, indiferent care era acela, trebuia să iasă la iveală.

- In dimineaţa asta, când l-ai trimis pe Bill la mine, nu am avut altă idee decât să-l angajez. Dar după ce am luat masa cu Arthur şi am decis să plec două zile, m-am gândit la un alt uz pentru serviciile lui Kane. O să-l las pe el să aibă grijă de tine cât sunt plecat. Am stat de vorbă cu el şi e mai mult decât dispus. Desigur, nu i-am spus nimic, dincolo de faptul că-i voi lăsa o maşină şi că trebuie să te escorteze până şi de la magazin în fiecare zi cât lipsesc şi să te ducă la iei masa în oraş. Tânărul Bill te admiră deja, iubito. Am înţeles că ai luat masa cu el azi?

- Da, râse Caroline, la cantină. Cât despre faptul că mă admiră, nu cred să mai existe pentru el altcineva în afară de Barbara Lomax.

- Carol, iubito, vreau să-mi promiţi că dacă Scott mai sugerează vreo întâlnire cât sunt plecat, n-o să te duci singură. Informează poliţia sau ia-l pe Bill Kane cu tine. Te rog, Carol, vorbesc foarte serios. Nu voi avea nici o clipă de linişte dacă nu-mi dai cuvântul.

- Atunci, desigur că-ţi dau cuvântul.

Se auzi o bătaie la uşă şi David se ridică.

- Trebuie să fie sergentul Groves - i-am spus portarului să-l conducă direct. Scuză-mă, Carol, mă duc să-l poftesc înăuntru.

Caroline îl urmări din priviri şi simţi cum lacrimile îi înţeapă ochii. Ii era atât de drag şi totuşi, indiferent cât de mult îl iubea şi se străduia să-l scutească, fericirea lui David era ameninţată odată cu a ei - liniştea sufletească şi viitorul lui erau în aceeaşi primejdie ca şi ale ei.

- Carol. dânsul e sergentul major Groves. Doamna Beresford.

Caroline dădu mâna cu un omuleţ uscăţiv, într-un costum cenuşiu
uzat, care o privea cu interes şi cu un zâmbet vesel.

- Bună ziua, doamnă Beresford. Vocea lui era liniştită, iar strângerea de mână neaşteptat de fermă. Era la vârsta a doua, cu părul rărit şi cărunt, şi cu trăsături nedefinite. Nu semăna câtuşi de puţin cu un poliţist şi Caroline era conştientă de un uşor sentiment de dezamăgire în timp ce-i răspunse la salut.

După câteva întrebări preliminare privitoare la telefoanele pe care le primise, sergentul major se sprijini de spătarul scaunului său, inhalând fum din ţigara oferită de David.

- Nu e nici urmă de Tom Scott în dosarele noastre - cel puţin sub numele ăsta. Dar am câteva fotografii la care v-aş ruga să vă uitaţi mai târziu, doamnă Beresford. Până atunci, cred că ar fi mai bine să-mi spuneţi, cu cuvintele dumneavoastră, totul despre întâlnirea cu personajul acesta pe feribotul de Manly. Descrieţi-l cât puteţi de bine şi încercaţi să-mi spuneţi exact cuvintele pe care le-a folosit, dacă vă amintiţi.

Caroline făcu tot posibilul, bâlbâindu-se puţin în încercarea de a se concentra şi sergentul o ascultă cu privirea întoarsă, ţigara arzându-i treptat în colţul gurii. Nu vorbi, dar nici nu-i acordă toată atenţia.

David stătu şi el tăcut. Caroline deveni din ce în ce mai conştientă de ochii lui care o fixau nefericiţi şi de bătaia neliniştită a degetelor lui pe masa lucioasă de mahon.

Bietul David, încerca din răsputeri s-o ajute. Dar prin ce agonie trecea din cauza ei? Povestea aceasta sordidă, spectacolul cu ea zvârcolindu-se neputincioasă în capacana unui şantajist trebuie să fie insuportabil de dureros pentru el. Până acum, nu se dăduse înapoi de la nimic şi totuşi, dintr-un motiv inexplicabil, Carolinei i se părea că fiecare cuvânt pe care-l rostea trebuia să devină inevitabil o barieră între ei.

Era ca şi cum - în timp ce descria trăsăturile şterse şi hrăpăreţe ale bărbatului care venise speriat la ea pe feribot şi repeta ce-i spusese - era ca şi cum ar convoca fantomele din trecut în biroul mare şi tăcut. Fantoma lui Geoffrey se întoarse s-o bântuie: amintiri despre el, pe care le crezuse îngropate în străfundurile memoriei, veniră din senin să-i inunde mintea şi se simţea bolnavă de atâta umilinţă, năucită de teamă şi de senzaţia copleşitoare a iminentului dezastru.

Ani de-a rândul, mândria o făcuse să păstreze tăcerea. Nu-i vorbise niciodată liber lui David despre Geoffrey, nu-i spusese niciodată adevărul.

îşi dorea - în timp ce se bâlbâia, răspunzând acum la întrebările sergentului - ca David să nu fi rămas la întrevedere. Amândoi fuseseră de acord că în sfârşit trebuie spus adevărul.

Dar îi era imposibil, de faţă cu David, să spună acel adevăr fără nici o emoţie, să se întoarcă în timp, să răscolească trecutul şi să scoată la iveală, fără părtinire, imaginea adevăratului Geoffrey, ascunsă lumii în spatele unei faţade de şarm calculat, în timpul vieţii lui, şi - după ce dispăruse - de către reticenţele ei, de către refuzul ei de a-l judeca şi de a-l condamna.

îl crezuse mort şi - în mijlocul propoziţiei, Caroline se opri şi

scoase un oftat dureros. Nu se vorbea urât despre morţi, trebuia lăsaţi să se odihnească în pace: aşa fusese învăţată din copilărie şi respectase cu sfinţenie codul acesta. Dar acum, când exista posibilitatea ca Geoffrey să fie în viaţă, mai putea oare să păstreze tăcerea? Nu cumva devenise datoria ei să vorbească despre răul pe care se străduise să-l îngroape odată cu el - despre minciunile, despre amăgirile şi micile acte de nesinceritate, despre cruzimea care se afla în spatele farmecului lui, chiar şi despre povara de datorii pe care le lăsase pe umerii ei şi pe care abia reuşise să le acopere cu timpul? Oare acestea conţineau indicii despre soarta care-l urmărise? Şi indiciile acestea puteau duce la identidicarea şi arestarea unui infractor periculos - un infractor care, prin natura lucrurilor, ar putea hărţui şi alte victime în afară de ea?

Totuşi, uitându-se în ochii lui David, ştiu că nu putea spune nimic din toate astea. Nu acum şi nu lui David. David era o persoană controlată, generoasă, atât de bună, încât era aproape un defect, şi o iubea. Nu se înfuria uşor, dar Caroline ştia că odată provocat, temperamentul lui putea fi amar de implacabil. Dacă povestea lui Tom Scott era adevărată şi într-adevăr fusese împreună cu Geoffrey într-un penitenciar indonezian, din care se întorsese. atunci, s-ar putea întoarce şi Geoffrey. Şi dacă se va întoarce - în ciuda căldurii serii, Caroline tremură. Dacă Geoffrey se va întoarce, va fi încă măritată cu el, legată încă prin lege de el şi va trebui să-l alunge pe David din viaţa ei, de dragul lui.

- Asta e tot ce-mi puteţi spune, doamnă Beresford? o întrebă sergentul neîncrezător, dar Caroline răspunse ferm:

- Da, domnule Groves, asta e tot. V-am spus tot ce ştiu.

- Voi face tot posibilul, domnule, suspină sergentul spre David.

- Da, ştiu. David se ridică. Arăta foarte obosit, observă

Caroline cu un fior, şi i se făcu drag de el. Mâine plec la Canberra, după cum v-am spus.

- Mă bucur că vă duceţi. Veţi putea obţine ceva rezultate la care eu nu pot spera - informaţii de la surse la care nu pot apela. Dar nici noi nu vom pierde timpul aici, vă aisgur. Mi s-a dat cazul cu normă întreagă, cu toată asistenţa pe care am cerut-o şi vă puteţi baza pe mine că voi fi cu ochii în patru. Cu ajutorul doamnei Beresford, completă el, uitându-se în direcţia Carolinei.

- Eu. Caroline se ridică. Da, desigur, voi coopera. Dacă îmi spuneţi cum.

- Scott a promis că vă dă douăzeci şi patru de ore, apoi va suna din nou?

- Da.

- Asta înseamnă ce oră? Nouă şi jumătate?

- Aşa cred, da. Dar n-a spus că o să sune, a spus doar că o să ia legătura cu mine în seara asta. N-a specificat o oră.

- A fost precaut. Dar va trebui să sune sau să scrie. Uitaţi ce vă propun să facem, doamnă Beresford, dacă ne daţi permisiunea.
Voi pune un om într-un apartament vacant de la etajul de sub dumneavoastră. Va fi acolo în fiecare seară până după miezul nopţii, până la noi dispoziţii. Dacă sunteţi de acord, pot să instalez o staţie de emisie-recepţie între cele două apartamente. E destul de mică, se potriveşte uşor şi n-o să se vadă - e doar o cutiuţă, ca un radio în miniatură. O s-o punem lângă telefon, şi când sună Scott, nu trebuie decât s-o porniţi şi omul meu va putea să audă şi să înregistreze toată conversaţia. înţelegeţi?

- Cred că da. Caroline se întoarse spre David, care încuviinţă din cap.

- Nu avem voie să interceptăm convorbiri personale, vedeţi. Dar aranjamentul acesta este eficace şi vă dă posibilitatea să vă

păstraţi intimitatea, pentru că atâta timp cât staţia e închisă, nu aude nimeni nimic. Desigur, nu ştiu cum aţi plănuit să răspundeţi pretenţiilor acestui escroc, dar ne-aţi ajuta să-l prindem dacă l-aţi ţine de vorbă şi l-aţi face să se compromită. Chiar dacă asta înseamnă să fiţi de acord cu termenii lui. îşi luă pălăria. Nu că m-aş aştepta să se compromită de unul singur. e prea isteţ.

- Nu l-aţi recunoscut din descrierea doamnei Beresford? întrebă David.

- Nu, domnule Renton. Mă tem că nu. Dar mă duc să mai arunc o privire prin dosarele noastre, să văd dacă se potriveşte cineva. Să înţeleg că vă veţi întoarce la apartament până la opt şi jumătate, doamnă? N-o să dureze mult să conectăm aparatul, dar va trebui să fiţi acolo, să le deschideţi oamenilor mei.

- Voi fi acolo, promise Caroline. Nu se uită la David, dar îl simţea încordat. Apoi, îşi reveni şi-l conduse pe sergent la uşă.

Caroline urmări cum se închide în urma lor, le auzi paşii pe coridor, dar nu se mişcă. Se simţea dintr-o dată extenuată şi secătuită de energie. Toate planurile acestea elaborate pentru a prinde un bărbat a cărui ameninţare stătea mai puţin în el însuşi decât în veştile pe care i le-ar putea da! Işi dorea să poată împărtăşi convingerea lui David că Scott minţea, sau chiar simpla dorinţă profesională a sergentului Groves de a captura un infractor. Dar nu putea. Temerile ei erau mai profunde, erau mult mai complexe şi-i umbreau visul fragil la fericire.

Nu avusese nici un drept să-i promită lui David nimic - nu era liberă, nu avea nimic să-i ofere, cu excepţia neliniştii şi poate, în final, a unei inimi sfâşiate. Poate că David spunea că Renton's îi aparţine lui, şi nu invers, dar nu era aşa. Renton's era David şi orice scandal ataşat de David ar fi ataşat şi de magazin, amplificat de mii de ori din cauza asta. Deznădăjduită, Caroline îşi dori să nu fi acceptat, în momentul acela de slăbiciune, acum

trei zile, cererea lui David în căsătorie. Aşteptase doi ani: ar fi trebuit să rămână la fel de neclintită şi să fi continuat să aştepte, nu să permită ca rivalitatea Barbarei s-o provoace să devină impulsivă şi să comită o nesăbuinţă. Pentru că acum, va suferi şi David, pe lângă ea. Dacă nu cumva.

Caroline îşi îndreptă spatele. Exista o modalitate în care să repare răul pe care i-l făcuse - putea să plece de la Renton's, să renunţe la slujba ei şi - da, putea să plece şi din Sydney. Nu era dificil să dispari în Australia.

- Iubito. David se întorsese şi venea acum spre ea, cu braţele întinse şi cu ochii plini de dragoste. Dragă Carol, ai uitat cât de mult te iubesc?

Caroline îşi înăbuşi suspinul şi se duse zâmbitoare în braţele lui. Zâmbetul îi luă tot curajul de care era în stare, dar cumva reuşi să-şi forţeze buzele rigide să-l menţină atât cât fu nevoie. Apoi îşi ascunse faţa la pieptul lui.

- Nu, îi spuse ea cu o voce puţin neclară şi tremurând'. Nu, David, n-am uitat. Nu voi uita niciodată asta - atât cât voi trăi, iubitule.

Ii simţi sub obraz bătăile inimii şi apoi se sărutară.

- Ai grijă să nu uiţi, Carol. ai grijă.

Capitolul 8

Era deja miezul nopţii când David părăsi apartamentul. Şi deşi aşteptaseră de la opt şi jumătate lângă capcana cu grijă montată, Tom Scott nu căzuse în ea. Pur şi simplu nu telefonase, şi Caroline, încordată şi mizerabilă, nu ştia dacă să-i pară rău sau să se simtă uşurată.

Indiferent ce credea, David se exprimă cu veselie hotărâtă, urându-i noapte bună.

- Totul a fost un fals, Caroline. Asta e dovada. Nu are nici o informaţie să-ţi vândă, de asta n-a sunat. E doar un escroc care a crezut că poate să te sperie. Dar tu n-o să te sperii, draga mea, nu-i aşa? Pentru că mâine o să pun totul pe roate, o să-i dau de urmă şi o să aflu totul, chiar dacă trebuie să vizitez toate departamentele guvernamentale din Canberra. Dacă Geoff trăieşte, o să-l găsim. Şi dacă nu, atunci vom afla şi vom dovedi, odată pentru totdeauna. Ai încredere în mine, Carol. Şi, iubito, să nu-ţi fie teamă de nimic şi de nimeni. Nici măcar de Geoff. Pentru că nu-ţi poate face nici un rău. De acum, nu mai poate, îţi promit, atâta timp cât mă laşi să am grijă de tine. O să mă laşi, iubito?

îi citise gândurile, reflectă Caroline, agăţându-se de el. Doar că nu-i era teamă atât pentru ea, cât pentru el.

După ce plecă David, se duse agitată pe balcon. De ce nu sunase Tom Scott? Oare se temea că-şi dăduseră seama că minţea? Sau ştia că fusese chemată poliţia şi că-i pregătiseră o capcană?

Caroline se întoarse la scaunul de pe balcon, privind indiferentă la frumuseţea portului. David îi spusese să se ducă la culcare: era obosită şi mâine va fi o zi la fel de grea, dar dintr-un motiv oarecare, nu se putea îndura să se culce. Pentru că, în întunericul tăcut va fi singură. singură cu temerile ei şi cu decizia pe care va trebui s-o ia în următoarele câteva zile. O decizie care-

i va fi impusă, dacă Geoff trăia. Nu mai avea nici o iluzie legată de omul cu care se căsătorise, căci i le spulberase pe toate.

Era trecut de unu, când în cele din urmă se ridică şi se duse în dormitor, gonită de ploaia care începuse din senin.

Telefonul sună strident, făcând să-i sară inima din piept, tocmai când se dezbrăcase. O clipă, fu tentată să nu răspundă, dar soneria continuă şi într-un final, traversă parchetul şi ridică fără tragere de inimă receptorul.

- Da? şopti ea. Da, cine este? Cu mâna liberă, rugându-se ca detectivul de jos să nu fi plecat acasă, apăsă butonul staţiei de emisie-recepţie de lângă telefon. Nu răspunse nimeni, se auzea doar o respiraţie slabă care-i spunea că la capătul celălalt era cineva. Cine este? Ce doreşti?

- Doar să te avertizez, cucoană, spuse Tom Scott.

- Să mă. avertizezi? îngână Caroline. Acum îşi aminti că sergentul Groves spusese că omul de la etajul următor va sta la post doar până la miezul nopţii. ceea ce însemna că încercarea lor de a-l prinde în capcană eşuase. Să mă avertizezi. de ce?

- Să te pregăteşti să primeşti pe cineva drag, chicoti el.

- Dar.

- Cum ai auzit, şopti el în zeflemea şi închise.

Caroline închise şi ea, tremurând. Privi în jur, aşteptând - absurd
- să vadă ceva schimbat, din moment ce cu o clipă în urmă, tot universul ei fusese distrus. Dar totul era ca mai înainte - perdelele trase în lături la fereastra franţuzească, din cauza vântului:ploaia cădea încontinuu pe zidul de cărămidă al balconului şi departe, în spatele portului, tunetele bubuiau şi trosneau.

Caroline închise fereastra şi se vârî în pat. Rămase multă

vreme tăcută, cu ochii secătuiţi de lacrimi, în întunericul mohorât; când furtuna trecu, adormise.

Soarele strălucea pe cerul albastru şi senin, când Bill Kane se prezentă la uşa apartamentului.

- Bună dimineaţa, doamnă Beresford. Sau nu e tocmai bună? întrebă el, văzându-i obrajii traşi şi cearcănele de sub ochi.

- Nu e aşa de rea, se strădui ea să pară veselă. N-am dormit bine, din cauza furtunii, probabil. Tunetele îmi dau de fiecare dată dureri de cap. Intră. Sunt gata, mai trebuie să-mi pun pălăria, dar avem destul timp, dacă vrei o cafea sau o ţigară.

Bill scutură din cap.

- Am luat deja micul dejun, mulţumesc. Friptură şi ouă, zâmbi el mulţumit. Am găsit o perlă de proprietăreasă, mi-a picat din cer. Intră în apartament şi, aşa cum păreau să facă toţi musafirii Carolinei, se duse pe balcon. Ai o privelişte minunată, pe cuvântul meu!

- E frumoasă, încuviinţă Caroline. Şi liniştită, completă ea, luându-şi pălăria, mănuşile şi geanta.

- Da. Doamnă Beresford? Ezită.

- Da?

- Renton nu mi-a spus prea multe şi nu încerc să-mi vâr nasul în treburile tale, dar - oh, la naiba, e destul de evident că ceva e în neregulă, vă îngrijorează ceva pe amândoi, şi eu. dacă pot face ceva, doamnă, poţi să contezi pe mine. Indiferent ce.

- Mulţumesc, Bill, spuse ea slab. Işi simţea ochii plini de lacrimi, dar le alungă hotărâtă. Bill întinse o mână uriaşă şi o bătu ciudat pe umăr.

- Ştiţi cum stă treaba şi cu mine, continuă el, roşu în obraji. Am luat slujba la magazin din cauza lui Barbie şi poate o să ajung undeva, sau poate nu. Stau la mila zeilor - Barbie ştie ce simt pentru ea. N-o s-o pot vedea prea mult cât învăţ meserie şi voi

rămâne la locul meu în timpul ăsta, nu trebuie să-ţi faci griji. Dar. hm. mă întrebam dacă. Se opri, stânjenit.

- Ce te întrebai? Era un efort să se concentreze la ce-i spunea, aşa cum fusese şi să-i zâmbească, dar reuşi şi Bill se aventură stângaci:

- Ei bine, mă întrebam dacă-mi vei face o favoare.

- Desigur, dacă pot.

- Nu-i spune lui Barbie că lucrez la magazin. Nu încă. Adică, sunt în perioada de probă, nu? S-ar putea să nu mă angajeze până la urmă şi aş prefera să nu ştie până nu aflu sigur dacă voi rămâne.

- Dar s-ar putea să te vadă.

- Voi încerca să evit asta, doamnă.

- Atunci, n-o să afle nimid de la mine, promise Caroline. Se uită la ceas. Mergem?

- Ai dreptate. Mulţumesc. Acum, îţi stau la dispoziţie fără nici o rezervă, pentru orice ai avea nevoie. Şi vorbesc serios.

Ştiind că aşa era, Caroline se înduioşă. Deşi, se gândi obosită când intrară în lift, nimeni nu mai putea face prea mult acum. Nesiguranţa era departe de a se încheia, dacă Tom Scott îi spusese adevărul aseară.

Ajungând în holul blocului, se duse mecanic la cutia de scrisori. înăuntru erau două plicuri tipărite, facturi, fluturaşe, iar al treilea plic avea adresa ei scrisă cu creionul, cu majuscule chinuite.

- Te aştept în maşină, doamnă Beresford, strigă Bill, dar abia dacă îl auzi. Cuvintele de pe plic dansau ca prin ceaţă în faţa ochilor ei: "DNA. GEOFFREY BERESFORD. APARTAMENT 23. WINSTON."

Desigur, îşi aminti ea, şantajiştii îşi tipăreau mereu

ameninţările: era o metoda acceptată, deşi în momentul acela, nu-şi dădea prea bine seama de ce.

Foarte lent, cu degete dintr-o dată neîndemânatice, scoase singura foaie de hârtie şi se zgâi nedumerită la ea. Pe ea era lipită o bucată decupată dintr-un ziar, evident unul foarte vechi, din moment ce era îngălbenită şi subţiată acolo unde fusese îndoită. Nu înţelese nimic din scurtul articol, căci era scris într-o limbă necunoscută şi oricum, tuşul se ştersese. Dar recunoscu poza lui Geoffrey, deşi neclară, recunoscu numele tipărit cu majuscule dedesubt. Şi corespondentul ei anonim scrisese ceea ce părea o traducere, cu literele lui mari, urâte şi lăbărţate. Aceasta spunea clar că Geoffrey de Vere Beresford, care pretindea să fie de naţionalitate olandeză, fusese arestat şi acuzat de activităţi subversive pe teritoriul indonezian, găsit vinovat şi condamnat la doi ani de muncă silnică. Data, de asemenea notată în creion sub bucata de ziar, era de acum doi ani.

Caroline mai citi o dată, apoi puse scrisoarea în plic, şi plicul în geantă. Ştia că va trebui s-o arate poliţiei. Dar acum nu părea să mai aibă nici un sens: nu-i mai păsa dacă-l prindeau sau nu pe Tom Scott. Povestea lui era adevărată şi asta făcea ca încercarea lui de şantaj să-şi piardă brusc orice importanţă, ca telefonul de aseară şi ameninţările lui să fie mai puţin o ameninţare, ci mai degrabă un avertisment, aşa cum spusese el însuşi. Din punctul ei de vedere, era posibil să-l fi trimis chiar Geoffrey.

Şi avea nevoie de timp să se gândească, să-şi recapete echilibrul şi să decidă ce trebuie să facă. Din puterea obişnuinţei, picioarele o purtară în lumina strălucitoare din strada Ithaca. Obişnuinţa ar fi condus-o în staţia de autobuz în care se ducea în fiecare dimineaţă, dacă Bill, care stătea la volanul Chryslerului

coupé, n-ar fi sărit şi n-ar fi poftit-o să urce.

O privi nedumerit şi întrebător, dar nu spuse nimic, şi Caroline era prea năucită de şoc să fie mai mult decât vag conştientă de prezenţa lui. Nu ştia decât că simţea o uşurare la gândul că David trebuie să fi plecat deja, până la ora asta, la Canberra. Nu va fi nevoie să adune curaj ca să-l înfrunte; până diseară, când promisese că va suna, nu va fi nevoie nici măcar să se gândească ce trebuie să-i spună.

Bill opri în faţa intrării pentru personal, şi spuse cu însufleţire forţată:

- Ei bine, iată-ne ajunşi - în zece minute fix. Sunt şofer bun, nu-i aşa? Ii aruncă o privire îngrijorată, apoi veni s-o ajute să coboare. Caroline acceptă elegant braţul lui, căci genunchii ameninţau să i se îndoaie. Doamnă Beresford... te simţi bine, nu-i aşa? Sau ţi-e rău?

- Nu, mă simt perfect, mulţumesc. Vocea i se păru până şi ei tensionată şi nefirească. Porni spre uşa personalului, dar Bill veni după ea, prinzând-o de braţ.

- Uite, doamnă Beresford, tu. Se întrerupse brusc, căci din spatele lor, Barbara Lomax strigă în culmea uimirii:

- Bill! Ce naiba.

- Sfinte Sisoe! se plânse Bill, speriat. Se uită nefericit la Caroline. Presupun că.

- Mai bine ai vorbi cu ea, îl sfătui Caroline, eliberându-se din mâna lui şi năpustindu-se în puzderia de fete.

Biroul ei părea un sanctuar. Se schimbă şi se aşeză la masă. Sue îi aranjase corespondenţa de dimineaţă în două mormane pregătite să primească atenţia ei, şi cu gesturi pur mecanice, Caroline se ocupă de ele. Era mai uşor să-şi umple mintea cu chestiuni de rutină decât să se gândească.

- Domnişoara Lomax s-a întors, domnişoară Beresford, o

anunţă Sue, iar domnişoara Poole vrea să ştie dacă vreţi să vă ocupaţi de noii angajaţi sau să ţineţi şedinţa de dimineaţă.

Nu putea să ţină o şedinţă, Caroline ştia. Nu încă; îşi simţea creierul încă îngheţat şi abia dacă era în stare să-şi mişte picioarele. Dar era discuţia aceea pe care o pregătise ieri despre noua politică - va trebui să ţină ea însăşi prelegerea aceasta, la unsprezece şi un sfert. Poate că dacă alegea interviurile. poate nu erau multe, va sta pe scaun şi va vorbi cu străini. Se va descurca ea cumva. Figurile noi nu vor arăta uimirea aceea îngrijorată care coborâse acum pe chipul lui Sue; începătorii emoţionaţi, nerăbdători să facă o impresie bună, nu-i vor pune întrebări.

Anticipă toate întrebările lui Sue cu o bruscheţe pe care n-o intenţionase; văzând roşeaţa din obrajii fetei, se controlă şi, conştientă că Sue se simţea prost, se forţă să-şi îndulcească vocea când adăugă:

- Mulţumesc, Sue. Roag-o pe domnişoara Poole să ţină prima şedinţă. Şi voi începe interviurile în cinci minute.

- Prea bine, domnişoară Beresford. Incă mai arăta puţin ofensată. Şi domnişoara Lomax?

- Nu se ocupă de juniori? întrebă Caroline nedumerită.

- Cursurile pentru juniori sunt mâine, domnişoară Beresford.

Bineînţeles. Oh, Dumnezeule, trebuie să se adune! Doar din cauza hârtiei din ziar, nu trebuie să permită ca munca ei să aibă de suferit, nu trebuie să-şi trădeze panica sau disperarea. Geoffrey era. fusese în puşcărie, pretinsese, numai Dumnezeu ştia de ce, că avea altă naţionalitate, fusese condamnat la doi ani de muncă silnică, era. în viaţă. Şi acum, va fi eliberat, probabil că era deja în drum spre Australia. spre Sydney, spre ea. Nu avea nici un rost să se mai prefacă în privinţa lui Geoffrey, nu mai avea nici un sens să păcălească lumea, sau pe ea însăşi. Era soţul

ei, se căsătorise cu el şi nu exista nici o scăpare. Nu-i va da drumul, îi va face rău lui David, dacă-i va da şi cea mai mică şansă.

Oh, Dumnezeule! Nu-i dorise moartea, pentru că nu-i stătea în fire să urască pe nimeni, nici măcar pe Geoffrey. Dar îi era frică de el. Intotdeauna îi fusese frică de el. Ea.

- Domnişoară Beresford. Vocea lui Sue părea să vină de foarte departe, iar faţa, când Caroline i-o căută, era o umbră slabă în întunericul din jur. Domnişoară Beresford, vă simţiţi bine? S-o chem pe domnişoara Poole?

Caroline strânse cu putere mânerele scaunului. Faţa lui Sue începu treptat să apară clar.

- Sunt bine.

- Sunteţi atât de palidă, protestă Sue. Veni lângă ea şi puse impulsiv mâna pe umărul ei. Vreţi să vă aduc un ceai?

- Te rog, Sue. Mi-e puţin rău.

Sue ezită, cu mâna pe clanţă.

- N-ar putea să se ocupe domnişoara Lomax de interviuri? sugeră ea. Avea o uşoară reticenţă în glas şi Caroline o auzi. Barbara nu era tocmai preferata lui Sue, dar era destul de capabilă să ţină interviurile. Incuviinţă.

- Da. Cred că ai putea s-o întrebi dacă n-o deranjează să se ocupe de personalul de la vânzări. De restul mă ocup eu, după ce-mi beau ceaiul.

- Foarte bine, domnişoară, spuse ascultătoare Sue.

In biroul de afară fu o scurtă conferinţă, şi se auzi vocea ascuţită a domnişoarei Poole, ridicată şi tremurândă:

- Mai bine întreab-o pe ea, atunci. Eu trebuie să plec, începe şedinţa şi.

Caroline nu mai auzi restul, dar peste câteva clipe, anunţându-se cu un ciocănit scurt, Barbara intră în birou. Părea

palidă şi preocupată, avea cearcăne şi colţurile gurii lăsate o făceau să arate mai bătrână şi mai puţin sigură pe ea. Sudoarea era puţină, dar foarte evidentă pentru Caroline, care invidiase de atâtea ori indiferenţa rece cu care dezarma orice critică.

- Da? Ce s-a întâmplat, domnişoară Lomax?

- Am auzit că nu te simţi bine? întrebarea nu avea nici o urmă de compasiune, dar era politicoasă.

- Aşa e. Din cauza căldurii, cred. Dar acum mi-e mai bine.

- Mă ocup eu de interviuri, spuse Barbara; sunt gata să încep acum. Şi pot să ţin şi şedinţa în locul tău - cea despre politică, dacă vrei. Am citit notiţele tale şi am studiat şi referinţele de la bibliotecă - dacă-ţi aduci aminte, mi-ai sugerat că ar trebui, dacă am timp.

- Da, răspunse Caroline, îmi aduc aminte că ţi-am făcut sugestia asta. Dar voi putea să ţin eu însămi prelegerea, aşa că nu-ţi face griji - ar fi solicitant pentru tine, nu sunt uşoare.

- Nu mă deranjează asta, interveni Barbara. Privea la geamul din spatele Carolinei, evitându-i intenţionat ochii: aş vrea s-o fac, pentru că. ei bine, vreau să-mi iau o pauză mai lungă la prânz. E ceva important, altfel nu aş întreba, mai ales că ţi-e rău. M-am gândit că dacă mă revanşez, eliberându-te în dimineaţa asta de treburi, vom fi chit.

- Cu siguranţă, dacă este atât de important, poţi să-ţi iei timpul şi fără - Caroline reuşi să zâmbească - fără să "fim chit".

- Dar prefer aşa, mulţumesc, spuse Barbara cu răceală, şi te asigur că prelegerea n-o să mă solicite.

Compasiunea de moment pe care o simţise când intrase fata pieri în faţa ostilităţii ei incontrolabile.

- Foarte bine, atunci, ţine tu şedinţa. De cât timp ai nevoie în plus?

- Probabil o oră. Barbara privea încă pe geam şi nu oferi nici

o explicaţie.

- Foarte bine. Nu era ceva obişnuit ca un asistent să-şi ia două ore pentru prânz, dar - Caroline oftă. Nu avea nici un rost să încerce s-o trateze pe Barbara ca pe o asistentă junioară de rând şi se simţea prea năucită şi prea năpăstuită ca să se certe. Se întoarse la documentele de pe biroul ei, ca semn că poate pleca, însă Barbara nu se clinti. Cred că dacă vrei să termini interviurile la timp, ar fi bine să începi imediat.

- Oh, bine, dădu din umeri Barbara. N-o să dureze mult, nu sunt multe persoane azi. Doamnă Beresford - se apropie de birou - de ce i-ai dat lui Bill o slujbă aici?

Intrebarea neaşteptată o luă prin surprindere pe Caroline, şi când îşi reveni, o cuprinse furia:

- La noi, candidaţii sunt mai întâi intervievaţi de managerul de personal - cum ai fi ştiut dacă ai fi obţinut slujba pe calea normală. Vin la mine cu o recomandare şi responsabilitatea mea este să decid în care departament sunt cel mai folositori. Nu eu dau slujbele la Renton's. Dacă tu crezi că asta fac sau dacă-ţi imaginezi că e o funcţie a Departamentului de Resurse Umane, atunci mă tem că n-ai înţeles ce am încercat să te învăţ de când ai venit aici.

- Oh, pentru numele lui Dumnezeu, o întrerupse Barbara nerăbdătoare, bineînţeles că am înţeles toată pălăvrăgeala asta blestemată; nu sunt săracă de duh. Dar tu şi Bill sunteţi prieteni la cataramă şi este absolut evident că trebuie să fi avut de-a face cu venirea lui aici. Pot să ghicesc şi de ce! Poole spune că ai luat prânzul cu el ieri, nici mai mult nici mai puţin decât la cantină. Cred că.

- Iar eu cred că ar trebui să-ţi aduci din când în când aminte că sunt şefa ta, domnişoară Lomax, spuse Caroline, controlându-se cu dificultate. Poate acum te duci să te ocupi de personalul de

la vânzări, cum te-am rugat. I-ai lăsat destul să aştepte.

Barbara deschise gura s-o contrazică, se gândi mai bine şi o închise din nou. După ce se închise uşa în urma ei, Caroline răsuflă uşurată. Observă, fără să se mire, că-i tremurau mâinile. Una peste alta, ziua începuse destul de solicitant pentru ea şi capul îi zvâcnea fără milă. Dar n-o va lăsa pe Barbara s-o supere. Cel puţin asta nu va face.

îşi lăsă capul în mâinile tremurânde; poate că David avea dreptate până la urmă. N-ar fi trebuit să rămână aici. N-ar trebui să-şi folosească munca spre a-şi distrage atenţia de la problemele personale: munca ei era importantă şi nu o făcea eficient. Nimeni nu era indispensabil. Era mai bine să-i predea imediat sarcinile domnişoarei Poole: promovarea la rangul de director va face mai mult decât să-i compenseze asistentei pierderea sau amânarea vacanţei. Barbara putea să se descurce cu şedinţele, şi. domnişoara Poole putea să se descurce cu Barbara.

Caroline se ridică şi trase sertarul de sus din dulap. Va pune totul în ordine pentru succesoarea ei.

Când Sue veni cu ceaiul, era cufundată în muncă. Sue puse jos tava şi ieşi pe vârfuri. Tăcerea coborî în birou şi Caroline continuă să lucreze.

în seara aceea, puţin după şapte, David sună din Canberra.

Deşi aşteptase telefonul lui, Caroline răspunse fără tragre de inimă. Telefonul, ca instrument de tortură metalică, nu avea egal în societatea civilizată. în timp ce îi aducea acum vocea lui David de peste kilometrii care-i despărţeau, îi adusese şi suferinţă şi teamă cum nu mai încercase vreodată.

- Iubito. Vocea lui David, atât de insuportabil de dragă, îi puse inima pe foc.

- Bună, David. Ai. avut un zbor plăcut?

- Dumnezeule, da. Părea surprins şi Caroline realiză că-i

pusese o întrebare banală. Urmă o tăcere scurtă şi David începu nerăbdător să-i spună despre progresele pe care le făcuse, despre oamenii cu care stătuse de vorbă. Caroline îl ascultă fără să scoată o vorbă. Caroline, mai eşti acolo? S-a întrerupt?

- Sunt aici, şopti Caroline. Avea gura uscată, gâtul atât de strâns încât abia putea să rostească ceva. Va trebui să-i spună despre hârtia din ziar pe care o primise, despre traducerea prost scrisă care o însoţise. Amândouă se aflau pe masa de lângă ea, dar nu putea să le vadă, căci lacrimile îi împăienjeniseră ochii. David, eu.

- Ai veşti de la Scott? întrebă el cu amărăciune. De asta eşti atât de supărată? Oh, iubito, n-ar fi trebuit să te las singură! Şi Bill. poliţia? Ce fac?

- Tot ce se poate face, David. Bill.

- Bill e cu tine?

- Nu. M-a adus acasă, desigur, dar. nu l-am rugat să rămână. .Am vrut să fiu singură.

- Şi poliţia? Te-ai dus la Groves?

- A trecut pe la magazin. I-am spus. David, eu.

- Ei bine, ce ai avut să-i spui, Carol? insistă el, văzând că-i pierea vocea. Ce a mai pus la cale escrocul ăla? Presupun că a sunat aseară, după ce am plecat?

- Da, recunoscu ea, umezindu-şi buzele. David, în dimineaţa asta am primit o scrisoare de la el. Mi-a trimis o bucată dintr-un ziar, despre Geoff. Avea şi fotografia lui şi. povestea lui Scott e adevărată, David. Nu încape îndoială. A fost condamnat la doi ani pentru ce a făcut. Asta înseamnă că el.

- Ştiu ce înseamnă, răspunse el. îi puse câteva întrebări rapide şi Caroline răspunse cât putu de calm.

- Plec, David. Imediat. Nu pot să mai stau aici. şi să aştept. Am lăsat totul în ordine pentru domnişoara Poole, poate să preia

ea şi.

- La naiba cu domnişoara Poole! o întrerupse el cu sălbăticie. Şi la naiba cu magazinul. îl auzi inspirând adânc. Când reluă, vocea lui era rugătoare şi blândă: Carol, iubito, mă întorc chiar acum acolo. Aşteaptă-ma, te rog. Trebuie să-mi promiţi că mă aştepţi.

- David, eu. nu pot. Ştii bine că nu are nici un rost. Am mai trecut şi înainte prin asta. Nu sunt liberă să mă căsătoresc cu tine şi nu voi face nimic care să-ţi.

- Imi datorezi să asculţi ce am de spus la subiectul ăsta, Carol. Măcar atât îmi datorezi. Dacă nu altceva, poţi să aştepţi să-ţi iei rămas-bun de la mine. Vreau cuvântul tău că vei aştepta. Te rog, iubito. Chiar atât de mult îţi cer? Dacă ţii vreun pic la mine, vei aştepta.

- Bine, şopti ea. Voi aştepta. Dar.

- Vreau cuvântul tău. Dă-mi-l, Carol.

- Promit să aştept.

- Bine. I se simţea durerea în glas. Nu s-a terminat, Carol. Nu eşti a lui Geoffrey, ci a mea. Dacă apare mâine, n-are nici un drept asupra ta. Nici un drept moral, indiferent ce spune legea. Te-a părăsit. Carol - în vocea lui se simţi brusc teamă - ştii când se va întoarce?

Nu avea idee, desigur. Nu putea să se bazeze decât pe indiciile lui Scott. Şi pe ce spusese sergentul Groves după ce inspectase scrisoarea şi tăietura din ziar. Sergentul le luase să le examineze şi i le adusese înapoi exact înainte de închiderea magazinului, precizând ziarul autentic şi traducerea corectă.

- Nu ştiu, spuse ea neajutorată, amintindu-şi cuvintele lui Groves: "Nu vom avea nici un caz împotriva lui Scott dacă apare soţul dumneavoastră şi spune că el l-a autorizat pe Scott să încerce să ia bani de la tine. Şi dacă ne putem ghida după data

ziarului, ar putea veni oricând - ar putea să fie deja aici. Şi atunci, ar fi cuvântul dumneavoastră împotriva alor lor."

- Ascultă, o să mă gândesc la asta, Carol, o să discut cu Arthur. O să te sun din nou pe drum sau înainte să plec. Nu face nimic până nu vorbeşti cu mine. Ai înţeles?

- Da, am înţeles.

- îmi doresc din tot sufletul să nu fi plecat. Ei bine, nu-i nimic. Vin imediat. Cu avionul, dacă găsesc vreunul, dacă nu, pe şosea. O să te anunţ. Ezită, apoi: Carol, Geoff îţi ştie adresa?

- Adresa. mea. Caroline se cutremură. Apartamentul era al ei, Geoff nu fusese niciodată acolo, dar cum îi zise asta lui David, îşi dădu seama că n-ar fi greu s-o găsească. Numele ei era în cartea de telefoane şi în afară de asta, mai era şi Tom Scott. El ştia unde locuia.

David spuse mult prea repede:

- Mă întorc, iubito. Nu-ţi face griji. închise apoi, puţin cam brusc, ca şi cum s-ar fi temut că spusese prea mult.

Nefericită şi tulburată, Caroline se duse să-şi prepare ceva de mâncare. Nu-i era foame, dar cel puţin era ceva de făcut.

Cel de-al doilea telefon al lui David veni când tocmai se aşeza la masă. îi spuse scurt că era pe drum, venea cu avionul.

- Am lăsat maşina la Mascot, aşa că ar trebui să ajung înainte de zece, draga mea. Arthur rămâne - se întâlneşte cu un tip care ar putea să afle ceva precis de la guvernul indonezian, mâine la prima oră. Ei bine. trebuie să plec. Aşteaptă-mă, Carol, şi. ai încredere în mine, da?

- Oh, David, desigur! Dar Caroline îşi simţi inima grea când îi răspunse.

Timpul trecu foarte încet după aceea. Atmosfera era de pace, dar pentru Caroline nu exista pace, numai teamă, şi calmul din jur nu era decât o ironie la gândurile ei chinuite. David va veni şi,

cumva, deşi îi va rupe inima, trebuia să-l facă să plece: nu definitiv din viaţa ei, asta nu putea face, dar, pentru binele amândurora, aşteptarea trebuia să înceapă din nou. Singuratica şi interminabila aşteptare, de data aceasta, fără nici măcar consolarea companiei lui David. întoarcerea lui Geoffrey excludea asta. Indiferent ce va spune David.

Se scutură. David va spune multe: o va contrazice, o va ruga: tipic masculin, va insista că nu era nici o diferenţă. Dar era. o diferenţă foarte mare. Legal, Geoffrey era încă soţul ei şi Caroline nu îndrăznea să pună în mâinile lui o armă cu care ar putea să-i facă rău lui David.

Poate că ar fi mai bine să nu-i spună nimic lui David în seara asta şi să dispară. Se putea duce în Queensland, sau în Melbourne: avea prieteni la o fermă din Queensland care ar primi-o bucuroşi şi veri de-ai mamei ei în Melbourne, de care David nu auzise niciodată. Era puţin probabil ca Geoffrey s-o urmărească până acolo, iar David n-ar şti unde să caute. Va păstra legătura cu Arthur Lawson, rugându-l să păstreze secretul, până când - ei bine, până când se va putea stabili ceva în privinţa lui Geoffrey, până se va găsi o cale să se elibereze de legăturile legale dintre ei. Nu putea - nu vroia - să-l vadă din nou. Trecutul se terminase pentru ea. Şi pentru David? Pentru David, poate că în timp va fi Barbara - nu va face nici o încercare să-i răpească lui David libertatea, să-l facă să respecte promisiunea faţă de ea. De data asta, nu. Caroline nu uitase răutăţile Barbarei.

Neliniştită, Caroline se ridică şi se duse lângă balustrada de pe balcon. Dedesubt, oamenii treceau pe lângă scuarul de verdeaţă în care se termina strada - siluete mărunte, separate de ea mai mult decât de distanţă: cupluri care mergeau la braţ, zâmbindu-şi unul celuilalt, copii râzând, pe care mamele îi vor

căuta curând ca să-i ducă la culcare, un marinar solitar pe un iaht, ancorând la debarcader. Scena îi era atât de familiară, ca şi imaginea depărtată a podului. Scuarul mic, debarcaderul, balconul acesta, conturul nedesluşit al sufrageriei ei reflectat în geamurile deschise ale ferestrei franţuzeşti - asta însemna pentru ea acasă. Aici locuise doi ani, aici fusese căminul ei. Ii va lipsi frumuseţea lui mută. Şi îi vor lipsi slujba, prietenii pe care şi-i făcuse la magazin, imaginea lui David, care îi încălzise inima - chiar şi când relaţiile lor fuseseră doar formale.

Limbile ceasului alunecară uşor spre ora zece: o briză puternică începu să bată brusc şi tremurând din cauza schimbării de temperatură, Caroline se duse la bucătărie şi puse de cafea.

Se simţea de parcă îşi luase primul rămas-bun.

David veni puţin înainte de zece şi jumătate. Părea obosit şi încordat; buzele strânse îi negau salutul nerăbdător şi încrezător.

Caroline se duse în braţele lui şi rămaseră aşa, fără să-şi vorbească. Când se uită pe furiş la faţa lui, văzu că stătea cu ochii închişi şi că avea obrajii palizi.

Simţindu-i privirea, o strânse mai tare şi o sărută cu o pasiune care-şi găsi ecoul în a ei. Se agăţară unul de celălalt timp de o clipă infinită, şi când Caroline încercă să se elibereze, nu vru să-i dea drumul, înăbuşindu-i cu buzele protestele murmurate.

- Nu, Carol, nu încerca să fugi. Asta nu e sfârşitul, nu va fi. Eşti a mea, Carol, aşa cum şi eu sunt al tău. Ne iubim, nu-i aşa?

- Oh, David, bineînţeles că ne iubim! Vocea îi pieri într-un suspin.

- Totuşi, draga mea, o acuză el, îmi imaginez cum ţi-ai petrecut seara asta, cum ai petrecut tot timpul de când ai aflat. Ai plănuit să fugi de mine, să dispari, să ieşi din viaţa mea. Nu-i aşa?

- Eu. oh, David, eu.

- Ei bine? Nu asta ai de gând?

- Şi dacă e aşa - iubitul meu David, ce altceva mi-a mai rămas de făcut? Nu înţelegi.?

- Nu înţeleg nimic, decât că nu te pot lăsa să pleci. Nu acum, Carol

- niciodată. Numai tu contezi pentru mine; întotdeauna va fi aşa. Dumnezeu ştie că am aşteptat destul, ne-am purtat strict în concordanţă cu standardele convenţionale ale onoarei, n-am dat niciodată ocazia nimănui să spună ceva despre vreunul din noi - timp de doi ani. Doi ani nesfârşiţi. Trebuie să continue? La fel ca înainte, dar şi mai greu de suportat din cauză că ai fugit departe, ai renunţat la slujbă şi ai refuzat să mă vezi? Trebuie să mă torturez constant cu teama că nu ai bani, că munceşti prea mult sau că te îmbolnăveşti? Sau cu gândul că Geoff te-a găsit şi trăieşte pe spinarea ta, cum a făcut şi înainte?

- Oh, David! Caroline îl privi neajutorată. Exprimată aşa, perspectiva părea şi mai sumbră decât şi-o imaginase când îşi făcuse planurile nefericite. Dar alternativa era imposibilă. pentru David, pentru amândoi. David va realiza asta, când va cântări situaţia la rece, când îşi va reveni după şocul iniţial. S-ar putea să nu dureze decât un an. începu ea, dar David o întrerupse cu amărăciune:

- Crezi? Cunoscându-ţi soţul?

Caroline se retrase, de parcă ar fi lovit-o.

- David. am putea să punem capăt, tremură ea. Acum. Inainte să se întoarcă el.

- Să anulăm totul, adică? Asta vrei să spui, Carol?

- .Da. Dacă.

- Vrei să punem capăt?

Cum putea să-l mintă? Il iubea atât de mult şi - se apropiau vertiginos de o ceartă. Erau amândoi obosiţi, îngrijoraţi şi

încordaţi, încercaţi dincolo de limitele răbdării.

- Ştii că nu vreau, David. Ştii că te iubesc mai mult ca orice pe lume.

David se relaxă; se aplecă s-o sărute.

- Da, ştiu. Nu sunt rezonabil, te fac să suferi, draga mea, îmi pare rău. Dar. nu pleci nicăieri, Carol. Vom aştepta, aşa cum am făcut şi până acum. Dar aici, în Sydney, vom lucra amândoi la magazin - ne vom vedea în fiecare zi. Şi mă voi considera logodit cu tine - cu sau fără Geoff. Ei bine? Vocea lui era blândă. De acord, iubito?

Caroline încuviinţă din cap. Nu putea să vorbească.

- Bine, spuse el. Atunci, frumoasa mea Carol, te rog, fă o cafea. Orice. Sau hai să bem ceva.

- Ai cinat?

- N-am avut timp, draga mea. Dar nu mi-e neapărat foame. O cafea şi un sandviş e perfect.

- Sau o omletă?

- Omletă să fie! zâmbi el jucăuş. Să bat eu ouăle pentru tine?

- Ei bine - ai putea să iei loc şi să fumezi ţigara. Trebuie să fii groaznic de obosit.

- Prostii. în orice caz - David o urmă în bucătărie, găsi un prosop şi şi-l legă în jurul taliei - prefer să mă mândresc că am bătut ouăle. Şi o să-mi dea plăcuta iluzie de fericire casnică - pot să-mi imaginez cum va fi când vei fi soţia mea. Dă-mi ouăle alea, Carol, pentru numele lui Dumnezeu! Imaginaţia mea nu s-a acomodat încă la noile noastre circumstanţe.

Caroline îi dădu ouăle. Zâmbea, deşi avea ochii plini de lacrimi. Buzele lui David îi atinseră creştetul capului, apoi se ocupă de sarcina pe care şi-o delegase singur.

- Ce face Groves, Carol? întrebă el dintr-o dată. Mai are un om la celălalt capăt al staţiei de emisie-recepţie?

- Nu ştiu. Probabil că da. Dar. Puse tigaia pe foc şi-i povesti ce spusese sergentul.

- înţeleg. Aşadar, nu avem nimic împotriva şantajistului nostru. Şi asta se numeşte justiţie! Dumnezeule. Se întrerupse, căci se auzi soneria de la uşă. Asta e soneria?

- Da. o fi sergentul Groves. Sau detectivul. Sau, îşi aminti înspăimântată Caroline, ar putea fi Geoffrey. Mă duc eu, David.

- Nu, spuse el cu blândeţe, mă duc eu, iubito. îşi scoase prosopul şi Caroline îl auzi traversând holul, auzi clicul yalei când deschise. Timpul păru să stea în loc cât aşteptă. Mâinile ei mutară automat tigaia într-o parte.

Şi apoi, bolnavă de uşurare, auzi vocile Barbarei şi a lui Bill, iar David o strigă.

- Carol, nu l-ai văzut pe domnul Lomax, nu? A fost aici în seara asta?

Caroline se adună.

- Nu, răspunse ea. Nu, dar.

Barbara alergă la ea. Era albă ca varul şi tremura. Se îneca suspinând, avea ochii umflaţi de plâns şi era trasă la faţă.

- Dar a spus că vine aici, să te vadă - mi-a lăsat un mesaj. Nu l-ai văzut, doamnă Beresford? Nu ştii unde este?

Caroline o privi nedumerită şi uluită, şocată de schimbarea fetei şi de agonia din glasul ei.

- Nu, spuse ea, nu l-am văzut pe tatăl tău, domnişoară Lomax - mă tem că n-a trecut pe aici. Nu-l aşteptam. Adică.

- Barbara, interveni David, ce s-a întâmplat? De ce eşti îngrijorată pentru tatăl tău? Şi de ce să fi venit s-o vadă pe doamna Beresford?

Cel care-i răspunse fu Bill. Spuse sec:

- Pentru că Lomax Industries a dat faliment, domnule Renton. Mâine dimineaţă, va afla toată lumea. Barbie şi cu mine

luam cina la Prince's, tatăl ei a promis că o să ni se alăture. Dar n-a apărut. Ne-am dus la biroul lui, pentru că-i spusese lui Barbie că lucrează până târziu. Erau toţi acolo, directorii, secretarele companiei, funcţionarii. Şi ne-au spus. Au spus că domnul Lomax a plecat cu douăzeci de minute în urmă ca să vină aici. Aşa că noi - se uită neajutorat la Barbara, care stătea tremurând lângă Caroline - am venit să-l căutăm.

Buzele moi ale Barbarei tremurau, dar şi le muşcă puternic.

- Imi este atât de teamă, spuse ea, vedeţi, el - amândoi - ţi-am făcut rău, doamnă Beresford. Şi tăticul n-ar fi venit aici decât. dacă intenţiona să-ţi spună totul.

- Dar n-a venit. îi aminti Caroline.

- Nu, eu. Dintr-o dată, fără nici un avertisment, Barbara cedă. Se aruncă în braţele Carolinei, suspinând incoerent. Imi pare atât de rău, doamnă Beresford. îngrozitor de rău. O să-mi răscumpăr greşeala, îţi promit. a fost oribil din partea mea, de neiertat. Eu. oh, te rog, încearcă să mă ierţi - şi tu şi David. Şi ajutaţi-mă să-l găsesc pe tata. Pentru că. oh, ştiu ce însemna Lomax Industries pentru el, şi acum că a dat faliment. Nu va vrea să mai trăiască dacă nu-şi va putea plăti datoriile, dacă nu-şi va putea plăti acţionarii, oamenii care au avut încredere în el. Nu înţelegeţi, el.

- Cred că cel mai bine e să mergem acum cu toţii la Pott's Point, o întrerupse David. Probabil că e acolo. Şi apoi putem să vorbim despre asta, hm? Tonul lui era blând. O clipă. Se duse la telefon, formă repede şi aşteptă. După o tăcere scurtă şi tensionată, Caroline îl auzi întrebând de Russell Lomax. Braţele ei se strânseră în jurul Barbarei şi fata se agăţă îngrozită şi mută de ea.

David puse receptorul în furcă.

- Tatăl tău a venit acum zece minute, Barbara. Binns spune

că s-a dus la debarcader. Mai bine am pleca imediat.

Barbara îşi înăbuşi un suspin şi se deplasă orbeşte spre uşă. Bill se duse după ea şi o luă uşor de braţ.

- Barbie, draga mea, sunt aici, să ştii.

Degetele Barbarei se strânseră convulsiv într-ale lui şi fugiră împreună spre lift.

Capitolul 9

în timp ce întoarse Alvisul pe Elizabeth Bay, în urma coupeului Barbarei, David spuse:

- N-am spus de faţă cu Barbara, iubito, dar Binns era aproape disperat adineauri. Desigur, habar n-avea despre faliment, dar mi-a spus că Lomax a venit palid ca o stafie exact înainte să sun. N-a spus nimic - s-a dus în biroul lui, după ce i-a cerut lui Binns să-i aducă o sticlă de whisky, a lăsat câteva acte acolo, pe masă şi apoi s-a dus la debarcader: a luat şi whiskyul cu el. Binns părea să creadă că a luat şalupa Barbarei. Dar nu era sigur, pentru că era întuneric.

Frână scurt să evite un pieton nesăbuit şi, în faţa lor, Cadillacul Barbarei coti cu protestul asurzitor al cauciucurilor.

- Biata copilă! Probabil că a ştiut - sau a bănuit de câteva zile că lucrurile nu merg aşa cum trebuie.

- Da, poate că a ştiut. Amintindu-şi cât de încordată şi de nervoasă fusese fata în dimineaţa aceea şi faptul că-i ceruse o pauză de prânz prelungită, Caroline se încruntă.

Barbara fusese atât de impertinentă cu ea, dar probabil fusese prea supărată ca să mai ştie ce spune, prea îngrijorată pentru tatăl ei, pe care evident îl adora. Crezi că. începu ea şi se întrerupse, căci Cadillacul ignoră semaforul şi se năpusti într-o râână pe New South
Head. Dumnezeule, o să se omoare dacă nu are grijă. David, nu poţi.?

- Voi încerca, promise el posomorât. Claxonă în avertisment şi pasagerii care tocmai coborau în staţia de tramvai se întoarseră speriaţi să-l privească. Caroline zări chipul lui Bill în oglinda retrovizoare şi apoi, spre uşurarea ei, Cadillacul încetini. Ce vroiai să spui mai devreme?

- Vroiam să te întreb de ce crezi că vroia domnul Lomax să mă vadă. E ciudat să spună că vine la mine acasă, într-un moment în care problemele lui personale trebuie să-l tulbure îngrozitor.

- Foarte ciudat, încuviinţă David. Drumul era liber acum, şi ambele maşini accelerară. Şi eu vroiam să te întreb acelaşi lucru, Carol. Barbara a spus ceva ciudat - ceva cum că ţi-ar fi făcut rău. Şi a pomenit ceva şi despre mine.

Caroline încuviinţă. Ii reveni în minte amintirea ameninţării vagi a lui Tom Scott. Dar cu siguranţă, era imposibil. Chiar dacă era de conceput că, într-un acces de gelozie puerilă, Barbara îl chestionase când sunase, era puţin probabil ca tatăl ei să fi luat parte la vreun fel de înţelegeri pe sub mână cu bărbatul care încerca s-o şantajeze. Dacă nu cumva. îşi ţinu respiraţia. Dacă nu cumva, desigur, Tom Scott le oferise lor informaţia despre Geoffrey, aceea pe care i-o oferise şi ei pentru o mie de lire. Dar de ce ar valora informaţia aceasta o mie de lire pentru un om ca Russell Lomax? Şi cu siguranţă.

- Ei bine, poate n-o să ştim niciodată, Carol, dacă temerile bietei copile se adeveresc. Sper din tot sufletul să se fi înşelat! Deşi Russell Lomax e perfect capabil să facă asta - trebuie să aibă o asigurare de viaţă impresionantă, probabil pe numele Barbarei. Nu va vrea s-o târască după el - o adoră. Şi, în esenţă, aş spune că e un om cinstit. Va face tot posibilul să-şi despăgubească acţionarii. Chiar dacă asta înseamnă să. să-şi ia viaţa.

- Dar ai spus că Binns crede că a plecat cu şalupa Barbarei, obiectă Caroline. De ce ar însemna asta că se gândeşte la ceva atât de oribil?

- Şalupele se răstoarnă foarte uşor, Carol. în faţa lor,

Cadillacul făcu brusc la stânga şi câteva clipe mai târziu, amândouă maşinile intrau pe aleea reşedinţei Lomax.

Lumina lunii le arăta conturul întunecat al casei, aruncând umbre peste peluză şi transformând întinderea de apă în argint lichid. Părea imposibil ca un peisaj atât de demn şi de calm să fie scena tragediei. Şi totuşi, David şi Barbara puteau să aibă dreptate: Russell Lomax era un om puternic şi neîndurător. Şi nu era laş. Dacă sacrificându-şi viaţa, îşi va putea salva fiica de sărăcie şi de ruşine, atunci o va face. Dar o va face în aşa fel încât să pară un accident - pentru restul lumii şi pentru compania de asigurări.

- Slavă Domnului că Barbara îl are pe Bill, spuse David. Opri lângă Cadillac, iar Binns veni în grabă să-i întâmpine. Majordomul era vizibil agitat şi vocea îi era încărcată de tensiune când confirmă pe nerăsuflate că şalupa dispăruse.

- Numai dânsul ar fi putut s-o ia. Şi nu-i stă în fire, nu atât de târziu în noapte, nu-i aşa, domnişoară?

- Nu, încuviinţă Barbara, nu-i stă în fire. Se uită la Bill. Dacă luăm vedeta rapidă, Bill, crezi că putem să-l găsim? în privirea pe care i-o aruncă era rugămintea plină de speranţă a unui copil, nevoia de a fi alinat. Bill îi strânse mâinile şi apoi porni în fugă de-a curmezişul peluzei. Peste umăr, strigă:

- Mă duc s-o aduc. Desigur că o să-l găsim. Nu-ţi face griji.

Barbara se cutremură la răcoarea nopţii şi vru să fugă împleticindu-se după el. Caroline şi David fură într-o clipă lângă ea, şi David îi oferi braţul:

- Sprijină-te de mine, spuse el în şoaptă, şi fă ce spune Bill - nu-ţi mai face griji. Nu se poate să fi ajuns prea departe şi nu se pricepe prea bine la ambarcaţiuni, nu-i aşa? O să-i ia ceva până o să se descurce cu a ta.

- Da. Barbara ridică bărbia. Se va duce. în larg. Sunt sigură.

Pentru că nu va vrea să cred că mi-a răsturnat şalupa în port. Pentru că ştie că sunt foarte mândră de ea. Mi-a dat-o de ziua mea şi a numit-o după mine. Barbara. Oh, Dumnezeule! Inspiră adânc, tremurând din toată fiinţa. Aş vrea să nu-i fi cerut niciodată o barcă.

- Te rog, Barbie. nu. Trebuie să încerci să fii curajoasă.

- Ştiu, şopti Barbara. Işi trase braţul dintr-al lui şi-şi întoarse privirea. Aş vrea să nu mai fii atât de drăguţ cu mine; adăugă cu amărăciune: nu pot suporta asta. din partea ta. Din partea nici unuia din voi doi.

David nu spuse nimic. Peste capul plecat al Barbarei, ochii lui îi întâlniră pe ai Carolinei, şi erau plini de compasiune şi de regret infinit. Caroline ştiu atunci că David înţelegea şi că nu fusese niciodată nici măcar aproape de a se îndrăgosti de biata copilă înspăimântată care se afla între ei, ci , în bunătatea lui, doar îi păruse rău pentru ea, ca şi cum instinctul l-ar fi prevenit că avea nevoie de ceva ce credea că numai el putea să-i ofere. Fiind David, încercase să-i dea ce putuse şi fata îi înţelesese greşit motivele: în aroganţa ei tinerească, îşi imaginase că era îndrăgostit de ea. Poate chiar se amăgise singură, gândindu-se la sentimentele ei ca la o mare pasiune. Dar acum, în momentele grele, Bill era cel la care apela, nu David. Şi Bill - după ce trase la debracader vedeta rapidă - îi întinse mâna şi o consolă:

- Vino, Barbie, nu ai de ce să te temi, îţi promit. Pentru că îl vom găsi.

Barbara se duse în braţele lui şi Bill o ridică, tandru, aşezând-o pe locul de lângă el. David o ajută pe Caroline şi o clipă mai târziu, Bill porni motorul şi-i strigă lui David să tragă frânghia.

Căutarea dură mult. Luna, care la început îi ajutase, fu acoperită de nori şi când ajunseră la Heads, fu ca să întâlnească

o ceaţă neuniformă şi umedă care le reduse vizibilitatea la câţiva centimetri şi viteza lor scăzu la un târâit. Când se mai limpezi, Bill acceleră din nou, înderptându-se spre larg, dar peste câteva miunte, coborî din nou asupra lor.

Carolinei începu să i se pară că se învârteau în cercuri din ce în ce mai ample, că nu aveau nici o speranţă. Şalupa era atât de mică, iar întinderea de apă atât de vastă, şi cu ceaţa aceasta, puteau foarte uşor să treacă pe lângă ea la doar câţiva centimetri, fără s-o vadă. Şi timpul trecea - se împlinise deja o oră de când plecaseră de la debarcader: o oră în care putea să se fi întâmplat orice.

Vorbeau puţin, concentrându-se tăcuţi să scruteze orizontul. Vedeta rapidă se ridica şi cădea sub impetuozitatea valurilor puternice şi Caroline văzu că Barbara resimţea efectele. Era foarte albă la faţă, avea gura strânsă şi fără culoare şi, deşi se sprijinea de pieptul lat al lui Bill, refuza cu hotărâre să închidă ochii. Iar Bill începuse să-i arunce priviri îngrijorate.

Totuşi, nici unul din ei nu îndrăznea să pună capăt căutărilor, căci ar fi însemnat recunoaşterea tacită că orice speranţă era pierdută. De dragul Barbarei, trebuia să continue să spere...

Şi atunci când părea că expediţia lor eşuase, o briză puternică se ridică, dispersând ceaţa, şi David strigă:

- Uitaţi - în dreapta, lângă stâncile acelea. Nu e şalupa?

Urmând direcţia degetului lui, Caroline desluşi o umbră mai întunecată printre cele aruncate de stâncile înalte - o formă care se mişca lent, pe care părea să lumineze o fâşie albă de pânză, ridicată odată cu valurile.

Bill întoarse imediat spre stânci şi Barbara, ghemuindu-se lângă parapet, scoase un ţipăt de agonie.

- E fără catarge, nu s-a răsturnat. Oh, Bill. e şalupa mea.

Văd numele la pupa.

- Sst, draga mea, spuse Bill. Opri motorul şi apropie precaut vasul, stăpânindu-l cu greu din cauza curenţilor. Vezi ceva, domnule Renton?

David stătea aplecat, balansându-se precar şi zgâindu-se în întuneric. Şalupa se lovea din când în când de stânci şi deja avea o gaură crestată lateral. Trasă în jos de stinghiile şi pânzele rupte, plutea în derivă, scufundându-se cu fiecare val care-i lovea parapetul.

- Trebuie să avem grijă cum ne apropiem, e practic scufundată, îi avertiză David. Incepu să se dezbrace. Cred că mai bine mă duc înot.

- Nu, obiectă Bill, nu. Pot să ajung mai aproape.

David nu-i dădu atenţie. Era deja în apă, croindu-şi drum spre epavă.

Abia acum, Caroline văzu ceea ce evident observase şi înţelese de ce se dusese singur. Căci Russell Lomax zăcea pe puntea micii ambarcaţiuni, sub catargul care se prăbuşise peste el, cu trupul pe jumătate ascuns sub pânzele încâlcite.

Era imposibil, la lumina sau la distanţa aceea, să judece dacă era în viaţă sau nu, dar văzu că Bill o trase pe Barbara în cercul protector al braţului lui liber, ascunzându-i imaginea trupului livid şi nemişcat al tatălui ei. Caroline se ridică repede şi se duse lângă ei.

- Lasă-mă pe mine să am grijă de ea, îl imploră ea. Tu ocupă-te de barcă.

Recunoscător, Bill se întoarse la cârmă. Dar după câteva clipe în îmbrăţişarea compătimitoare a Carolinei, Barbara îşi înghiţi lacrimile.

- Sunt bine, insistă ea curajoasă. Sincer, mă simt bine. Se

aşează dreaptă pe scaunul îngust şi numai puterea cu care o strângea pe Caroline de mână îi trăda suferinţa. Ochii ei, torturaţi dar plini de curaj, se îndreptară spre silueta neclintită de pe puntea şalupei şi spuse tremurând: cel puţin l-am găsit. S-ar bucura să fim noi. şi nu nişte străini.

- Probabil că doar şi-a pierdut cunoştinţa, o încurajă Bill. Trebuie să fi trecut de zeci de ori pe lângă el, fără să-l vedem din cauza ceţii.

David ajunsese la şalupă şi urca la bord. îl văzură cum îngenunchează lângă Russell Lomax, aruncând deoparte velele care-l acopereau. După o scurtă examinare, îi strigă lui Bill să aducă vasul cât putea de aproape.

- E încă în viaţă, dar va trebui să chemăm cât mai repede un medic. Grăbeşte-te, bine? Şalupa se scufundă.

Cu multă măiestrie, Bill trase vedeta rapidă lângă şalupă şi, în vreme ce Barbara trecu la cârmă, iar Caroline ţinu repede de parâma epavei, traversă şi-l asistă pe David să-l coboare pe rănit în cealaltă barcă. Nu era uşor, cu vela mare plutitoare care le împiedica mişcările, şi Bill fu obligat să i se alăture lui David în apă, ca să elibereze catargul despicat. Uşurată de greutatea părţilor distruse, şalupa deveni din nou flotantă şi operaţiunea de salvare fu mai simplă, dar tot trecură zece minute până ca bătrânul inconştient să stea cu capul în poala Barbarei, la bordul vedetei rapide.

David împinse şalupa în voia valurilor, iar Bill, respirând greu, preluă cârma şi porniră spre casă.

Nu era nevoie decât de o privire să-ţi dai seama că Russell Lomax era grav rănit. Se lovise la cap în cădere şi asta îi cauzase o rană urâtă, vineţie, pe frunte: respiraţia îi era slabă şi anevoiasă, iar pulsul - când Caroline îl căută - alarmant de

superficial.

Evident, încercările lui de a răsturna şalupa eşuaseră, dar cu toate astea, dintr-un accident absurd, aproape reuşise în tentativa lui disperată de a-şi pune capăt vieţii în maniera în care plănuise. Şalupa, neîndemânatic manevrată, trebuia să fi fost dusă spre stânci prin ceaţă, şi apoi, cumva - poate încercând încă s-o răstoarne - Lomax o adusese în bătaia vântului. Rezultatul fusese acela că se rupsese catargul şi se prăbuşise peste el, cu tot cu pânze, ţintuindu-l de punte, asemenea unui fluture într-o pânză de păianjen. David spusese că nu era obişnuit să navigheze.

Vedeta rapidă cu care îl căutaseră era jucăria lui personală: rareori folosise altă ambarcaţiune, şi chiar şi cu aceasta, remarcă Bill mohorât, nu pleca niciodată singur.

- De asta am ajuns s-o cunosc atât de bine. Ii plăcea mereu s-o conduc pentru el, când veneam aici, în weekenduri. Nu se pricepea prea bine la bărci, nu-i aşa, Barbie? La cai, da - iubea caii. Şi cum ştia să călărească! Ţi-l aduci aminte la rodeoul pe care l-am organizat la Waharangi vara trecută? Ne-a făcut pe toţi de ruşine! Dumnezeule, Barbie, n-ai putea să-l convingi să se întoarcă la fermă, după ce se face bine? N-ai putea?

- Cred că aş putea, răspunse Barbara cu un nod în gât, dacă n-a vândut deja Waharangi. Sau dacă nu va trebui.

- Să vândă Waharangi? repetă Bill, şocat. Dar. Barbie, draga mea, îmi pare rău. N-am crezut că.

- Ştiu ce vrei să spui, îl linişti Barbara fără amărăciune, dar desigur va trebui să renunţe la tot acum - la Waharangi, la reşedinţa de la Pott's Point, la maşini. Totul. Nu mă interesează de mine. De tăticul mă interesează. El.

Bill o trase în braţele lui.

- Mă ai pe mine, o consolă el răguşit. Ii zâmbi stânjenit lui David. O să plec de la Renton's, o să-mi iau o slujbă ca administrator la o fermă şi vom locui cu toţii acolo.

- Oh, Bill! şopti Barbara şi-şi îngropă faţa în umărul lui. Nu mai vorbi decât când ajunseră la debarcader şi văzură luminile de la reşedinţă. Mă duc în casă să chem medicul, Bill. Dacă tu şi cu David îl puteţi aduce înăuntru.

Sări pe mal şi dispăru în goană în întuneric. David atinse braţul Carolinei:

- Du-te cu ea, iubito, şopti el, cred că are nevoie de tine.

Caroline îl ascultă.

***

Erau deja zorii dimineţii când Caroline se întoarse la apartamentul ei - se anunţa o dimineaţă caldă.

Rămăsese cu Barbara în timp ce doctorul îl consultase pe Russell, stătuse lângă fată şi-l auzise spunându-i cu blândeţe că şansele ca tatăl ei să supravieţuiască erau puţin peste cincizeci la sută.

- Are craniul fracturat, Barbie, îi explicase, şi câteva coaste, care se poate să-i fi cauzat leziuni interne. încă nu putem şti cu certitudine. Dar am chemat o ambulanţă şi-l transportăm imediat la spital. Vom face tot posibilul pentru el, poţi fi sigură. Dar - oftase şi luase mâna mică şi rece a Barbarei - vor trebui să-l opereze, şi până n-o vor face, e imposibil de spus dacă va trăi sau nu. Personal, cred că da - are o constituţie magnifică, şi cu voinţa de a trăi, pe care a avut-o dintot- deauna, sunt sigur că o va scoate la capăt. Du-te la culcare, draga mea. Nu poţi face nimic, nici aici, nici la spital. Şi o să te anunţ cum intervine vreo schimbare. Poate că doamna Beresford. Se uitase cu speranţă la ea.

Dar, deşi obosită şi sleită de puteri, Barbara refuzase să se

culce, scuturând din cap la somniferele pe care i le oferise. în cele din urmă, Bill plecase cu ea la spital, iar Carolinei nu-i mai rămăsese nimic de făcut decât să-l lase pe David s-o conducă până acasă.

Totuşi, ajunsă aici, îi fu imposibil să adoarmă. Se întâmplaseră prea multe şi tragedia lui Lomax o bântuia, făcând-o să uite până şi de propriile-i probleme apăsătoare şi încă nerezolvate.

îşi prepară un mic dejun uşor şi după ce mâncă şi făcu un duş, se întinse pe canapeaua din sufragerie, cu o ceaşcă de cafea şi cu pachetul de ţigări la îndemână.

La opt şi jumătate se îmbrăcă şi, în ciuda sfatului lui David de a nu veni la serviciu - se hotărî să se ducă la magazin.

David o întâmpină în scara blocului. Ii zâmbi şi o luă de braţ.

- Exact cum mă gândeam! N-ai dormit?

- N-am putut.

- Şi acum eşti în drum spre magazin, presupun, ca să înfrunţi opt ore de muncă?

- Ei bine. da. M-am gândit că.

- Iubito, ştiu ce te-ai gândit. Oftă. Maşina mea e afară, aşa că te duc eu. Ieşiră în stradă şi David îi indică mormanul de ziare de pe locul din faţă. Caroline zări titrările: "Senzaţie la Bursa de Valori: Colapsul Lomax Industries" şi se cutremură.

- Au scris toată povestea?

David luă mormanul şi i-l aşeză în poală.

- Ştirea despre accidentul lui Russell e în "Stop Press", foarte succintă. Nu cred că vrei să citeşti acum, dar poţi să le iei - eu am citit tot. Sunt zvonuri privitoare la fraudă. Nu e deloc plăcut - directorii sunt anchetaţi şi, desigur, s-a creat panică în legătură cu 'Change. Mii de mici investitori vor fi ruinaţi.

- Biata Barbara.da. E un iad pentru ea, biata copilă. Ştii -

ezită - Russell Lomax ştia bine ce face aseară.

- Da. Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Presupun că a ştiut. David, cum se simte? Ai aflat?

-Am fost la spital mai devreme. Abia ieşise din operaţie şi Barbara intrase să-l vadă. M-am întâlnit cu Bill şi am stat împreună de vorbă cu chirurgul care l-a operat. Nu sunt prea multe speranţe, Carol. Chirurgul a fost atent la ce a spus, dar - se uită la ea şi apoi îşi întoarse privirea la trafic - cred că Barbara îşi dă seama. Bill a spus că a fost foarte curajoasă. A rămas cu ea, desigur.

- Mă bucur, spuse Caroline cu sinceritate. Dacă poate cineva s-o ajute să treacă peste asta, acela e Bill.

- Da. Ştii că luau cina împreună, aseară?

- înainte să vină la apartament? Da, a spus ceva Barbara.

David intră pe Pitt Street.

-Asta a fost mâna bătrânului. Mi-a spus Bill. A primit un telefon de la Russell: l-a rugat s-o ia pe Barbara şi s-o ducă la Prince's. A pus la cale totul. Singurul lucru pe care n-a reuşit să-l facă a fost să se vadă cu tine.

- Da, spuse ea gânditoare. N-a venit să mă vadă. într-un fel, mă simt chiar uşurată că n-a făcut-o.

David opri la intrarea pentru personal.

- Poate că ai dreptate, dar aş vrea să fi ştiut de ce intenţiona să te vadă. Veni să-i deschidă portiera şi rămase acolo, aplecat, încruntându-se. Vânzătoarele care veneau zglobii la lucru se opreau şi se înghionteau care mai de care când îl recunoşteau, dar David părea să nu le observe. Carol, spuse el dintr-o dată, voi achiziţiona proprietatea Waharangi, dacă voi putea. O să-l pun pe tânărul Bill administrator. Ce părere ai? Eu - oh, la naiba, ciudat, dar mă simt responsabil pentru ce s-a întâmplat, sau cel puţin

pentru o parte. Şi Russell Lomax a fost prieten cu tata. Simt că măcar atât pot face: să am grijă ca fiicei lui să-i fie bine. Poţi să înţelegi asta, iubito? Sau crezi că mi-am pierdut din senin minţile?

Carolinei i se puse un nod în gât şi din nou îl văzu printr-o ceaţă de lacrimi.

- Cred că e cel mai bun şi mai frumos lucru pe care l-ai putea face, David, şopti ea. Sincer.

- Atunci, îl voi face, spuse el, descreţindu-şi fruntea. O ajută să coboare. Iei prânzul cu mine?

- Dacă vrei.

- Dacă vreau? Oh, Dumnezeule - nu ţi-ai dat seama până acum că fiecare minut petrecut departe de tine e o pierdere? îi atinse blând mâna. La unu, la Romano's. O să rezerv o masă. Şi, iubito.

Foarte conştientă de atenţia pe care le-o acordau ceilalţi angajaţi, Caroline roşi.

- Da?

- Să nu munceşti excesiv. Te rog. O să trimit pe cineva să-i ţină locul Barbarei. Ne vedem la unu. Dumnezeu să te binecuvânteze, Carol. Şi mulţumesc pentru înţelegere.

De parcă ar fi putut să nu înţeleagă, se gândi Caroline, îndreptându-se spre lift. Priviri curioase o întâmpinară, laolaltă cu salutările politicoase, şi văzu că mai multe fete aveau ziare în mână. Desigur, toate ştiau că fiica lui Russell Lomax lucra în departamentul ei şi probabil că limbile vor fi ocupate cu această nouă senzaţie - cât şi cu faptul că văzuseră că directorul general o adusese la magazin şi că stătuse cu capul descoperit, în mijlocul trotuarului, vorbind cu ea. Ei bine, n-aveau decât să şuşotească după pofta inimii. Nu trebuia să le dea nici o

explicaţie.

Când ajunse la biroul ei, micul ei staff era de asemenea adunat. Flecăreala energică încetă îndată ce intră. Domnişoara Poole îi evită privirea, Sue Granger părea sincer îngrijorată, iar celelalte, după ce se uitară la ea, îşi reluară lucrul. Caroline le ură bună dimineaţa şi intră în biroul ei ca să se schimbe.

După ce trecu un interval de discreţie, domnişoara Poole se prezentă, pasămite pentru o discuţie despre şedinţa de dimineaţă. Dar după ce Caroline o lămuri, tot nu se clinti.

- Da, domnişoară Poole? Mai e ceva?

Cele două pete de culoare care ardeau întotdeauna în obrajii palizi ai domnişoarei Poole când era agitată, fură un avertisment.

- Da, spuse ea cu asprime. Mai este, domnişoară Beresford. Se ridică în picioare, întruchiparea indignării îndreptăţite: am citit ziarele, desigur. Şi aş vrea să mă asiguri că domnişoara Lomax nu va continua colaborarea cu departamentul acesta.

Furia urcă în gâtul Carolinei.

- Insinuezi că ar trebui concediată?

- Tatăl ei - buzele ei subţiri se contorsionară de dezgust - nu e decât un şarlatan ordinar. A înşelat mii de oameni nevinovaţi care i-au încredinţat banii lor, economiile lor de-o viaţă - i-a ruinat.

- Acum, e în spital şi probabil că nu va trăi. N-ai citit şi asta?

- Desigur că am citit. Nu că ar face vreo diferenţă. Toţi încearcă s-o ia pe calea laşului când sunt chemaţi să dea socoteală.

- Dar fără îndoială, n-o poţi învinui pe domnişoara Barbara Lomax pentru faptele tatălui ei.

- "Păcatele părinţilor", cită cu virtuozitate domnişoara Poole, "se vor abate asupra fiilor, până la cea de-a treia sau a patra

generaţie care Mă va urî." Nu te poţi împotrivi Bibliei, domnişoară Beresford.

Atitudinea ei era una pe care, fără îndoială, o vor adopta şi alţii, înguşti la minte şi încrezători în propria lor justeţe. Totuşi, acum câteva minute, David îi spusese că intenţionează să cumpere mult iubita fermă a lui Russell Lomax, ca s-o poată stabili acolo pe fiica acestuia! Dar apoi, David era David, era o decizie tipică lui - la fel cum era şi ieşirea domnişoarei Poole. Uitându-se la chipul palid şi crispat, în ochii indignaţi ai asistentei ei senioare, Caroline încercă o repulsie bruscă. Se gândise vreodată să-i predea departamentul ei acestei femei răzbunătoare, care trebuia să-i judece de fiecare dată pe ceilalţi prin lumina standardelor ei înguste şi care nu admiteau compromisuri? Putea domnişoara Poole să ofere simpatie unui junior speriat, înţelegere unui coleg şef de departament, care venea să-i ceară sfatul când responsabilitatea devenea prea apăsătoare? Departamentul de Resurse Umane făcea mult mai mult decât să ţină şedinţe despre politici şi tehnici de vânzare: ţelul lui era să acţioneze ca un intermediar între conducere şi personal, să sfătuiască, să asiste şi să solidarizeze cu problemele personalului - să construiască bunăvoinţa. Dar domnişoara Poole nu avea nici un pic de bunăvoinţă.

- Domnişoară Beresford, spuse femeia mai în vârstă, domnişoara Lomax va continua să lucreze aici, sau nu?

- Şi dacă ţi-aş spune că va continua, dacă ţi-aş spune că va rămâne pentru că asta e singura cale prin care-şi mai poate câştiga existenţa, ce ai face?

- Asta îmi spui?

- Dacă decizia ar fi stat numai în puterea mea - atunci da, asta ţi-aş spune.

- In cazul ăsta, răspunse domnişoara Poole cu demnitate glacială şi ofensată, nu aş avea nici o alternativă, decât să-ţi ofer demisia mea, domnişoară Beresford.

Era deja la jumătatea drumului spre uşă, când Caroline o chemă înapoi.

- Domnişoară Poole, spuse ea calm, îţi sugerez să-mi oferi demisia ta. Acum.

Domnişoara Poole se zgâi la ea.

- Foarte bine. Voi fi bucuroasă s-o fac.

- Iar eu voi fi bucuroasă s-o accept. Săptămâna viitoare pleci în concediu, nu-i aşa? concediul tău va fi plătit, desigur. Şi nu va fi nevoie să te întorci. Asta e tot, domnişoară Poole. Poate eşti destul de amabilă s-o trimiţi pe domnişoara Granger la mine.

- Desigur. Vocea îi tremura de furie şi de resentimente, şi adăugă dispreţuitoare: fără îndoială, intenţionezi s-o pui pe fata aia în locul meu. Probabil, ea şi cu domnişoara Lomax vor conduce departamentul ăsta aşa cum vrei tu. Dar domnişoară Beresford - dacă vrei să primeşti un avertisment de la mine - cred că ar trebui să ai grijă în cine ai încredere. Toată lumea ştie în ce termeni eşti cu domnul Renton. Şi oricât ai sperat să sugerezi contrariul, toată lumea ştie că nu se poate căsători cu tine. Pentru că soţul tău n-a murit; e în puşcărie! Şi poţi să-i mulţumeşti domnişoarei Lomax pentru faptul că acum e de notorietate publică. Poate nu vei mai fi atât de nerăbdătoare s-o aperi, după ce ţi-am spus asta. Bună dimineaţa, domnişoară Beresford; am să-i spun lui Sue Granger că aveţi nevoie de ea.

Caroline rămase zgâindu-se în urma ei, năucită şi îngrozită. Aşadar, Barbara ştiuse despre Geoffrey! Ştiuse şi vorbise despre asta cu oameni ca domnişoara Poole, poate chiar cu Sue, deşi Sue nu spusese nimic. Desigur, exista o singură sursă de la care Barbara ar fi putut să obţină informaţia. Trebuie să se fi văzut cu

cel care-şi spunea Tom Scott. Dacă da, aşa se explica faptul că Scott n-o mai căutase. Nu mai avusese nevoie să-i reînnoiască oferta de a-i vinde adevărul în privinţa dispariţei lui Geoffrey, pentru că găsise un cumpărător pentru povestea lui în Barbara Lomax. Sau în tatăl ei.

Totul devenea dintr-o dată hidos de limpede. Cei doi Lomax ştiuseră adevărul şi Barbara îl făcuse public aici, printre proprii ei oameni şi numai Dumnezeu ştia unde altundeva. Telefonul lui Scott, cel în care îi dăduse se înţeles că Geoffrey urma să se întoarcă, fusese un avertisment, poate nu vrusese decât să-i răsucească şi mai mult cuţitul în rană, instigat de familia Lomax. Oh, cu siguranţă că nu! Cu siguranţă, nici măcar Barbara, deşi fusese geloasă şi ostilă, nu s-ar fi coborât într-atât!

Şi totuşi.

Un ciocănit uşor o anunţă pe Sue. Ochii fetei erau roşii, de parcă ar fi plâns. Caroline aşteptă, pe jumătate aşteptând o răbufnire, deşi Sue fusese întotdeauna una din cele mai devotate subalterne ale ei. Dar Sue se forţă să zâmbească:

- Vroiaţi să mă vedeţi, domnişoară Beresford?

- Da, Sue. Ai auzit despre tatăl domnişoarei Lomax, nu?

Fata încuviinţă, îndoind şi desfăcând încontinuu un pliu al rochiei ei negre.

- Da, am citit în ziar, domnişoară Beresford. Şi tata. e îngrozitor de supărat din cauza asta. Vedeţi, are acţiuni la Lomax Industries. Oh, nu mult, doar vreo două sute de lire, dar pentru el. e o pierdere mare, pentru că nu crede c-o să recupereze nici un cent. I-am spus că sunt sigură că n-o să fie aşa, pentru că o cunosc pe domnişoara Lomax. Adică, nu mi-a plăcut niciodată prea mult, domnişoară Beresford, dar sunt sigură că nu e necinstită, nici ea, nici tatăl ei. Şi trebuie să fie atât de îngrozitor pentru ea, nu? Cu tot ce se scrie în ziare şi cu oamenii care-l

urăsc acum pe tatăl ei, numindu-l şarlatan. Nu cred că a intenţionat să înşele pe nimeni, nu?

- Nu, încuviinţă Caroline, neştiind ce credea de fapt.

- Spun că domnul Lomax a fost rănit foarte grav într-un accident, aseară, şi că e pe moarte. E adevărat, domnişoară Beresford? Ziarele n-au scris prea mult, doar că e la spitalul George V. Dar tata crede că a încercat să se sinucidă, când a aflat că dă faliment. Se uită nedumerită la Caroline. Domnişoara Lomax a luat prânzul cu el ieri, şi când s-a întors, arăta rău, domnişoară Beresford... cumva, nu ştiu, bântuită. De parcă n-ar fi ştiut ce face, de parcă ar fi fost cu gândul foarte departe. Sunt sigură că nu ştia nici ce spune. Poate că n-ar trebui să vă spun, dar am auzit-o vorbind cu domnişoara Poole. Despre. dumneavoastră.

Carolinei îi stătu inima în loc. Şi apoi îi sări brusc. Oare Barbara împrăştiase povestea numai ieri după-amiază, când nu fusese ea însăşi, când fusese în culmea agoniei în privinţa tatălui ei şi a dezastrului iminent care aproape îl copleşise?

- Cred că ar trebui să-mi spui, Sue, se forţă ea să spună calm, pentru că domnişoara Poole mi-a dat deja versiunea ei. Aş vrea s-o aud şi pe a ta.

- Oh, ei bine. n-a spus prea multe, şi oricum, eu nu trebuia să aud. Domnişoara Poole i-a spus ceva înfiorător. cum că dumneavoastră aţi fi scos-o din peisajul domnului Renton. Nu-mi amintesc exact cuvintele ei, dar cred că a spus că în curând vom auzi clopote de nuntă şi vom avea un nou director la Departamentul de Resurse Umane. Şi ceva cum că domnişoara Lomax nu şi-a jucat bine cărţile. Ea - oh, cred că a încercat s-o scoată din minţi pe domnişoara Lomax. Şi desigur, a reuşit. Domnişoara Lomax s-a albit la faţă şi apoi i-a spus domnişoarei Poole că nu v-aţi putea căsători cu domnul Renton, nici dacă aţi

vrea, pentru că. Se opri, roşie ca focul de stânjeneală. Nu ştiu cum să vă spun, domnişoară Beresford .

- A sugerat, interveni Caroline cu blândeţe - că soţul meu nu e deloc mort, ci este în penitenciar? Asta a spus?

Sue încuviinţă, mizerabil.

- Ştiam că nu e adevărat, desigur. Le-am şi spus.

- Şi dacă ar fi adevărat? Dacă ţi-aş spune că domnişoara Lomax avea dreptate? Ai mai rămâne aici şi ai continua să lucrezi cu mine?

- Asta n-ar schimba nimic pentru mine, domnişoară Beresford, răspunse Sue fără ezitare. Doar că mi-ar părea rău pentru dumneavoastră. Pentru că ştiu că sunteţi îndrăgostită de domnul Renton şi dândul de dumneavostră. Nu e vina dumneavoastră. nu sunteţi răspunzătoare pentru nimic din ce a făcut soţul dumneavoastră. La fel cum nici domnişoara Lomax nu e răspunzătoare pentru ce a făcut tatăl dumneaei. Oamenii nu pot fi vinovaţi decât de propriile fărădelegi, de lucrurile pe care le pot evita. Poate că domnişoara Lomax ştia de ieri despre Lomax Industries, pentru că tatăl ei trebuie s-o fi prevenit. Dar n-a condus ea compania, nu? Vina pe care i-o găsesc e că i-a spus domnişoarei Poole despre dumneavoastră, chiar dacă era adevărul. Nu avea nici un drept să facă asta, indiferent cât de supărată era şi indiferent ce lucruri înfiorătoare i-a spus domnişoara Poole. Domnişoara Poole ne-a spus întotdeauna tuturor lucruri înfiorătoare - dar ne-am obişnuit cu ea şi n-o luăm în seamă. Sue ezită, frământându-şi din nou rochia, cu ochii în podea. Poate că n-ar fi trebuit să spun asta, despre domnişoara Poole adică. Doar că mi-a spus că pleacă. Chiar adineauri, când m-aţi chemat.

- Da, recunoscu ea, domnişoara Poole ne părăseşte. N-a mai vrut să continue să lucreze aici, laolaltă cu domnişoara Lomax.

Sau cu mine.

- Domnişoara Lomax se întoarce?

- Nu ştiu. Nu cred. Te-ar deranja dacă ar face-o?

- Să mă deranjeze? Pe mine? Oh, nu. De acum înainte, va trebui să-şi câştige existenţa, nu-i aşa? Să se întreţină singură. Şi n-o să-i fie uşor; n-a mai fost nevoită niciodată. Cred că ar fi mai fericită dacă ar rămâne aici, unde cunoaşte meseria şi unde o cunoaşte toată lumea.

Raţionamentul lui Sue era corect, se gândi Caroline recunoscătoare. Sue Granger îşi justificase încrederea pe care o avusese dintotdeauna în ea. în timp, va fi mai mult decât capabilă să conducă Departamentul de Resurse Umane şi, cu Sue în frunte, acesta va continua să îndeplinească scopul pentru care fusese înfiinţat, acela de a-i servi pe angajaţii de la Renton's, de a-i conduce şi de a-i călăuzi. Dar mai era o întrebare care trebuia pusă.

- Şi ceilalţi, Sue? Au aceeaşi părere ca şi tine despre domnişoara Lomax?

- Da, răspunse fata prompt, în departamentul acesta, da. Desigur, vor fi vorbe - au fost de când domnişoara Lomax a venit la Renton's. N-a fost privită ca una dintre noi, dar în dimineaţa asta, domnişoara Poole a fost singura de părere că ar trebui să fie concediată. Ceilalţi nu sunt de acord. De fapt, eu. Domnişoară Beresford, dacă nu cumva vă gândiţi să aduceţi un senior de la alt departament să ocupe locul domnişoarei Poole, n-ar putea să-l primească domnişoara Lomax? E foarte bună la prelegeri şi am ajuta-o toţi cu tot ce am putea. Deşi probabil - îşi plecă privirea - aţi decis deja să aduceţi pe cineva din afară?

- Nu, nu m-am gândit la asta, îi zâmbi Caroline. Aveam de gând să ţi-l ofer ţie.

- Mie? Sue era vizibil speriată. Oh, dar nu m-aş descurca, eu.

- Eşti secretara mea de doi ani, Sue, te consider mai degrabă pe tine mâna mea dreaptă, decât pe domnişoara Poole.

- Eu. Sue îşi muşcă buza. Domnişoară Beresford, să nu credeţi că sunt nerecunoscătoare, dar aş prefera să i-l daţi domnişoarei Lomax. Sincer. Probabil că ea va avea mai multă nevoie de banii în plus, şi în orice caz, îmi place să fiu secretara dumneavoastră. N-aş vrea o schimbare. Deşi - oh, Dumnezeule, sunt îngrozitor de mândră că mi l-aţi oferit mie mai întâi. Mai mândră decât vă pot spune. Dacă domnişoara Lomax se va hotărî să nu se mai întoarcă, atunci am să accept. Dar altfel, nu. Nu vă supăraţi, nu? adăugă ea neliniştită.

- Nu, o asigură Caroline cu sinceritate. Nu mă supăr, Sue. Şi eu sunt mai degrabă mândră: de tine şi de departamentul acesta. Eu. Suspină adânc. Intr-o zi, sper că îmi vei lua locul aici. Dar acum

- Dumnezeule, uite cât e ceasul! Aş face bine să încep interviurile. Iar tu mă poţi ajuta. poate termin înainte să înceapă şedinţa. Eşti pregătită?

Sue încuviinţă din cap. Ii străluceau ochii când îl pofti pe primul din noii angajaţi la Renton's.

Capitolul 10

Era aproape patru şi jumătate când, spre surprinderea ei, Caroline fu chemată în biroul lui David.

Luaseră prânzul împreună şi David îi spusese că negocierile pentru achiziţionarea proprietăţii Waharangi îi erau favorabile. Un alt posibil cumpărător îşi retrăsese oferta originală, în schimbul uneia mai scăzute, după ce citise în ziar despre căderea imperiului Lomax.

- Şi se presupunea că e prieten cu Russell, adăugase David cu amărăciune. Dar ar fi înacast oricum cecul. Cel puţin, dacă altceva nu, măcar l-am împiedicat să scape cu asta. Russell a încredinţat proprietatea în mâinile unui agent imobiliar, aşa că eu cred că oferta mea va fi acceptată.

în timp ce semna în grabă ultimele scrisori, Caroline se gândi că poate David o chemase ca să-i spună că ferma Waharangi era a lui. Nu putea să găsească nici un alt motiv pentru apelul neaşteptat, din moment ce aranjaseră s-o ducă până acasă la cinci treizeci. Dacă nu cumva. îşi ţinu răsuflarea. Dacă nu cumva avea vreo veste despre Russell Lomax.

Domnişoara Franks o salută zâmbind şi-i deschise uşa de la biroul lui David.

- Domnişoara Beresford, domnule Renton, anunţă ea şi se retrase discret la biroul ei. Domnişoara Franks era o secretară minunată şi rareori arătase vreun simpotom de curiozitate.

Caroline intră şi David se ridică imediat.

- Intră, Carol. Il ştii pe sergentul major Groves. Iar dânsul - arătă spre celălalt bărbat, mai în vârstă cu vreo douăzeci de ani decât Groves

- este inspectorul Marchmont, tot de la C. I. B. dânşii au noutăţi pe care m-am gândit că ar trebui să le auzi. Doamna Beresford,

inspectore.

Dădură mâna şi David îi trase un scaun.

- Ia loc, te rog. Se întoarse la locul lui, în spatele biroului, şi se uită în expectativă la cei doi poliţişti.

- Ei bine, doamnă Beresford - începu inspectorul, evident alegându-şi cu multă atenţie cuvintele - l-am avut pe numitul Scott, Thomas Scott, sub observaţie în ultimele două zile. In după-amiaza asta - mai precis, la două şi jumătate - Scott, care a stat la pensiunea King's Cross, a părăsit aerodromul Mascot într-o avion de pasageri pe ruta Brisbane. A rezervat un bilet până la Moresby, via Townsville şi Cairns. Dimineaţă, a şi plătit cu bani gheaţă. N-am făcut nici o tentativă să-l oprim să plece, nu aveam capete de acuzare, înţelegeţi, sub care să-l fi reţinut. Şi puteţi să luaţi în considerare şi faptul că, după o pedeapsă de optsprezece luni de muncă silnică într-un penitenciar indonezian, e foarte puţin probabil să se grăbească să se întoarcă şi să rişte o altă condamnare. Am putut să-i dau un mic avertisment, neoficial, că asta se va întâmpla dacă o va face. Inspectorul îşi permise un zâmbet scurt. Vă daţi seama că acţiunea mea a fost neoficială, desigur, pentru că, după cum am spus, nu-i putem aduce nici o acuzaţie - nu avem nici o dovadă concludentă.

- Da, încuviinţă Caroline, îmi dau seama. Dar.

- N-am terminat, doamnă Beresford. Sergentul major Groves s-a ocupat de anchetă şi are ceva de adăugat.

Se întoarse spre colegul său. Sergent.

Sergentul major Groves îşi drese glasul.

- Da, domnule. Zâmbi prietenos şi cu simpatie în direcţia Carolinei. Desigur, ştiţi că tăietura din ziar pe care aţi primit-o ieri dimineaţă este autentică. Am verificat lucrul acesta şi mi-am exprimat opinia că povestea lui Scott, faptul că a executat o pedeapsă într-un penitenciar împreună cu soţul dumneavoastră

şi motivele pentru care au fost închişi - toate astea sunt perfect adevărate. De asemenea, am căzut de acord că soţul dumneavoastră ar putea fi în drum spre Sydney , sau chiar este în oraş în momentul acesta.

- Da, confirmă Caroline. Era albă ca varul, dar vocea îi era calmă şi lipsită de orice emoţie. Da, domnule sergent major, am fost de acord că. este posibil.

- Ei bine, acum, doamnă Beresford, continuă Groves cu aceeaşi atitudine părintească, vă pot spune măcar atât. Soţul dumneavoastră nu este aici şi am rămas cu impresia - din ceva ce i-a scăpat lui Scott la aeroport - că e puţin probabil să vină. Nu pretind că ştiu de ce: Scott nu mi-a spus despre asta, cel puţin nu mie. Dar a vorbit cu cineva - cineva care i-a plătit o sumă considerabilă ca să vorbească. Dacă-mi permiteţi să ghicesc, strict neoficial, aş spune că - se uită la superiorul său şi apoi reformulă. Să privim aşa, doamnă Beresford: Scott s-a întâlnit luni după-amiază cu domnul Russell Lomax, în ziua următoare după ce s-a întâlnit cu dumneavoastră pe feribotul de Manly. Nu ştiu ce s-a petercut între ei cât au fost la o cafenea aproape de Quai, timp de mai bine de zece minute, dar după aceea au plecat împreună cu maşina domnului Lomax, pe care o conducea el însuşi - nu luase şoferul cu el, cum face de obicei. Au fost plecaţi aproape o oră. Şi după aceea - exact la patruzeci şi opt de ore - Scott a plătit cu bani gheaţă biletul de avion până la Moresby. Şi-a mai cumpărat şi o garderobă completă marţi - totuşi când a ajuns aici, dormea la un motel din Surrey Hills - genul de loc unde un pat şi un mic dejun costă doar cincizeci de cenţi. S-a mutat la King's Cross luni seară şi şi-a plătit camera în avans, cu bani gheaţă.

Sergentul făcu o pauză şi se uită întrebător la inspectorul Marchmont. Inspectorul dădu din cap fără să spună nimic.

- Ştim ce s-a întâmplat cu domnul Lomax aseară, spuse Groves cu blândeţe. Domnul Renton ne-a povestit, la fel şi domnişoara Lomax şi domnul Kane. Avem un om la spital acum, în cazul în care domnul Lomax îşi revine şi poate să facă o declaraţie. Veţi înţelege, doamnă Beresford, că asta este tot ce putem face. Scott a plecat şi vom verifica la poliţia din Queensland, ca să ne asigurăm că părăseşte realmente Australia. Dacă domnul Lomax poate da declaraţie şi dacă are vreo greutate în cazul acesta, veţi fi informată. Dar până atunci, nu avem nici o acuzaţie asupra lui Scott şi nu vă pot spune nimic despre soţul dumneavoastră, cu excepţia - şi asta este tot neoficial - cu excepţia faptului că, din câte ştim, nu se află în Sydney. Am înţeles că avocatul domnului Renton desfăşoară o anchetă prin intermediul canalelor diplomatice din Canberra şi e foarte probabil să afle ceva precis.

Sergentul Groves îşi luă carneţelul de notiţe şi în cele din urmă îi dădu Carolinei o bucată de hârtie tipărită.

- Aceasta este traducerea exactă a tăieturii din ziar pe care o aveţi. Mai erau câteva rânduri la sfârşit pe care la început nu le-am putut descifra. Se referă la avionul domnului Beresford, după cum veţi vedea; afirmă că a fost furat din custodia indoneziană de către doi mecanici chinezi, foşti angajaţi de-ai domnului Beresford.

- Oh, exclamă Caroline, zgâindu-se la hârtie, atunci vreţi să spuneţi că.?

Inspectorul Marchmont se ridică.

- Asta sugerează că soţul dumneavoastră nu era în avion când s-a prăbuşit în zona Telefomin din Noua Guinee. Susţine povestea lui Scott. Fără îndoială, guvernul indonezian intenţiona să confişte aparatul şi cei doi mecanici şi-au luat tălpăşiţa cu el. Poate că nici unul nu era pilot profesionist sau navigator

experimentat, ceea ce ar explica de ce s-au prăbuşit. S-ar putea să aflăm mai multe de la misionarul care a găsit rămăşiţele avionului, când ajunge aici, adică - se întoarse întrebător spre David - e vorba de aproximativ o săptămână, nu-i aşa, domnule?

David, care rămăsese destul de tăcut pe parcursul discuţiei, încuviinţă scurt.

- Aşa cred, da. Ii întinse mâna. Vă mulţumesc foarte mult pentru tot ce-aţi făcut, inspectore Marchmont. Şi mulţumesc, domnule sergent. V-aţi ocupat de chestiunea acesta cu tact şi cu eficienţă, şi eu

- mai precis, doamna Beresford şi cu mine vă suntem foarte recunoscători. Nu-i aşa, Caroline?

- Da, spuse ea. Dar inima îi îngheţase. Poliţia făcuse tot posibilul, puseseră capăt şantajului lui Scott, dar nu putuseră să afle nimic concludent despre Geoff. Iar bărbatul care cumpărase secretul lui Scott zăcea în spital, inconştient.

Caroline le mulţumi amândurora şi le strânse mâna, iar David îi conduse până la uşă. Apoi, se întoarse lângă Caroline, şi fără o vorbă, o strânse în braţe.

Rămaseră îmbrăţişaţi câteva clipe, după care David spuse:

- Iubito, eşti albă ca varul şi trebuie să fii absolut extenuată! Ascultă, mai am doar două scrisori de dictat şi după aceea am terminat: te pot duce acasă. Cinăm la mine acasă în seara asta, doamna King a mea ne poate pregăti masa mai devreme. Şi vorbim atunci. Nu - cum Caroline vru să vorbească - nici un cuvânt acum, vreau să mă gândesc la ce s-a spus. O conduse la uşă, ţinând-o de mână. Termină cât de repede poţi şi hai să plecăm mai repede de aici, vrei?

- Da, încuviinţă Caroline. Prima dată în timp de doi ani, vroia să plece departe de Renton's. Râsul ei fu tremurat.

- Atunci, aşa vom face, iubito, promise David, sărutând-o. In

exact zece minute. Te iau din faţa intrării personalului. Oh, apropo - faţa obosită i se lumină într-un zâmbet - Waharangi e al meu, cu condiţia ca Barbara să-şi dea acordul, dacă tatăl ei nu va fi apt. Intr-o zi, cine ştie, s-ar putea să mergem acolo în luna de miere! Rămâne doar să-i dăm de urmă lui Geoffrey şi - ei bine, lasă asta, am spus că vom vorbi mai târziu, nu? Pe la şase trebuie să sune Arthur din Canberra, dacă are vreo veste, şi i-am spus să încerce mai întâi la tine acasă, fiindcă probabil voi fi acolo. Ii ţinu uşa deschisă, ţinând-o în continuare de mână. Domnişoara Franks, aplecată la maşina de scris, nu-şi ridică privirea. La revedere, Carol. Mă bucur că s-a terminat povestea cu Scott, cel puţin. Un motiv mai puţin să-ţi faci griji şi abia că nu mai trebuie să-i sucesc gâtul omuleţului ăluia.

Totuşi, se gândi Caroline, în timp ce porni spre biroul ei, măcar era scutită de tortura vocii nazale a lui Tom Scott, de ironiile lui. Iar Geoffrey nu era în Sydney.

Se întrebă, în timp ce făcea ordine pe birou, cum se simţea Russell Lomax şi cum suporta Barbara calvarul care abia acum începea. Acum, nu mai avea decât compasiune pentru ea , în ciuda a tot ce făcuse sau încercase să facă. Şi se bucura sincer că David reuşise să cumpere proprietatea Lomax de la Waharangi. Bill va putea s-o ducă la fermă şi, dacă tatăl ei îşi va reveni, poate se va duce cu ei şi-şi va construi, dacă va putea, o nouă viaţă pe ruinele celei dinainte. Poate într-o zi, chiar va putea să-i despăgubească pe oamenii ai căror bani îi pierduse - printre care se afla şi tatăl lui Sue Granger.

Dar tremură amintindu-şi căutarea disperată de aseară şi imaginea feţei neclintite, ca de ceară, a lui Russell Lomax, în poala Barbarei. Putea să se recupereze un om atât de sever rănit? Şi ar vrea el să trăiască, având o asemenea povară pe umeri? Numai Dumnezeu ştia, să se revanşeze în faţa miilor de

necunoscuţi cu preţul vieţii lui - deşi nu reuşise, încercase să se răscumpere chiar şi în faţa ei pentru răul pe care i-l făcuse. Cel puţin, intenţionase să vină s-o vadă, poate să-i explice, şi cu siguranţă, să-i ceară iertare. Ce-l făcuse să se răzgândească în ultimul moment, cu excepţia cazului în care intrase în criză de timp, Caroline nu avea cum să ştie.

Ridică receptorul, intenţionând să sune la spital şi să întrebe care erau noutăţile, dar după ce auzi tonul, îl puse la loc. Fără îndoială, David telefonase deja şi, în orice caz, cele zece minute alocate se încheiaseră deja. Nu vroia să-l facă să aştepte în traficul din Pitt Street.

Caroline puse şi ultimul act în dosarul său şi se duse să se schimbe. Biroul exterior era deja părăsit, cu excepţia lui Sue, care o aştepta invariabil. Fata îi zâmbi nerăbdătoare şi coborâră împreună la parter, ca să se despartă la uşă cu un salut vesel. Draga şi inimoasa Sue, valora greutatea în aur, se gândi Caroline, traversând trotuarul aglomerat spre maşina lui David.

Viaţa avea problemele, neliniştile şi momentele ei tragice, dar David o aştepta şi vor fi împreună, cel puţin în seara asta.

Se purtaseră onorabil, în concordanţă cu standardele lor, şi bârfa demnă de dispreţ a oamenilor ca domnişoara Poole, deşi poate o rănea, nu putea realmente să-i afecteze iubirea pentru David, nici pe a lui pentru ea.

Caroline era prea obosită acum ca să se mai gândească la asta. Sau să-i mai pese de altceva, cu excepţia adoraţiei din ochii lui David, când se aşeză lângă el şi-i spuse:

- Oh, Carol, iubita mea, ai idee cât de mult te iubesc?

Poate că nu avea nici un drept la iubirea lui David. Mâine, de dragul lui, s-ar putea să dea uitării chiar şi drumul acesta cu maşina până la apartamentul ei: bariera dintre ei era acolo încă, ea era încă legată de un bărbat care n-o iubise niciodată şi care

făcuse tot ce-i stătuse în putere să-i ruineze viaţa, dar cumva, în seara asta, conta mai puţin decât contase vreodată până acum. Invăluită în confortul cald al prezenţei lui David, Caroline se lăsă pe spate cu ochii închişi şi-şi permise să viseze, doar o clipă, la un viitor în care va înceta să se simtă vinovată că inima ei îi aparţinea, aşa cum aparţinuse întotdeauna, lui David.

Intrară pe Elizabeth Bay, întoarseră pe strada Ithaca şi opriră în faţa blocului ei.

David veni să-i deschidă portiera.

-Vino, somnoroaso, o tachină el cu blândeţe, vrei să te trec pragul?

Un cuţit străpunse dintr-o dată inima Carolinei, dar se sili să zâmbească şi scutură din cap.

- O să mă descurc cu puterile mele. Urci să bem ceva?

- Şi pentru telefonul lui Arthur, îi aminti David, pierindu-i zâmbetul.

Intotdeauna va fi aşa pentru ei? se întrebă Caroline, mizerabil. Sau va exista, pentru David şi pentru ea, care nu comiseseră nici o crimă - în afara aceleia de a se iubi - va exista cândva un viitor, un final fericit?

Turnă de băut şi duse paharele pe balcon, unde aştepta David, privind portul. El ridică paharul într-un toast mut şi nefericit, şi rămaseră să se privească unul pe celălalt, temându-se să spere, temându-se chiar şi să vorbească. Şi apoi, cu un scâncet mic, Caroline puse paharul jos şi se duse în braţele lui David.

Soneria sună câteva minute mai târziu. Caroline deschise şi-n lumina palidă îi recunoscu pe Barbara şi pe Bill.

- Putem intra? Vocea Barbarei părea răguşită. Trebuie să-ţi dau ceva ce ţi-a trimis tata şi. să-ţi explic. Sau măcar să încerc.

N-o să dureze mult.

- Desigur, încuviinţă Caroline. Deschise uşa larg, şocată profund de felul în care durerea şi tulburarea transfiguraseră chipul Barbarei. Cum se simte tatăl tău?

Barbara îşi îndepărtă privirea.

- Incă nu e în afara oricărui pericol, răspunse ea fără nici un ton, dar sperăm că va trăi. Şi-a recăpătat cunoştinţa acum - oh, nu ştiu, cam acum o oră, nu-i aşa, Bill?

- Da, spuse Bill. Se aşează pe braţul scaunului pe care stătea Barbara şi întâlni fără să clipească privirea Carolinei. Barbie a insistat să venim aici acum, doamnă Beresford, pentru că domnul Lomax a rugat-o. Ştiu toată povestea acum şi nu pot decât să vă rog pe tine şi - se întoarse spre David - pe tine, domnule, să înţelegeţi. Şi. să iertaţi, dacă puteţi. Pentru că nici unul din noi nu se poate gândi să profite de oferta ta generoasă de a mă lăsa să administrez Waharangi, decât după ce veţi fi auzit adevărul şi veţi fi judecat singuri. Eu sunt cu Barbie în asta. Dar n-am avut idee - nici unul din noi - ce a făcut domnul Lomax până adineauri, când ne-a spus. Vă dau cuvântul meu, n-am ştiut.

- Lasă-mă pe mine, Bill. Totul a fost din vina mea. Scotoci orbeşte în geantă şi scoase un plic sigilat pe care i-l întinse Carolinei. Asta îţi aparţine, doamnă Beresford. Il avea Scott, intenţiona să ţi-l vândă. Doar că eu. am fost geloasă, mă tem. Il vroiam pe David, nu numai pentru că mi-am imaginat că sunt îndrăgostită de el, ci şi pentru că un soţ bogat, la fel de bogat ca David, părea singura cale de a-l ajuta pe tata să prevină declararea falimentului. Numele lui David, numele Renton, legat de al nostru i-ar fi dat tatei timp - asta e tot ce avea nevoie. Sau aşa am crezut amândoi. Am încercat să-l îndepărtez pe David de tine, deşi ştiam cât de mult. ţineţi unul la celălalt.

Işi înghiţi un suspin şi David interveni cu blândeţe:

-Nu trebuie să ne mai spui nimic, Barbie. Se întâmplă că ştim deja cea mai mare parte. Scott încerca s-o şantajeze pe Caroline şi am chemat poliţia. Singurul lucru pe care nu-l ştim este conţinutul plicului aceluia. Scott i-a dat de înţeles Carolinei că soţul ei trăieşte şi.

-Am crezut că trăieşte, îl întrerupse Barbara. Vă spun sincer că asta am crezut. Dar a murit în închisoarea indoneziană acum unsprezece luni. Scott a adus dovezi ale decesului - certificatul şi o fotografie de la mormântul lui. Tata le-a cumpărat de la el şi l-a plătit pe Scott ca să-ţi scrie şi să te sune, sugerând că soţul tău e în viaţă. M-a rugat să-ţi spun că. oh, ştie că n-o să-l poţi ierta, dar vrea să ştii că regretă ce a făcut, durerea şi neliniştea pe care ţi le-a provocat. A făcut-o de dragul meu, pentru că a crezut că. i-am spus că sunt îndrăgostită de David. Eu.

Se întrerupse şi Bill o strânse în braţe.

- Mai bine o duc la ea acasă, spuse el, a trecut prin mai multe decât putea îndura, biata de ea. O ajută pe fată să se ridice în picioare. In orice caz, adăugă el cu amărăciune, nu ne-aţi dori aici, acum.

- Nu, mărturisi David, nu. acum. Dar sunteţi bineveniţi la Waharangi, dacă veţi veni. Vorbesc serios, vă promit.

O lumină puternică apăru pe chipul simplu al lui Bill. Dar se uită neîncrezător la Caroline.

- Dar tu, doamnă Beresford? Ce părere ai? Sau ai prefera să nu întreb?

Caroline se ridică. Se duse la Barbara şi-i atinse braţul.

- Spune-i tatălui tău că înţeleg, Barbie. Şi că nu mai contează. Acum, s-a terminat, pentru toţi.

Barbara îi strânse mâna, agăţându-se mută de ea. In cele din urmă, şopti:

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc sau. ce să spun. Doar că tata se va simţi îngrozitor de uşurat. Şi de recunoscător pentru generozitatea ta. Alţi oameni - foarte mulţi - îl vor condamna pentru că le-a pierdut banii. I-a pierdut, într-adevăr, dar nu i-a înşelat; el însuşi a pierdut tot ce avea. Dar va înapoia fiecare cent, iar eu o să-l ajut. Cu veniturile de pe urma vânzării fermei, cu banii pe care i-a pus pe numele meu şi cu ce vom obţine pe reşedinţă, pe maşini şi pe bărci. Vom ajunge aproape la suma necesară fără să trebuiască să moară ca să obţină asigurarea, pentru că una din companiile lui de cercetare a găsit petrol. Doar că s-a întâmplat cu o zi prea târziu ca să mai poată împiedica falimentul şi va trebui să vindem şi s-o luăm de la capăt. Dar o vom face, Caroline, îţi jur. Şi cred că tata va trăi până atunci, pentru că. îi pasă prea mult.

Bill o luă de braţ.

- Acum, plecăm, spuse el, şi vă mulţumim amândurora pentru tot.

După ce plecară, David şi Caroline rămaseră multă vreme tăcuţi.

Apoi David luă plicul din mâna Carolinei şi-l deschise. O scurtă examinare a conţinutului fu de-ajuns.

- Carol, eşti liberă. Acum, amândoi suntem liberi. Nu mai e nimic de spus, doar că te iubesc şi vreau să fii soţia mea. Te căsătoreşti cu mine, draga mea? Cât mai curând posibil?

Simţindu-se ca într-un vis, Caroline îi răspunse cu inima în priviri:

- Oh, da, David, da! Din tot sufletul.

Şi apoi fu în braţele lui David şi el îi zâmbea: toate barierele se evaporară.

Când Arthur Lawson sună din Canberra, câteva minute mai târziu, fu nevoit să repete mesajul de două ori înainte ca ei să-l

poată asimila. Şi David spuse, punând receptorul în furcă:

- Avem confirmarea oficială, Carol. Tocmai a sosit. Ii luă mâinile într-ale lui şi o conduse pe balcon.

Luna se înălţase şi-şi arunca strălucirea asupra priveliştii minunate a portului. Stăteau, mână în mână, ca doi copii, ameţiţi de uluială, şi urmăreau cum bacurile fac curse încoace şi-ncolo. Dar Caroline nu vedea decât chipul lui David şi lumina din ochii lui, iar David, stând alături de ea, se simţea dintr-o dată fericit şi împăcat.

Sfârşit.